

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ



3 Παντί τῷ προϋπτόν ἐστιν, ὡς ἡ σύντομος ἐρμηνεία μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας πολλῶν κρείττων καθέστηκε τῆς οὐχ οὕτως ἐχούσης φράσεως. ὅθεν κατὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν πειρασόμεθα, τὸν περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν λόγον διεξιόντες, τὰ μὲν παρέλκοντα παραπέμπεσθαι, τὰ δὲ ἐλλείποντα προσαναπληρῶσαι, τὰ δὲ μακροπεριοδεύτως ὑπ' ἐνίων εἰρημένα ἀνελλιπῶς ἐπιτομώτερον φράσαι.

Ἄρκτεον δὲ ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρά τισι διάφορος. Τὸ μὲν οὖν πάντας παρατίθεσθαι διεψευσμένου ἐστὶ τὸ ἐπάγγελμα, τὸ δὲ τοῦς ἐλλογίμους οὐκέτι.

Ἄρισταρχος λέξεις κατὰ πρόσωπα συζύγους ἐκάλεσε τὰς ἀντωνυμίας. Ὡς καὶ ἀντίκειται τὸ μὴ ἴδιον εἶναι τοῦτο τῶν ἀντωνυμιῶν· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ῥήματα. μᾶλλον γὰρ αὐτῶν ὁ ὅρος· καὶ γὰρ κατὰ πᾶν πρόσωπον ἀκολουθεῖ, αἱ δὲ ἀντωνυμίας οὐχ οὕτως, ὡς εἰρήσεται.

Ἄλλα μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ Τροϊζηνίου Διονυσοδώρου λόγον παρονομασίας κλητέον, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἐν τισι παρονομάζεται· πετρώδης τε γὰρ καὶ ἐργατίνης. καὶ ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ κτητικάι, ἐπεὶ ἡ ἐγὼ καὶ ἡ νῶι καὶ πᾶσαι αἱ πρωτότυποι θεματικάι.

4 Εἰ τὰ ὠρισμένα σεσημείωται, αἱ δὲ ἀντωνυμίας ὠρισμένα πρόσωπα παριστᾶσιν, οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσεις αὐτὰς ἐκάλεσεν. Ἄλλ' ἴσως ἐλλειπὲς τὸ τοιοῦτον· οὐδὲν γὰρ τῶν παρακολουθούτων αὐταῖς παρίστησιν.

Οὐδὲ μὴν συγκαταθετέον ἐστὶ τοῖς ὀριζομένοις· ἀντώνυμόν ἐστι μέρος λόγου ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον. Οἱ γὰρ ὅροι τῶν γενικῶν ἐμπεριεκτικοὶ εἰσιν, οὐ μὴν τῶν ἰδικῶν. ὁ γοῦν ὅρος ὁ τοῦ ἀνθρώπου οὐ τὸν ἰδικόν, τὸν δὲ γενικόν σημαίνει. καὶ νῦν ἀντώνυμόν ἐστι τὸ ἰδικόν, τὸ ἐγὼ, τὸ σύ, ἀντωνυμία δὲ τὸ ὅλον, τουτέστι τὸ γενικόν· ὡσπερ ἀμφιβολία καὶ ἀμφίβολον, συνωνυμία καὶ συνώνυμον, διωνυμία καὶ διώνυμον, ὁμωνυμία καὶ ὁμώνυμον. τὸ γὰρ οὐκερῶ ἀμφίβολον· τό τε Αἴας, ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ παραλαμβανόμενον καὶ τοῦ Τελαμωνίου, ὁμώνυμον. — Ἄλλ' ἴσως φήσει τις παράλογον τὸ λέγειν ἀντωνυμίαν τὸ ἐγὼ· δέον γὰρ ἀντώνυμον. Ἦν δ' ἂν παράλογον, εἰ μὴ τοῖς γενικοῖς πολλάκις συνεχρώμεθα ἀντὶ τῶν ἰδικῶν, τὸ ζῶον τιθέντες ἐπ' ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ τοῦ φοίνικος τὸ φυτόν. τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον.

Ἐκφεύγοντάς φασι τὸ Αἰολικόν τοὺς περὶ Κομανὸν ἀντωνομασίας καλεῖν, εἶγε τὸ μὲν ὄνομα οὐ κοινόν, τὸ δὲ ὄνομα. Ναί, ἀλλά, φασι, καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθος ὀθνεῖα παρεισηλθεν, ὡς τὸ Εὐξείνος πόντος Ἰακῶς τῷ ἰ πλεονάσαν· ὃ τε ἀπηλιώτης διὰ ψιλοῦ συναλειφθεῖς, ὅπερ

συνεχῆς παρ' Ἴωσι· τό τε ξενοδοκεῖον καὶ πανδοκεῖον· ἄλλα μυρία.
Ἄλλα καὶ τοῦτο εὐδιάσειστον· εἰ γὰρ τὰ παρεισδύοντα τῶν διαλέκτων
οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἅπαξ δέ που (ἰδοὺ γὰρ κακόξενος καὶ φιλόξενος,
ἄξενος, ἐν δέ ἐστι τὸ εὐξείνος· καὶ ἄφοδος καὶ ἀφορισμός καὶ ἀφορία,
ἐν δὲ τὸ ἀπηλιώτης), χρῆν ἄρα καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἅπαξ εἰρῆσθαι,
καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ἔχειν κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφορὰν, λέγω δὲ διὰ τοῦ ο.
νῦν δὲ οὐδαμῶς ἔστιν ἐπινοῆσαι· πολυώνυμος γὰρ καὶ διώνυμος, πῶς
5 δὲ οὐχὶ γελοίως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἱερώνυμος καὶ ἔτι τὸ ὁμώνυμος,
δασυνόμενα;

Λεκτέον οὖν, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων κατὰ τὰς συνθέσεις μετα-
βολαὶ γίνονται φωνηέντων, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τὸ αὐτό. τὸ ἄνε-
μος διὰ τοῦ η ποδῆνεμος, καὶ ἔτι τὸ ἄγειν φορτηγός, στρατηγός· τό
τε ἀνήρ ἀντήνωρ· τό τε α τῶν οὐδετέρων ο γίνεται, γηροκόμος, κρε-
οπώλης, χρεοφείλης. τὰ δύο διὰ τοῦ ι, δύο μῆνες — δίμηνος, δίπη-
χυσ, καὶ τὸ ὄνομα οὖν τὸ μὲν ἄρχον ο ω ποιεῖ, τὸ δὲ παραλήγον
υ· συνώνυμον γὰρ καὶ φερώνυμον, αὐτό τε τὸ ἀντ' ὀνόματος παρα-
λαμβανόμενον ἀντωνυμία ἂν κληθεῖν. Τὸ δὲ ἀντωνομασία, πρὸς τῷ
καὶ τρόπου ὄνομα δηλοῦν, καὶ τὸ ὀνομάσαι ἔχει ἐγκείμενον, καθὸ καὶ
τῷ χειμάσαι τὸ χειμασία παράκειται· ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ σημαινόμενον.
Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἄρθρα καλοῦσι καὶ τὰς ἀντωνυμίας, διαφέροντα
δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ἄρθρων, ἢ ταῦτα μὲν ὠρισμένα, ἐκεῖνα δὲ ἀοριστώδη.
καὶ ὄν τρόπον, φασί, τὸ ἄρθρον διχῶς νοεῖται (ἢ τε γὰρ συμβολὴ τῶν
κῶλων, ἐν ᾧ φαμεν ἔξαρθρον, καὶ αὐτὸ τὸ κῶλον, ἐν ᾧ φαμεν
μεγάλους ἄρθρους κεχρησθαι τὸν δεῖνα), οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἄρ-
θρον τὸν αὐτὸν τρόπον. — καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ Θραξ
Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.
Συνηγορεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος, καθὸ αἱ ἀντωνυμίαι καὶ ἀναφορικῶς
λαμβάνονται, καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἀναφορὰν δηλοῖ. — τὰ ἄρθρα ἀνθυ-
πάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, προτακτικὰ μὲν·

ὁ γὰρ ἦλθε (Α 12),
τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος (Ξ 161),
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος (ν 79),
ἀλλ' ἄρα καὶ τόν
Ἕρη (Τ 96)·

ὑποτακτικὰ δέ·

ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικεν (Φ 198),

Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων (Ψ 9)·
καὶ θηλυκά·

6 ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα (ν 88),
καὶ

εἵνεκα τῆς ἀρετῆς (β 206),
καὶ ἀντὶ τῆς αὐτός·

ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα (ξ 36),

ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα (Ε 736. Θ 387). —

ἔτι καὶ αἱ φωναὶ ὁμολογοῦσι. δασύνεται γὰρ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν τρίτα πρόσωπα, ἔ, οἷ· καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων δασύνεται, ἡ, οἰ. — πρὸς τούτοις αἱ ἀντωνυμίαι κλητικὰς οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ· τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ἄρθρα, τρίτου προσώπου νοούμενα· τὸ γὰρ ᾧ οὐκ ἄρθρον. — τὰ εἰς φωνῆν λήγοντα ἐπ' εὐθείας καὶ κατὰ ἄρσενος λαμβανόμενα ἀντωνυμίαι εἰσὶν, ἐγώ, σύ· τοιοῦτο καὶ τὸ ὁ. — τὸ τημοῦτος τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἐστὶ καὶ τὸ τῆμος, καὶ τὸ τημόσδε, καὶ καθόλου ἢ ἐπέκτασις εἰς τὸ αὐτὸ μέρος λόγου προάγεται· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τὸ αὐτὸ μέρος λόγου τὰ ἄρθρα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι, καθὼ ἀπὸ τοῦ ὁ τὸ οὔτος καὶ ὅδε παρείλκυσε, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς τὸ τ ἐχούσης τὸ τούτου καὶ τοῦδε, καὶ ἀπὸ οὐδετέρου, ὅπερ μόνον ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο κατὰ τὴν εὐθείαν, τὸ τοῦτο. — μονοπροσωποῦσι καὶ εἰς ο λήγουσι κατὰ τὸ οὐδέτερον αὐτό, ἐκεῖνο· οὕτως ἔχει καὶ τὸ οὐδέτερον.

Λεκτέον δέ, ὡς ἡ τοιαύτη συνηγορία εὐπαράκρουστος. οὐ γάρ, εἴ τί τινα κατὰ τι κεκοινώνηκε, τοῦτο πάντως ἐκεῖνῳ ταυτόν ἐστιν. πρόσωπα παριστᾶσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα· καὶ οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου. γένος ἐπιδέχεται τὸ ἐμός, ἀλλὰ καὶ τὸ καλός· ἀλλ' οὐ τὸ αὐτό. καὶ τί λέγω ἐπὶ λέξεως; ἐπὶ παντὸς γὰρ φυσικοῦ τοῦτο. ζῳότητος μετέχει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῷα· καὶ οὐ ταυτόν θεὸς καὶ τε ἄνθρωπος· καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπειρών. — Οὐκ ἂν οὖν, ἐὰν ἀναφορὰν σημαίνει ἡ ἀντωνυμία, πάντως ἂν εἴη ἄρθρον, ἐπεὶ καὶ τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν σημαίνει. Τί δὲ μᾶλλον αἱ ἀντωνυμίαι ἄρθρα ἢ περ τὰ ἄρθρα ἀντωνυμίαι; ἄλλως τε καὶ τὸ ὅτε ἀναφορικόν, καὶ οὐ πάντως ἄρθρον.

Οἶμαι δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Στωικῶν καλεῖσθαι αὐτὰ ἀοριστώδη ὑπό τι 7 μαχόμενον. ἀόριστον μὲν γὰρ τὸ ἄνθρωπος παρεγένετο. πᾶσα γὰρ ἀναφορὰ γνώσεως προϋφεστῶσης ἐστὶ σημαντική, τὸ δὲ γινωσκόμενον ὄρισται. πῶς οὖν ἀοριστώδη τὰ ἄρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦντα; Ἄλλ' εἰ καὶ φήσει τις ἀόριστα εἶναι ἐν τῷ ὁ περιπατῶν κινεῖται καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, φήσομεν ὅτι μᾶλλον ὄρισμένα εἰρήσεται ἀπὸ τῶν ἀναφορὰν σημαίνοντων. Ἴσως οὖν πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντοτε ὀριζομένων, ταῦτα ἐκάλεσαν ἀοριστώδη.

Κάκεῖνο δ' εὐηθεῖς τὸ λέγειν, ἄρθρα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν, καὶ διὰ

τοῦτο ἐν μέρος λόγου. — πρῶτον οὐκ εἶ τι ἀντί τινος παραλαμβάνεται, εὐθέως ταῦτὸν ἐκείνῳ ἐστίν. ἰδοὺ γὰρ

Ἐκτορι δίῳ (H 75)

ἀντὶ τοῦ ἐμοί, καὶ οὐ ταυτό, καὶ τὸ

καρπῷ βριθομένη (Θ 307)

ἀντὶ τοῦ βρίθεται. καὶ ὁ εἶ συναπτικός ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀκολουθεῖ ῥήματι, ἀκολουθεῖ τῷ ἡμέραν εἶναι καὶ φῶς εἶναι — εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστί. (τὸ γὰρ

ὁ μοι γέρας ἔρχεται (A 120)

οὐ πάντως ἄρθρον ἀντὶ αἰτιώδους συνδέσμου τοῦ ὅτι· ἴσως γὰρ ἀπεκόπη ὁ αἰτιώδης.)

Τὸ δὲ πάντων μεῖζον· μεγάλην ἀσθένειαν διὰ τὴν ἰδίαν ἀπειρίαν τοῦ ποιητοῦ καταγγέλλουσι, φάσκοντες τοσαῦτα σχήματα ἄρθρων ἀντὶ ἀντωνυμιῶν παραλαμβάνειν. τὸ γὰρ μὴ ταῖς κατὰ φύσιν λέξεσι κεχρησθαι κακία. Ἐλελήθει οὖν αὐτοὺς ἡ ὁμοφωνία τῶν ἄρθρων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἡ γὰρ προκειμένη παραγωγή ὡς ἀπὸ τῶν ἄρθρων πίστις γίνεται τοῦ ὁμοφωνεῖν τὰ ἄρθρα ταῖς ἀντωνυμίαις. εἰ γὰρ τὸ τηλικούτος ὄνομα, καθότι καὶ τὸ τηλικὸς ὄνομα τοῦ αὐτοῦ παραστατικόν, ὡσαύτως καὶ τὸ τηλικόσδε, τὸ τε τημοῦτος καὶ τὸ τημόσδε ἐπιρρήματα, καθότι καὶ τὸ τῆμος, τηνικαῦτα καὶ τηνικάδε· παντὶ προὔπτον ὅτι, εἰ τὸ οὔτος 8 καὶ ὅδε καὶ τούτου καὶ τοῦδε ἀντωνυμία, ἀντωνυμία ἄρα καὶ τὸ ὅ καὶ τὸ τοῦ, ὅτε οὕτω παραλαμβάνονται. — εἰ δὲ ταρασσονται διὰ τὴν ὁμοφωνίαν, μηδὲ τὸ ὅς ἄρθρον λεγέτωσαν ὑποτακτικόν, ὅτι καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν σημαίνει, καὶ ἀόριστον μόριον ἐν τῷ ὅς ἂν ἔλθῃ μεινάτω με, καὶ ἴσον τῷ οὔτος παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς Πλάτων ἢ δ' ὅς ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὔτος. καὶ μακρὸν ἂν εἴη τὸ νῦν ὑπὲρ ὁμοφωνίας διαλαβεῖν. Οὐκ ἐπεὶ δὲ ἐγκλίσεως ἀμοιρεῖ ἤδη ἡ σύνταξις τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντως ἐπιλήψεως τεύξεται. οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἀντωνυμία τὸν δισσὸν τόνον ἀνεδέξατο. ἄλλως τε ὅσαι γένους ἐμφαντικάί εἰσιν, αὗται μόνως ὀρθότονοι (περὶ γὰρ τῆς αὐτός ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ εἰρήσεται). ὀρθῶς ἄρα καὶ αἱ προκείμεναι ἀνέγκλιτοι καθεστᾶσι.

Κάκεινο δὲ προσθετέον, ὡς αἱ μὲν ἀντωνυμία ἀντ' ὀνομάτων, τὰ δὲ ἄρθρα μετ' ὀνομάτων. πῶς οὖν ἐν μέρος λόγου τὸ μετὰ τινος καὶ ἀντί τινος; — Αἱ ἀντωνυμία μετὰ ῥήματος αὐτοτέλειαν ποιούσιν, αὐτὸς γράφει, σὺ γράφεις· τὰ δὲ ἄρθρα οὐ. — Τὰ ἄρθρα ὑποτακτικά ἐστί τῆς εὐθείας, αἱ δὲ ἀντωνυμία εὐθείας οὔσαι οὔποτε ὑποτακτικά. — Τῶν ἀντωνυμιῶν μεταλήψεις γίνονται εἰς ὀνόματα ἢ εἰς τὰς ἰσοδυναμούσας, λέγω δὲ τὴν ἔ και ἴ και τὴν οἶ, ὅτε εἰς τὴν αὐτός ἢ

αὐτῷ ἢ αὐτόν μεταλαμβάνονται· τὰ δὲ ἄρθρα ἀμετάληπτα εἰς ταῦτα·
τὸ γὰρ

ὁ δὲ προσέειπεν (ξ 36)

ἐδείχθη ὡς ὁμοφωνεῖ μόνον τῷ ἄρθρῳ, οὐκ ἔστι δὲ αὐτὸ ἄρθρον. —
Ἔτι ἢ αὐτός μετὰ ἄλλης ἀντωνυμίας παρατεθεῖσα μόνον ἐπιτείνει τὰ
τῆς ἀντιδιαστολῆς, ἐμοῦ αὐτοῦ, σοῦ αὐτοῦ, σοὶ αὐτῷ· τοῖς δὲ
ἄρθροις παρακειμένη ἐπίτασιν μὲν οὐ σημαίνει, δις δὲ ἀναφοράν, ὁ
αὐτός, τοῦ αὐτοῦ. πῶς οὖν ἔν μέρος λόγου;

Φήσκει τις· καὶ ἡ ἐγὼ πολλὴν ἔχει διαφορὰν πρὸς τὴν ἐμός, καὶ
ἐν μέρος λόγου. Ἄλλ' ἐμπίπτει εἰς τὸ γενικόν, τὸ ἀντ' ὀνόματος παρα-
λαμβάνεσθαι, τό τε τὰ πρόσωπα πάντοτε ὀρίζειν τοῦ κτησαμένου, τὸ
οὐσίας παραστατικὸν εἶναι. τὰ δὲ ἄρθρα οὔτε ἀντ' ὀνόματος, οὔτε
ὀρίζει πάντοτε τὰ πρόσωπα, οὔτε οὐσίαν παρίστησιν· ὥστε οὐκέτι ἐν
ιδιῇ διαφορᾷ, ἀλλὰ γενικῇ.

9 Σαφὲς δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς αὐτὸ μόνον τῷ αὐτῷ ὀνόματι
προσκεχημένοι εἰσίν, οὐκέτι δὲ καὶ τῷ πράγματι. καὶ γὰρ ὅτε παρα-
λαμβάνουσιν ἕνεκα ὑποδείγματος ἄρθρον τὸ ἐπὶ σώματος, πολὺ δι-
έστηκε· πόθεν γὰρ ἀρμογή τε καὶ κῶλον τὸ αὐτό; Ἄμεινον οὖν χωρί-
ζοντας τὸ μὲν καλεῖν ἄρθρον, καθότι πάντοτε ἐναρμόνιον πτωτικῶ, τὸ
δὲ καλεῖν ἀντωνυμίαν, ὅτι ἀντ' ὀνόματος τίθεται.

Οὐ γὰρ ἰσωνυμίαν, ὡς τινες· οὐ γὰρ τὰ ἴσα παρακολουθεῖ τῷ
ὀνόματι καὶ τῇ ἀντωνυμίᾳ. τὸ μὲν γὰρ ἀμοιρεῖ δείξεως, ποιότητά τε
ἐπαγγέλλεται· αἱ δὲ δεῖξιν ἔχουσι μετὰ προσώπων ἀκολουθίας, οὐσίαν
τε μόνον δηλοῦσιν.

Ὅριστεόν οὖν τὴν ἀντωνυμίαν ὧδε· λέξιν ἀντ' ὀνόματος προ-
σώπων ὠρισμένων παραστατικῆν, διάφορον κατὰ τὴν πτώσιν καὶ ἀριθμόν,
ὅτε καὶ γένους ἐστὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀπαρέμφατος.

Ἔτι μὲν οὖν ἀντ' ὀνόματος, παντί τῳ δῆλον. Διὰ τί δὲ ἀν-
τ' ὀνομάτων, καὶ ποίων ὀνομάτων, εἰρήσεται μετ' ὀλίγον. Ὡς δὲ καὶ
ὀρίζει τὰ πρόσωπα, ῥητέον.

Πᾶσα ἀντωνυμία ἢ δεικτικὴ ἐστὶν ἢ ἀναφορικὴ, αἱ κατὰ πρῶτον
ιο καὶ δευτέρον μόνως δεικτικάι, αἱ κατὰ τὸ τρίτον καὶ δεικτικάι καὶ ἀνα-
φορικάι, ὅσαι γένους εἰσὶ παραστατικάι, ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος, ὑπεσταλ-
μένης τῆς αὐτός, ἥτις πάλιν δεικτικὴ γίνεται συντασσομένη ταῖς δεικτικαῖς
ἀντωνυμίαις. αἱ ὑπολειπόμεναι ἀναφορικάι, ἢ τε ἴ, οὗ, οἷ, ἔ. εἰ οὖν
τὰ δεικνύμενα ὀρίζεται, καὶ τὰ ἀναφερόμενα γινώσιν ἐπαγγέλλεται προῦ-
φεστῶσαν, ὃ ἐστὶ πάλιν πρόσωπον ὠρισμένον, ὀρθῶς ἄρα ὠρισμένων προ-
σώπων παραστατικὴ ἢ ἀντωνυμία.

Φήσει τις· τί οὖν; οὐχὶ καὶ τὰ ῥήματα ὀρίζει; Ἄλλ' οὐ πάντα.
τὰ γὰρ τρίτα τούτων ἀόριστα. γράφει γάρ, τίς; καὶ περιπατεῖ, τίς;
καὶ οὐκ ἄλλως ὀρισθήσεται ἢ ταῖς ἀντωνυμίαις, γράφει ἐκεῖνος,
γράφει ὅδε. — Ἄλλ' ἴσως καὶ τὰ κύρια ὀρίζει, μάχεται Αἴας, περι-
πατεῖ Δίω. Ἄλλα καὶ ταῦτα ὑπὸ τῆς ὁμωνυμίας πολλακίς ἀμφι-
βάλλεται. ὀρίζεται γοῦν ἐν τῷ

ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας (Μ 349. 362)

διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τοῦ Τελαμώνιος. πῶς οὖν τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ ἐτέρου
ὀριστικὸν ἔτι κεκλήσεται; ἢ μέντοι ἀντωνυμία οὔτε ἀναφορικῶς νοουμένη
οὔτε δεικτικῶς παραλαμβανομένη ἀμφιβάλλεται.

Ἴσως τισὶ δόξει τὸ

κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος (ζ 158)

ἀντικεῖσθαι. οὔτε γὰρ δεικτικόν, οὔτε ἐπὶ τι ὀριζόμενον ἀναφέρεται.

Ἄλλ' ἡ ἀναφορὰ ὡς ἐπὶ τι πρόσωπον πάντως ἐσόμενον λαμβάνεται, ὅπερ
εὐφημιζόμενος προληπτικῶς ἀνεφώνησεν. Ἄλλα μὴν καὶ τὸ

οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος (ω 260)

τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν ὑποπίπτει. Ἄλλ' ἡ ὑπερβολὴ τῆς πρὸ ὀλίγου
ἀποστάσεως διὰ τῆς ἀντωνυμίας ἐπεδείκνυτο, ὡς εἰ ἔλεγεν ὁ ἔτι ὑπὸ
τὴν ὄψιν μου ὦν.

Ἵτι δὲ κατὰ πῶσιν καὶ ἀριθμὸν διάφορος ἡ ἀντωνυμία, δῆλον
ἐντεῦθεν. Ποία γὰρ ἀκολουθία τῆς ἐγὼ πρὸς δυϊκὸν τὸ νῶι, ἢ τῆς
11 νῶι πρὸς τὸ ἡμεῖς; καίτοι καθολικοῦ ὄντος τοῦ τὰ δυϊκὰ ἐν παντὶ
πτωτικῷ διὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἐκφέρεσθαι τῷ ἰδίῳ πληθυντικῷ.
καὶ οὐκ ἀντίκειται τὰ δυϊκὰ ἄρθρα· ἰδοὺ γὰρ Δωριεῖς τοί καὶ ταί,
ἀφ' οὗ τὸ τῷ δυϊκὸν καὶ τά. τὸ γοῦν μέγαλοι, ἑτερόπτωτον ὄν τοῦ μέγας,
ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ δυϊκοῦ τὸ λ ἐφύλαξε,

καλῶ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν (Σ 518). —

Ἵτι γε μὴν ἡ ἐμοῦ πρὸς τὴν ἐγὼ ἀντίκειται, πρὸς τε τὴν δοτικὴν,
εἶγε πᾶσα γενικὴ ἰσοσύλλαβος ὁμοτονεῖ τῇ δοτικῇ, ἀλλ' ἡ μὲν ἐμοί
ὀξύνεται, ἡ δὲ ἐμοῦ περισπᾶται. — οὐδεμία αἰτιατικὴ ἐνικὴ εἰς ε λήγει·
ἀνακόλουθος ἄρα ἡ ἐμέ. — οὐδεμία δοτικὴ μακροκατάληκτος ὀξύνεται·
πῶς οὖν ἡ ἐμοί καὶ ἡ σοί; — ἀλλ' οὐδ' ὅλως δοτικὴ μονοσύλλαβος
ὀξύνεται, πᾶσαι δὲ περισπῶνται, μνᾶ, γῆ· πῶς οὖν ἡ σοί; — οὐδὲν
δυϊκὸν εἰς μόνον ι λήγει· πῶς οὖν νῶι καὶ σφῶι; — εἴ τι εἰς ω λήγει,
θηλυκόν ἐστι· πῶς οὖν ἐγώ; — τὰ εἰς υ ἢ ι οὐδέτερα, δόρυ, μέλι·
πῶς οὖν σύ, ἴ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν;

Τὸ δὲ λέγειν, αἱ μονοσύλλαβοι γενικαὶ εἰς ου λήγουσαι προσθέσει
τοῦ ς εὐθείαι γίνονται, καὶ διὰ τοῦτο τὸ σοῦ πάλιν ἀνακόλουθον,

εὔηθες· ἰδοὺ γὰρ τὸ τοῦ· ἀλλ' εἰ λέγοι τις ἐπ' ὀνομάτων, οὐδὲ τὸ σοῦ ὄνομα· ἄμεινον οὖν οὕτω· τὰ εἰς δίχρονα συνεσταλμένα λήγοντα οὐποτε ἰσοσυλλαβεῖ· πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ σύ τὸ σοῦ; — Μυρίοις ἔστιν ἐπιχειροῦντα κανόσι δεῖξαι, ὡς οὐκ ἀκόλουθοί εἰσιν αἱ ἀντωνυμῖαι, θέματα δὲ ἴδια κατὰ ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον καὶ πτώσιν.

Πρόσκειται δὲ ὅτε καὶ κατὰ φωνὴν γένους εἰσὶν ἀπαρέμφατοι, διὰ τὰς καλουμένας παραγωγούς, ἐπεὶ αὐτὰ διὰ τῆς φωνῆς τὸ ἔξωθεν πρόσωπον διαστέλλουσι, καὶ διὰ τοῦτο ἀκόλουθοι κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτώσιν. αἱ μέντοι πρωτότυποι διὰ μὲν τῆς φωνῆς γένους ἀδιάστολοί εἰσι πάντοτε κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, διὰ δὲ τῆς ὑπ' αὐτῶν δεξιέως ἢ τῶν γενῶν διαστολῆ παρεμφαίνεται· συνεξηγούμενον γὰρ ἔχει τὸ γένος ἢ δεῖξις, ὅθεν καὶ μοναδικαὶ καλοῦνται, ἐπεὶ διὰ μιᾶς φωνῆς ἢ τριγένεια παρίσταται· τὸ γὰρ ἐγὼ καὶ σύ ἐπὶ παντὸς γένους.

— Νοητέον μέντοι, ὅτι καὶ αἱ παραχθεῖσαι πάλιν κατὰ τὸ ἐντὸς 12 πρόσωπον ἀνακόλουθοι τοῖς [τε] ἀριθμοῖς [καὶ ταῖς πτώσεσιν] εἰσιν· ἐμός γὰρ καὶ νωίτερος, ἡμέτερος. ποία γὰρ ἀκολουθία τοῦ ἐντὸς προσώπου ἐν τῷ νωίτερος καὶ ἡμέτερος;

Αἴτιον παραλαμβάνουσι τῆς ἀκλισίας τὸ πᾶσαν λέξιν, τῶν τριῶν οὔσαν γενῶν παραστατικήν, ἄκλιτον φυλάσσεσθαι, καὶ τοῦτο τεκμαίρονται ἐκ τῶν ἀριθμῶν. ἐπεὶ γὰρ τὸ τέσσαρες καὶ τρεῖς οὐ μιᾶ φωνῆ χρῆται κατὰ τῶν τριῶν γενῶν (τέσσαρα γὰρ καὶ τρία), διὰ τοῦτο κλίνεται, τεσσάρων καὶ τέσσαρσι· τὸ μέντοι πέντε καὶ τὰ τοιαῦτα, μοναδικὰ ὄντα κατὰ τῶν τριῶν γενῶν, ἄκλιτα. καὶ διὰ τοῦτο τὸ δυοῖν κλιθὲν ἠλογήθη, τοῦ δύο μοναδικοῦ καθεστῶτος. (τὸ γὰρ σώφρονε καὶ τὸ φιλιάρω κλιθὲν οὐκ ἀντέκειτο· ἢ γὰρ τούτων ἐνικὴ ἔκφορὰ καὶ πληθυντικὴ οὐ τὰ τρία γένη ἐδήλου.) ὅθεν καὶ τὰς ἀντωνυμῖας τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι. ὅπου γὰρ εἰσι μοναδικαί, ἐκεῖ καὶ ἄκλιτοι· ὅπου δὲ τὸ γένος διαστέλλεται, ἐκεῖ καὶ ἡ κλίσις. — Ὑπολαμβάνω δ' εὐλόγως τὰς πτώσεις τῶν τοιούτων σεσιγῆσθαι, συνεξητασμένας τῇ τοῦ γένους συγχύσει. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ τὰ τῶν τριῶν γενῶν διακριτικὰ ἀκόλυτον ἔχει καὶ τὴν εἰς τὰς πτώσεις μετάβασιν.

Τὸ λέγειν, ὡς τῇ μὲν ἐμέο ἀκόλουθος ἢ ἡμέων, τῇ δὲ ἐμοῦ ἢ ἡμῶν, καθὸ αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ ἰσοσυλλαβοῦσι ταῖς ἐνικαῖς, ληρῶδες. οὔτε γὰρ, εἰ ἦν ἀκόλουθος, τὸ ἐν τὰ πλείονα ἐκανόνιζεν, οὔτε ἔστιν ἀκόλουθος· τὰ γὰρ ἐναντία ἐστίν. ἢ μὲν γὰρ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἠ ἀρχομένη, ἢ δὲ ψιλοῦται, ἀπὸ τοῦ ε. τί δ' ἂν φήσαιεν ἐπὶ τῆς σέο καὶ ὑμέων, οὐδεμιᾶς ἔτι ἀφορμῆς οὔσης; — Οὐχ ὑγιὲς δὲ κάκεϊνο. ἐπεὶ γὰρ, φασιν, ἀπὸ τοῦ ε ἄρχονται πᾶσαι ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἀκο-

λουθίας ἐχόμεναι, ἢ φύσις ἐν τοῖς τέλεσιν οὐδέποτε ποιεῖ σύγχυσις.
Τί δὲ οὐχὶ πάλιν τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἀπὸ τοῦ εἴργεται; —
Δῆλον οὖν ὡς μόνον ἔνεκα σημειομένου γενικὴν φάμεν τὴν ἐμοῦ τῆς
13 ἐγώ, καὶ ἔτι δυϊκὴν τὴν νῶι, εἶγε καὶ ἐν ὀνόμασιν ἑτερόπτωτα,
ὔδωρ ὕδατος, μέγας μέγαλου, καὶ ἐν ῥήμασιν ἑτερόκλιτα, ἔσθω
ἔφαγον, φέρω οἶσω.

Εἰ αἱ σύνθετοι τῶν λέξεων διηνεκὲς ἔχουσι τὸ σημειούμενον, καθάπερ
ὁ μισάνθρωπος, ὁ φιλάνθρωπος καὶ φιλοπλάτων, πῶς οὐ γέλοιοι οἱ
συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους ἀποφαινόμενοι τὰς ἀντωνυμίας; καὶ γὰρ
αἱ καλούμεναι σύναρθροι, πρόσωπα ἔχουσαι δεικτικά, δεκτικά οὐκ εἰσὶν
ἄρθρων, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἐμός εἶ καὶ ἡμέτερος εἶ· οὔτε αἱ ἀσύ-
ναρθροι ἐκτός εἰσὶν ἄρθρων. Ἄττικοὶ γοῦν τὸν ἐμέ· Καλλίμαχος
ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ·

καὶ

τὸν σὲ Κροτωπιάδην (fr. 315a et b OSchneider)·
καὶ Μένανδρος ἐν Ὑμνιδί (Mein. com. gr. IV p. 210)

νῦν δὲ κατὰ πόλιν

εὐρὴ τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμέ τουτονί.

ἄλλ' εἰ καὶ ταῦτα παράλογον ἔχει τὴν σύνταξιν, ἀλλ' οὖν γε τοῖς ὑπο-
τακτικοῖς συντάσσονται, ἐγὼ ὅς ἔγραψα, ἐμέ ὃν ἐτίμησας. τί οὖν
οὐ μᾶλλον ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων σύναρθροι εἰρήσονται, ἢ περ
ἐκ τῶν προτακτικῶν ἀσύναρθροι; καὶ ἀνάπαλιν ἢ ἐμός καὶ σός καὶ αἱ
παραπλήσιοι, οὐ προσλαμβάνουσαι ὑποτακτικὰ ἄρθρα, ἀσύναρθροι εἰρή-
σονται· οὐ γὰρ συστατὸν τὸ λέγειν ἐμός ὅς ἔδρασεν, εἰ μὴ προσθεῖμεν
τὸ δοῦλος, οὗ ἔστι τὸ ἄρθρον. ἀμέλει γοῦν καὶ οὕτω φαμέν, δοῦλος
ὅς ἔδρασε. τί δ' οὐχὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον,
λέγω δὲ τοῦ ἐμός εἶ, ἀσύναρθροι ῥηθήσονται, ἢ περ ἐκ τοῦ κατὰ τὸ
τρίτον, τοῦ ὁ ἐμός ἐστι, σύναρθροι;

14 Ἐδείχθη ἄρα ὡς ἢ ἐπ' αὐταῖς κλήσις διέψευσται, εἰς τὰ ἐναντία
περισταμένη. οὐκ οἶμαι δὲ ἄκαιρον γενήσεσθαι τὸ καὶ τὸν λόγον τῆς
ἀσυνταξίας παραθέσθαι. Ἡ τῶν ἄρθρων σημασία ἀλλοτρία δείξεως κα-
θέστηκεν, ἐπαγγέλλεται δὲ ἀναφοράν, ὃ ἐστὶν ἀναπολούμενον πρόσωπον.
ὀρθῶς οὖν τῶν πρωτοτύπων, δεῖξιν σημειουσῶν, κατὰ πρόταξιν ἀμοιρεῖ,
καθ' ὑπόταξιν δὲ οὐκέτι, ἐγὼ ὅς ἐποίησα· ἀναπολεῖ γὰρ ἐπὶ τὴν ἐγὼ
προῦφεστῶσαν.

Ἔστι καὶ οὕτως εἰπεῖν. αἱ ἀντωνυμῖαι τοῖς πύσμασιν ἀνθυπαγόμεναι
γνώσιν πρώτην ἐπαγγέλλονται (τίς ἔγραψεν; ἐγὼ ἢ ὅδε), τὰ δὲ
ἄρθρα δευτέραν γνώσιν σημαίνει, ἄνθρωπος ἦλθεν, ὁ ἄνθρωπος

ἦλθεν· πλοῖον ἦλθε, τὸ πλοῖον ἦλθε, τὸ καὶ πάλαι γινωσκόμενον.
πῶς οὖν δυνατὸν τὸ ἄρθρον προτάσσεσθαι τῆς πρώτης δεΐξεως; ἀκω-
λύτως γὰρ ὑποταγήσεται, ἀναπολοῦντα ἐπὶ τὴν προκειμένην δεΐξιν,
ἐμὲ ὄν ἐτίμησας. — Μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ αἱ παραγωγαί. δεικνύουσαι
μὲν γὰρ τὸ κτήμα ἀπρόσληπτοί εἰσιν ἄρθρων, ἐμὸς εἶ, ἡμέτερος εἶ·
ὑπὲρ δὲ ἀπόντος τοῦ κτήματος ἀναπολοῦσιν ἐπὶ τὴν προκειμένην γνώσιν,
ὁ ἐμὸς ἐστι φίλος, ὁ ἡμέτερός ἐστιν οἰκέτης. τούτῳ τῷ λόγῳ
τὸ ὦ ἐπὶ κλητικῆς δείκνυται, ὡς οὐ τῆς ἐννοίας τῶν ἄρθρων ἔχεται.

Ῥητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ὑποτακτικῶν, ὡς ταῖς κτητικαῖς οὐ συν-
τάσσεται. Ἐφαμεν δὴ τὸ ἄρθρον παραλαμβανόμενον γνώσιν προϊοῦσαν
ἐπαγγέλλεσθαι, τὰ δὲ κτητικὰ ἐλλειπῆ ἐστὶ τοῦ ἐφ' ὃ φέρεται ἢ κτησις
προσώπου· τὸ γὰρ Ἀριστάρχειος καὶ ἐμὸς ἄγνωστα κατὰ τὴν κτησιν.
πῶς οὖν τὸ γνώσιν ἐπαγγελλόμενον ἐπὶ τὴν ἐλλειπῆ προσώπου δεΐξιν
ἀνενεχθήσεται;

Ἐπιστατέον δὲ κάκεινῳ τῷ λόγῳ, εἰ ὅλως τῶν προτακτικῶν ἄρ-
15 θρων ἐπιδεκτικαί εἰσιν αἱ ἀντωνυμῖαι, τουτέστιν ἐν τῷ ὁ ἐμὸς εἶ τὸ ὁ
τῆς ἀντωνυμίας ἐστὶν ἢ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος. (Τὸ δὲ ἐντὸς
πρόσωπον νοούμενον, τουτέστι τὸ τοῦ κτήτορος, ἢ ἀντωνυμία ἐπαγ-
γέλλεται, εἶγε τὴν τῶν πρώτων προσώπων μετάβασιν ὀρίζει· τὸ δὲ ἐκτός,
τουτέστι τὸ κτήμα, οὐκέτι. ἐμὸς γὰρ καὶ σός, καὶ ζητοῦμεν τίς; οἶκος ἢ
δοῦλος ἢ ἵππος; ἀόριστον οὖν τὸ τοιοῦτον.) καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ τὰ
ἄρθρα συνοικειοῦσθαι τοῖς κτήμασιν, εἶγε τὸ ἡμέτερος, πληθυνόμενον κατὰ
τὸ ἐντός, ἐνικὸν ἄρθρον προσπαραλαμβάνει, ὅτι καὶ τὸ κτήμα ἐνικόν, καὶ
ἀνάπαλιν τὸ ἐμοί, ἐνικὸν ὄν κατὰ τὸν κτήτορα, πληθυντικὸν δὲ κατὰ τὸ
κτήμα, πληθυντικὸν ἄρθρον λαμβάνει· καὶ καθόλου ἐπὶ πάντων ταῦτόν
ἂν γένοιτο. — Πρὸς τούτοις τὸ ὁ ἐμὸς πατήρ μεταλαμβάνεται εἰς τὸ
ὁ πατήρ μου· ὁμολογος οὖν ἢ ἐπὶ τὸ κτήμα ἀναφορὰ τοῦ ἄρθρου.
Διαψεύδεσθαι δὲ φασι τὸν λόγον· εἶναι γὰρ ἴδιον ἄρθρον τῆς ἀντωνυ-
μίας καὶ ἴδιον τοῦ κτήματος. τὸ γοῦν ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς φιλοσοφεῖ
ἐκατέρῳ ἀπένειμε τὸ ἄρθρον, ὅπερ οὐκ ἂν παρηκολούθει, εἰ μὴ καὶ ἢ
ἀντωνυμία εἶχε τὸ ἄρθρον. ἐπεὶ εἰ ταῦτόν ἦν ὁ ἐμὸς πατήρ καὶ ὁ πατήρ
ὁ ἐμὸς, κἂν πάντως μετατιθέμενον τὸ αὐτὸ σημαινόμενον ἐφύλαττεν,
ὅπερ οὐ φυλάσσει· ὁ πατήρ γὰρ ὁ ἐμὸς τουτέστιν οὐκ ἄλλου, ἐν δὲ
τῷ ἐτέρῳ οὐκ ἄλλος.

Οὐ πάνυ δὲ ἰσχυρὰ τὰ λεγόμενα. οὐ γάρ, ἐπεὶ μετατεθέντα τὰ
ὀνόματα μετήλλαττε τὰ σημαινόμενα, εὐθέως καὶ οὐ τῶν ὀνομάτων τὰ
ἄρθρα. ὁμολογούμενόν ἐστιν ἐν τῷ ὁ ἐχθὲς ἄνθρωπος, τοῦ ἐχθὲς
ἀνθρώπου, ὁ νῦν ἄνθρωπος, τοῦ νῦν ἀνθρώπου, ὡς τὰ ἄρθρα

τῶν ὀνομάτων καὶ οὐ τῶν χρονικῶν ἐπιρρημάτων, εἶγε καὶ συσχηματίζονται καὶ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις. ἀλλὰ ταῦτα μετατεθέντα διακρούεται τὸ σημαινόμενον· τὸ γὰρ χθὲς ὁ ἄνθρωπος ἢ νῦν ὁ Πτολεμαῖος καὶ τὰ παραπλήσια οὐκέτι πλῆθος ἐπαγγέλλονται, ἀλλ' ἓνα καὶ τὸν αὐτόν, καιροῦ μόνον μεταβολὴν ἀναδεξάμενον. τί οὖν τὸ παράδοξον, εἰ καὶ τὸ ὁ ἐμὸς πατήρ διαφέρει τοῦ ὁ πατήρ ὁ ἐμός;

16 Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἄρθρα ὠμολόγησεν, ὅτι καὶ τῆς ἀντωνυμίας ἐστὶ τὸ ἄρθρον. Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον, εἶγε ἀπειράκις κατὰ μιᾶς εὐθείας δύο ἄρθρα παραλαμβάνεται. φάμεν γοῦν ὁ δοῦλος ὁ τοῦ Ἀριστάρχου, ὁ παῖς ὁ τοῦ βασιλέως, καὶ δῆλον ὡς [κατὰ] τῆς εὐθείας τὰ δύο ἄρθρα· ἢ γὰρ γενικὴ ἀπέλαβε τὸ ἴδιον. ἦν δὲ τὸ μὲν κατ' ἀρχὴν ἀναφορὰν δηλοῦν, τὸ δὲ ἐξῆς ὡς οὐχ ὁ ἄλλου. — ἀμέλει γέ τοι ἔστι, μεταλαμβάνοντα ἐπὶ τρίτου προσώπου γενικὴν πῶσιν, φάναι ὁ πατήρ ὁ ἐκείνου, ὁ φίλος ὁ τούτου, τοῦ ὁ πάλιν ἀναφερομένου ἐπὶ τὸ ὁ πατήρ. πόθεν γὰρ ἔτι ἐπὶ τὸ ἐκείνου καὶ τούτου, εἶγε καὶ ἀσύνarthροι καὶ κατὰ γενικῆς πτώσεως; — πρὸς τούτοις ἐδείχθη, ὡς τὰ ἄρθρα ἀποφεύγει τὰς δεῖξεις. πῶς οὖν ἐν τῷ ἐντὸς προσώπῳ, δεικτικῶ ὄντι, ὅπερ ἐστίν, ὡς προεῖρηται, ἢ ἀντωνυμία, ἄρθρον ἔτι προσελεύσεται, ὅτε οὐδὲ τῷ ἐκτὸς ὑπακουομένῳ, ὅτε ἐπὶ δεῖξεως λαμβάνεται, ἐμὸς εἰ φίλος, ἡμέτερος ὑπάρχεις οἰκέτης, Χρῆ ἄρα καλεῖν, καθάπερ καὶ ὁ Τρύφων, πρωτοτύπους τὴν τε ἐγὼ καὶ τὰς ὑπολοίπους, ὅτι οὐκ ἀπ' ἄλλων· παραγωγὸς δὲ καὶ κτητικὰς τὴν ἡμέτερος καὶ νωίτερος, ὅτι ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων τὴν γένεσιν ἔχουσι, κτησὶν τε δηλοῦσιν, ἀπὸ γενικῶν παραγόμεναι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβάνόμεναι, καθάπερ καὶ τὰ κτητικὰ τῶν ὀνομάτων.

Οὐχ ὑγιὲς τε λέγειν, ὅτι τὰ ἄρθρα οὐ προστίθεται ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτι ἐν τοῖς γένεσιν ἀδιάστολοί εἰσιν (ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου ἐχρῆν, ἵνα διασταλῆ τὸ γένος, ταῖς τε τὸ γένος διαστελλούσαις ἔδει μὴ προστίθεται). ἀρκετὴ γὰρ ἡ δεῖξις, δηλοῦσα τὸ γένος. — πρὸς τούτοις ἰδοῦ γένος σημαίνει ἢ ἐκεῖνος καὶ οὗτος, καὶ ἄρθρον οὐκ ἐπιδέχονται. — οὐδὲ γὰρ ἔνεκα διαστολῆς παραλαμβάνεται, ἐπεὶ οὐδὲ αὐτὰ διαστέλλει, συνεμπεσόντα τοῖς γένεσι· τὸ γὰρ τῶν ἄρθρων τῶν τριῶν γενῶν ἐστὶ παραστατικόν, τό τε τοῦ ἀρρενικὸν καὶ οὐδέτερον. ὡς ἐδείχθη οὖν, ἀναφορικὰ ὄντα τὰς συντάξεις ἀποφεύγει.

17 Διπροσώπους τὰς κτητικὰς ὁ Δράκων ἐκάλει, καθὸ δύο πρόσωπα νοεῖται, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος· μονοπροσώπους δὲ ἢ ἀπλᾶς τὰς πρωτοτύπους· ἅπαξ γὰρ ἐνικαί τε δυϊκαί τε πληθυντικά τε νοοῦνται, αἱ δὲ δις ἐνικαί ἐν τῷ ἐμός, δις δυϊκαί ἐν τῷ νωιτέρῳ, δις πληθυντικά ἐν τῷ ἡμέτεροι. καὶ καθόλου ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ποικίλαι

εἰσί. — Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ὀρώνται διαφέρουσαι. αἱ πρωτότυποι καὶ ἐγκλί-
νονται, αἱ δὲ οὐ. ἀκολουθίας ἔχονται αἱ κτητικαὶ κατὰ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν
ἐν τοῖς τέλεσιν. αἱ δὲ πρωτότυποι οὐκέτι. αὐτοτελεῖς μετὰ ῥημάτων αἱ πρω-
τότυποι τῆς εὐθείας, ἐκεῖνος γράφει, ἔγραφον ἐγώ, αἱ δὲ οὐ καὶ ταῖς
μὲν τοῦ αὐτοῦ προσώπου συνταχθήσεται ῥῆμα κατ' εὐθείαν, σὺ γράφεις,
ἐκεῖνος γράφει, ταῖς δὲ καὶ μεταβατικῶς, ἐμὸς γράφει, ἐμός
ἐστι. καὶ αἱ μὲν τὸ γένος κατὰ πᾶν πρόσωπον δηλοῦσι τοῦ κτήματος,
αἱ δὲ πρωτότυποι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον γένους ἀπαρέμφοι· αἱ
γὰρ κατὰ τὸ τρίτον οὐκέτι, αἱ γὰρ συνήθεις· αὐτός γὰρ καὶ ἐκεῖνος.
καὶ αἱ μὲν ταῖς εὐθείαις ἀνθυπάγονται, αἱ δὲ κτητικαὶ [καὶ] ἀντὶ γενικῆς
τῶν κτησαμένων· ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀπολλώνιος — ἐγώ, ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀπολ-
λωνίου παῖς — ἐμὸς παῖς.

Ὅν τρόπον ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ἢ μετὰ τὸν δυϊκὸν αὐξήσις πληθυντικὴ
καλεῖται, Αἴας γὰρ καὶ Αἴαντες καὶ Αἴαντες, καὶ μάχομαι καὶ μα-
χόμεθα καὶ μαχόμεθα, ἐγώ τε καὶ νῶι καὶ ἡμεῖς, τὸν αὐτὸν
τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὸ μετὰ τὸ δεύτερον τρίτον καλεῖται,
κἂν ἐν πλείοσι νοῆται προσώποις· γράφει γὰρ καὶ περιπατεῖ. παρὸν
δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν πιστώσασθαι τὸν λόγον καὶ ἐκ τῆς φωνῆς,
ὡς οὐκ ἄλλο τι ἐπενοήθη σχῆμα φωνῆς μετὰ τὸ δυϊκὸν ἢ μόνον τὸ
18 πληθυντικόν· τὸ γὰρ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι ἢ ἡμεῖς ἐπὶ παντὸς
ἀριθμοῦ τάσσομεν. — ἐπὶ μέντοι τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τρίτα καὶ
πλείονες αἱ φωναὶ ἐσχηματίσθησαν, εἶγε ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος, αὐτός,
ὅδι, ὁ δεῖνα. καὶ μήποτε εὐλόγως. εἰ γὰρ παρὰ τὰ ἄλλα μέρη
τοῦ λόγου ἐν προσώποις ὄρισται, ὀρθῶς ἄρα καὶ ἡ ἐν τοῖς τρίτοις
προσώποις διαφορὰ διήρθρωται, δεῖξει μὲν ὡς οὗτος, ἀπουσία δὲ ὡς
αὐτός, καὶ ἔτι ἐν διαστήματι ὡς ἐκεῖνος· τὸ μὲν γὰρ οὗτος ἐγγύτητα
σημαίνει προσώπου, τὸ δὲ ἐκεῖνος διάστημα. — ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν
κτητικῶν πλείονα τρίτα ἔστιν ἐπιδειξαι. ἐν γὰρ τῷ ἐμός ἐστι πρώτου
πρὸς τρίτον, καὶ ἔτι ἐν τῷ σός ἐστι δευτέρου πρὸς τρίτον· καὶ σαφές
ὡς ἐν τῷ ὅς δύο τρίτα, ἐξ ὧν τὸ κτήμα κἂν μὴ ὀρίζηται, οὐ μάχεται·
ἐδείκνυτο γὰρ ὡς οὐκ ἀντωνυμία· καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν ἐν τῷ σφέ-
τεροι πολλὰ τρίτα.

Ἡ μὲν ἐν τοῖς ὀνόμασι παραγωγὴ εἶδος καλεῖται· εἶδει γὰρ παρα-
πλήσιόν τι παραδέχεται κατὰ τὴν ἑτεροίωσιν τοῦ τέλους, δι' οὗ γνω-
ρίζεται. ἡ δὲ ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ ἀντωνυμίαις μετάβασις πρόσωπον·
ἐπιτήδειον γὰρ τοῦτο δεῖξιν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν διάθεσιν παραστήσαι.
ὀρθῶς οὖν ἡ διορίζουσα λέξις τὰ προκείμενα πρόσωπον ἐκλήθη.

Ὅπερ ῥητέον ἐν μὲν τῇ περὶ ἑαυτοῦ ἀποφάσει, πρῶτον, εἶγε καὶ

ἢ ἐν τοῖς ἐξῆς προσώποις ἀποφασίς ἐξ αὐτοῦ γίνεται· ἐν δὲ τῇ πρὸς ὄν ὁ λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ, δεύτερον· ἐν δὲ τῇ μήτε προσφωνούση μήτε προσφωνουμένη, τρίτον.

19 Οὐ γὰρ ὑγιὲς τὸ λέγειν, ὅτι πρῶτον πρόσωπον τὸ ἀποφαινόμενον, καὶ ἔτι δεύτερον τὸ πρὸς ὄν ὁ λόγος, καὶ [τὸ] τρίτον τὸ περὶ τινος. — εἰ γὰρ τὸ πρῶτον πρόσωπον τὰς τρεῖς φωνὰς ἀποφαίνεται, ἐγώ, σύ, ἐκεῖνος, δηλὸν ὡς καὶ πρῶτον τὸ λέγον εἰρήσεται, καὶ ἔτι [τὸ] δεύτερον καὶ [τὸ] τρίτον. — ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ σύ πρὸς ὄν ὁ λόγος· τί δέ; οὐχὶ καὶ τὸ ἐκεῖνος λέγεται πρὸς τινά; — ὑπὲρ τέ τινος πᾶν τι πρόσωπόν [τε] ἐστὶ· πῶς οὖν περὶ τινος μόνον τὸ τρίτον, κοινῆς οὔσης τῆς λέξεως κατὰ πάσης οὐσίας;

Τὰ γοῦν πληθυντικά τοῦ πρώτου προσώπου ἐμπεριεκτικὰ δύνανται εἶναι καὶ παντὸς προσώπου, ἅπερ τινὰ ἐστὶ. [πῶς οὖν μόνα τὰ τρίτα περὶ τινος;] Δεῖ γὰρ νοεῖν ὡς ἢ ἐν τοῖς ἐνικοῖς προσώποις ἐκφορὰ εἰλικρινῶς πρῶτον ἐπαγγέλλεται πρόσωπον, καὶ ἔτι ἢ ἐπὶ τοῦ δευτέρου δεύτερον· τὸ δὲ ἐπὶ δυϊκοῦ ἢ πληθυντικοῦ σύλληψιν ἀναδέχεται ἐτέρων προσώπων. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἢ μετὰ δευτέρων ἢ τρίτων, ἢ καὶ μετὰ δευτέρων καὶ τρίτων. ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος περὶ ἑαυτοῦ καὶ πολιτῶν ἀπόντων, ἡμεῖς ἠριστεύσαμεν, σύλληψιν πεποιήται τρίτων μετὰ πρώτου· ὁ δὲ παρόντων, ἡμεῖς αἴτιοι ἐγενόμεθα, πρώτου καὶ δευτέρων, εἶγε πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται ὑπὲρ αὐτῶν. ὁ δὲ λέγων ὑπὲρ ἀπόντων πολιτῶν πρὸς πολίτας, ἡμεῖς τῆς μάχης αἰτιοί ἐσμεν, καὶ δευτέρων σύλληψιν ποιεῖται, ἐν ᾧ πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται, καὶ τρίτων, ἐν ᾧ ὑπὲρ ἀπόντων διαλέγεται, ὅπερ ἴδιον ἦν τρίτου. τὸ δὲ δεύτερον ἢ [καὶ] δευτέρων σύλληψιν ἢ δευτέρων καὶ τρίτων. πρὸς μὲν γὰρ πάντας παρόντας ἢ ἀπόντας δευτέρων σύλληψις, πρὸς δὲ τινὰ μὲν ἀπόντας, τινὰς δὲ παρόντας, ὡς εἰ Ἀλέξανδρος πρὸς τοὺς Ἀθηναίων πρέσβεις, ὑμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, δευτέρων καὶ τρίτων. τὸ γὰρ τρίτον πάντοτε ἐν τρίτοις νοεῖται.

20 Ἐτι γε μὴν ἐπὶ δυϊκοῦ σύλληψις γενήσεται, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τρισὶ προσώποις, ἀλλ' ἐν δυσὶ· πόθεν γὰρ τὸ δυάδος παραστατικὸν σύλληψιν τριῶν ποιήσεται; καὶ πρώτου μὲν πρὸς τρίτον,

νῶι δ', ἐγὼ Σθένελός τε (I 48),

πρὸς δὲ δεύτερον,

πρίν γ' ἐπὶ νῶ τῶδ' ἀνδρί (E 219).

καὶ ἐπὶ δευτέρου δευτέρων,

γυιώσειν μὲν σφῶιν ὑφ' ἄρμασι (Θ 416),

δευτέρου δὲ καὶ τρίτου,

σφῶι μὲν αὖθι (M 366).
 ἐξηγήσεται γὰρ αὐτὸς πρὸς παρόντα μὲν τὸν Αἴαντα, ἀπόντα δὲ τὸν
 Λυκομήδη,
 σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης (M 366).
 Χρῆ μέντοι κάκεῖνο προσειληφέναι, ὅτι, κἄν πλήθος ἀποφαίνεται,
 οὐ διαπίπτει πάντως ὁ λόγος. πάλιν γὰρ ἕκαστος τῶν φωνούντων
 σύλληψιν ποιεῖται τῶν σὺν αὐτῷ ἀποφαινομένων· ἕκαστος γὰρ τῶν ἐν
 πλήθει μοῖρα τοῦ ὅλου. αἰ γοῦν ἐπαφαί τῶν ὑπερμεγέθων σωματίων
 ἀπὸ βραχέος τινὸς μέρους τὸ ὅλον σῶμα δηλοῦσιν.
 Ὅ δὲ λόγος ἅπας συντείνει καὶ ἐπὶ τὰ ῥήματα, τῶν προστακτικῶν
 εὐλόγως ὑπεσταλμένων. εἰ γὰρ κεχώρισται τὸ προστάσσον τοῦ προστασ-
 σομένου, πρῶτον δέ ἐστὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποφαινόμενον, δῆλον ὅτι
 περισσὸν ζητεῖν τὸ τούτων πρῶτον πρόσωπον. δεῖ μέντοι νοεῖν, ὅτι τὸ
 χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων (E 249),
 τό τ'
 ἄνδρας κτείνωμεν (Z 70),
 καὶ τὰ παραπλήσια ἠθικώτερον ἀναπεφώνηται, τῶν ὑποτιθεμένων καὶ
 21 ἑαυτοῦς συλλαμβανόντων· οὐ γὰρ ἄντικρυς προστακτικαὶ αἰ τοιαῦται
 ἐκφοραί.
 Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν κατὰ κλητικὴν προσώπων, τίνα
 τέ ἐστὶν ἐν πρωτοτύποις, τίνα τε ἐν κτητικαῖς. Εἰ κλητικὴ ἐστὶ κλησις
 τῶν πέλας, ὀρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων (καὶ
 γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται) οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἡ ἄπεστιν
 ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος,
 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοί (δ 145),
 ἢ δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ [οὔτος] ἐκεῖνος. ὅπερ οὐ προσίεται
 ἢ κλητικὴ. καὶ τούτου πίσις τὸ τὴν μὲν οὔτος καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσ-
 σεσθαι, καθὸ πλησιάζει. ὦ οὔτος, ἢ οἷη στρατείαν ἐσσεῖσθαι;
 Σώφρων (fr. 23 Ahrens). Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν (com. gr. II p. 51 Mein.).
 οὔτος, καθεύδεις; B. οὐκ ἀναστήσεις βοῶν·
 Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν (v. 1).
 οὔτος, τί πάσχεις; ὦ κακόδαιμον Ξανθία.
 Ἄλλοι δὲ τινες ὑπέλαβον ὀλιγορῆσθαι, ἐπεὶ ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. δέον
 γὰρ, φασί, τὴν σὺ παρελιῆφθαι· ἐχρῆν τε εἰς εὐλήγειν, καθὸ τὰ
 τοιάδε τῶν πτωτικῶν εἰς εὐλήγειν κατὰ τὴν κλητικὴν· ἔτι γε μὴν τὸ
 παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρθρον προσέλαβεν ἐν τῷ ὦ οὔτος. Πάνυ δὲ
 εὐήθες τὸ τοιοῦτον. δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ ἐκεῖνος καὶ ἔτι
 τὸ πόσος καὶ ποῖος ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς

τὸ οὗτος ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξεται. κλητικὴ γὰρ κλῆσις τοῦ πέλας, πέλας δὲ ἐστὶ τὸ οὗτος, κλητικῆς ἄρα τεύξεται. — προαλὲς δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον παραδέχασθαι· ἐκπίπτει γὰρ τῆς τῶν ἄρθρων ἐννοίας, ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθήσεται καὶ τὸ ὦ. — ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῶ ἔθει εἰς ος ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῶ

δὸς φίλος (ρ 415).

ἄλλως τε ἐδείχθησαν πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι.

Ἐπὶ γε μὴν τῶν κτητικῶν ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ πρώτου· οὐδὲν γὰρ ἦν ἐμποδῶν, ὥστε τὸν κεκτημένον τὸ κτῆμα προσφωνεῖν,

22 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη (α 45),

παῖδες ἐμοί (γ 475),

ὦ ἦμαί τὰπιόντος ἄγκυραι (Callimachi fr. 97 Schneider).

οὐκέτι μέντοι ἐπὶ δευτέρου, οὐ καθάπερ τινὲς ᾤθησαν διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν διάφορον εἶναι. ἐνικὸν μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸ τέλος, τουτέστι τὸ κτῆμα, πληθυντικὸν δὲ τὸ κατὰ τὸ ἄρχον, ὃ ἐστὶ τοῦ κτήτορος. πῶς γὰρ φασὶ πληθυντικὸν καὶ ἐνικὸν ὑφ' ἑν κεκλήσεται; εἰ γοῦν ἰσάριθμα γένοιτο κατ' ἀμφοτέρα, συστήσεται.

Πρῶτον οὐδεμία χρῆσις· ἔπειτα οὐδὲ λόγος ἀπαιτεῖ. εἰ γὰρ αἱ κλήσεις οὐ πρὸς κεχωρισμένα πρόσωπα, τὰ δὲ τῶν κτητόρων κεχώρι-
σται τῶν κτημάτων, πῶς οὐχὶ μάτην τὰ τῆς φωνῆς παραληφθήσεται, οὐ δυνάμενα παραληφθῆναι; ἀμέλει τὰ τοῦ πρώτου, ἀναδεξάμενα τὸν λόγον, καὶ τὴν χρῆσιν ἐπέδειξεν.

Εἰ τὰ τρίτα τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν ᾠκείωται τοῖς κτητικοῖς ὀνόμασι, καθὼ ἀμφοτέρα δύο τρίτων παραστατικά, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ κτήματος, οὐδὲν δὲ τὸ κωλύον φάναι Ἀριστάρχει, οὐδὲ τὸ σφέτερε ἄρα ἀπόβλητον.

Εἰ τὸ ἡμέτερε κλητικῆς, καὶ τὸ τούτου ἐνικὸν ὑπάρχει, ὅπερ καὶ ἐσηματίσθη παρὰ τῶ ποιητῆ,

γαμβρὸς ἐμὸς θύγατέρ τε (τ 406).

ὄν τρόπον ἀντὶ τοῦ γαμβρέ, οὕτως [ἄν] ἀντὶ τοῦ ἐμέ. ὅπερ ἴσως ἄηθες, ἐπεὶ οὐτε σύνηθες παρὰ τῶ ποιητῆ, σολοικισμοῦ τε ὑπόφασιν ἐποιεῖτο διὰ τὸ τῆ ἐμέ αἰτιατικῆ ὁμοφωνεῖν.

Ἀκολούθως σκεπτέον ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν ἀντωνυμιῶν, τὸ πρῶτον πότε ταῖς εὐθείαις αὐτῶν τὰ ῥήματα συνταγήσεται, καὶ πότε 23 οὐ. — ταῖς μὲν γὰρ πλαγίοις πάντοτε, ἐπεὶ αἱ ἀπὸ τῶν ῥημάτων διαθέσεις ἐπὶ τινὰ πλάγιον φέρονται ἢ ὀνόματος ἢ ἀντωνυμίας ἢ μετοχῆς, Τρύφωνι ἔδωκας, ἐμοὶ ἐλάλησας, ἐτίμησας τὸν νικήσαντα· τῆς γὰρ τοιαύτης συντάξεως οὐκ οὔσης, οὐδ' ἢ ἐπὶ πρόσωπον μετά-

βασίς νοεῖται.

Τινὲς μὲν οὖν ὑπέλαβον ἐντελεστέραν εἶναι τὴν μετὰ ῥημάτων καὶ ἀντωνυμιῶν φράσιν, εἶγε ἐπ' ἐνίων συντάξεων, ὑφαιρουμένων τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐνδεῆ τὰ τοῦ λόγου γίνεται. ἐντελὲς μὲν γὰρ τὸ ἐγὼ μὲν παρεγενόμην, σὺ δ' οὐ παρέτυχες, ἔλλειπες δὲ τὸ παρεγενόμην μὲν, οὐ παρέτυχες δέ. — Ἐγὼ δὲ οὐκ οἶμαι τὰς τοιαύτας φράσεις ἔλλιπεις εἶναι τῶν ἀντωνυμιῶν, ὅπου διὰ ῥημάτων κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ δεύτερον ἢ τῶν ῥημάτων παράθεσις ἀναπληροῖ τὴν τῶν προσώπων μετάβασιν, περισσὸν μὲντοι τὴν παράθεσιν ὑπολαμβάνω, εἰ μὴ διαστολῆς ὁ λόγος χρήζοι. τὸ γὰρ

ἦομεν ἀχνύμενοι (κ 570)

καὶ τὸ

ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες (Ε 287)

καὶ σχεδὸν ὅλη ἡ χρήσις τοῦ βίου, πλήρης οὖσα τῆς τοιαύτης συντάξεως, δόξειεν ἂν ἐλλείπειν. πέφυκε γὰρ ἢ μὲν τῶν ῥημάτων ἐκφορὰ μετὰ προσώπου τοῦ κατὰ τὴν εὐθείαν καὶ πρᾶγμα δηλοῦν, ἢ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν αὐτὸ μόνον πρόσωπον καί, εἰ δέοι, διαστολήν. ὅταν οὖν τὰ ῥήματα παρατεθῆ, περισσὸν ἐστὶ τὰς ἀντωνυμίας λαμβάνειν τῆς εὐθείας, εἶγε, δι' ὃ παρετίθεντο, ἐπληροῦτο διὰ τῶν ῥημάτων. τοῦ μὲντοι λόγου δεομένου ἀντιδιαστολῆς, καὶ τῶν ῥημάτων μὴ δυναμένων ἔτι τοῦτο ἀναπληρῶσαι, ἐξ ἀνάγκης παραλαμβάνονται αἶ τε κατὰ τὸ πρῶτον καὶ αἶ κατὰ τὸ δεύτερον, ἡμεῖς κατέβημεν, ἐγὼ ἔθεασάμην, καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ κάκεινο ἀσύστατον καθιστῆκει· αἰρομένων γὰρ τῶν ἀντωνυμιῶν διαστολῆς εἶχε χρεῖαν ἢ συμπλοκὴ τῆς φράσεως, ἐγὼ μὲν παρεγενόμην, σὺ δὲ οὐ παρέτυχες.

24 Ἐπὶ τρίτου οὐ συντείνει τὰ τοῦ λόγου. πάντοτε γὰρ δεῖ τῷ τρίτῳ τὴν ἀντωνυμίαν ἢ τὸ ὄνομα ἐπιφέρεσθαι, δι' οὗ τὸ λειπόμενον ἀναπληρωθήσεται. γράφει γὰρ· τίς ἐπιζητοῦμεν, καὶ ἐν διαστήματι ἐκεῖνος, ἐν δὲ ἐγγύτητι οὗτος, ἢ ἐν ἀναφορᾷ αὐτός, ἢ ἐν ὀνόματι περιπατεῖ Σωκράτης. οὐκ ἀντίκειται τὸ ὕει ἢ βροντᾷ ἢ ἀστράπτει, αὐτοτελῆ ὄντα· ὑπακούεται γὰρ πάντως ὁ Ζεὺς, εἶγε αὐτοῦ ταῦτα ἴδια. Χρῆ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων φράσεων λείπουσιν αἶ ἀντωνυμίας,

αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα (δ 649),

αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα (θ 443).

εἰ γὰρ ἢ αὐτὸς ταῖς ἀντιδιαστελλομέναις συντάσσεται, τὰ δὲ ῥήματα οὐ διασταλτικά, ἀπόλυτα δὲ πρόσωπα σημαίνει, πῶς οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης

τὸ τῆς ἀντωνυμίας πρόσωπον ἐνδεῖ, ἐν ᾧ ἦν ἀντιδιασταλτικὴ ἐκφορά; Διδασκόμεθα δὴ ἐντεῦθεν ὡς φυσικῶ τινι λόγῳ αἱ ἐγκλιτικαὶ τῆς εὐθείας ἐσιγήθησαν, πάσης φράσεως μεταβατικὸν ἐν προσώποις ἐχούσης τὸ ῥῆμα, ὅπερ ἦν δυνάμει ἐγκλινομένη ἀντωνυμία. — Πρὸς γε μὴν τοῖς εἰρημένους, οὐδ' αἱ ἀνθυποφερόμεναι τοῖς πύσμασιν ἐκτός εἰσιν ἀντιδιαστολῆς. εἰ γὰρ ὧδέ τις ἀποφαίνοιτο, τίς ἔγραψε, τίς διετάξατο, φαμὲν ἐγώ, ἐξαιροῦντες τῆς κατὰ τὸ πύσμα ἀορίστου προφορᾶς τὸ δεδρακὸς πρόσωπον.

Ὡς μὲν οὖν τὸ ῥῆμα τὰς ἐγκλιτικὰς τῆς εὐθείας παρωθεῖται, εἴρηται· νῦν δὲ ῥητέον ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα ἀποθλίβουσιν ἀντ' αὐτῶν παραλαμβάνομεναι. τὰς μὲν οὖν ἄλλας πτώσεις ἐν προσώποις τρίτοις νοεῖσθαι, μόνην δὲ τὴν κλητικὴν ἐν δευτέρῳ, ὡς ἐν τῷ ᾧ σὺ Ἄρισταρχε. ὁ οὖν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενος ἢ πρὸς τινα ἀπερειδόμενος τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνομένου ἠδυνάτει προσχρησθῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς προεῖρηται, ἐπεὶ ἐν τρίτοις προσώποις ἐνοεῖτο, χωρὶς εἰ μὴ τὰ τῆς ὑπάρξεως ῥήματα συντάττοιτο· (τηνικαῦτα γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τὰ ὀνόματα ἐτάσσετο. καὶ μάλα εὐλόγως· οὐ γὰρ ἔτι ἡ ἀντωνυμία τὸ ἴδιον τινὶ παρηκολουθηκὸς ἠδύνατο παραστήσαι. φαμὲν γὰρ οὖν Ἄρισταρχος λέγομαι, μακρὸς ὑπάρχω). ἀναγκαίως οὖν αὐτὰ παραλαμβάνονται κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, κοινήν προσώπων μετάβασιν δηλοῦσαι. ἐπὶ γὰρ τῶν τρίτων οὐκ ἐξ ἀνάγκης παραληφθήσονται· δυνατόν γὰρ προσχρησθῆναι καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἐγώ καὶ σὺ καὶ Ἀριστοφάνης, χωρὶς εἰ μὴ δεῖξεως δέοιτο ὁ λόγος, καθάπερ ἐπὶ τοῦ

οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος (Γ 229)·

οὐ γὰρ μόνον τῷ τὴν ποιότητα παριστάντι ἠρκέσθη, ἀλλὰ καὶ δεῖξιν ἐπιζητοῦντος τοῦ λόγου ἐπηνέγκατο τὸ ἀντωνυμικόν. ἄλλως τε ἡ γνῶσις τῶν κυρίων ὀνομάτων οὐ δῆλος ἄπασιν· ὅθεν ἐπὶ τὴν κοινῶς λαμβανομένην ἐπὶ παντὸς ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται· οὐσίας γὰρ αὕτη μόνον παραστατική. διὸ καὶ ὁ Νέστωρ, οὐσίας μόνον ἀντιληπτικὸς γενόμενος, οὐκέτι δὲ καὶ τῆς παρακολουθούσης ποιότητος διὰ τὴν ἀδηλίαν τοῦ καταστήματος, ὀρίζει μὲν τὸ ὑποκείμενον πρόσωπον, ἀνακρίνει δὲ τὸ ποιόν,

τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας (Κ 82)·

ὁ δὲ τὸ ἴδιον δηλοῖ,

γνώσεαι Ἀτρείδην (Κ 88).

Ὡς μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτων πολλάκις παραλαμβάνονται ἀντ' ὀνόματος, ἐδείχθη. ἴσως τις ὡς μαχόμενα ταῦτα παραλήψεται

δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δίῳ (H 75),
καὶ τὸ

οὐκ ἂν μ' ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίον δέ

Ζῆν' ὕπατον μῆστωρα (Θ 21).

ἰδοῦ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτῶν λέγοντες ὀνόματι προσχρῶνται, τοῦ λέγεσθαι ἢ ὑπάρχειν μὴ συντεταγμένων. Ἄλλ' οὐ τὰ ἐν σχήματι λαμβανόμενα, καὶ ταῦτα ὀλιγάκις, κανῶν τῶν πλείστων. ἄλλως τε ἔμφασιν ὑπεροχῆς τὰ τοιαῦτα σημαίνει. καὶ τὸ ἐπὶ Κύκλωπος δὲ λεγόμενον ἐπὶ τρίτου ἂν ἠκούετο,

Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι (ι 369),

26 εἰ μὴ ἀνθυπαλλαγῆ τῆς ἀντωνυμίας εἰς δεύτερον αὐτὸ ἐπέστρεψε,

τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται (ι 370).

ὅμοιον γὰρ καὶ τὸ ἐπὶ Τηλεμάχου,

ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὔτος ἀνήρ,

ὃς λαὸν ἠγειρα (β 40. 41).

πάλιν γὰρ πρώτου διὰ τὸ ἠγειρα. οὐκ ἄλογον δὲ τὸ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκφορὰν ἐν τρίτοις νοεῖσθαι, ἐπεὶ αἱ ἴδιαι θέσεις τῶν ὀνομάτων οὐ τὸν πρὸς τινα λόγον ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸν περὶ τινος.

Αἱ ἀντωνυμῖαι οὔτε ἀντὶ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων, οὔτε ἀντὶ ἐπιθετικῶν, εἶγε αἱ μὲν ὀρίζουσιν ἐν τι, τὸ δὲ προσηγορικὸν διήκει κατὰ πλειόνων, ἄνθρωπος, ἵππος. τὸ δὲ ἐγὼ εἶμι ὁ ταῦτα δρῶν ἀντὶ ὀνόματος κυρίου τοῦ Τρύφων ἢ Δίων. ἀλλὰ μὴν τὰπιθετικά ἢ πηλικότητα ἢ ποσότητα ἢ διάθεσιν ψυχῆς δηλοῖ ἢ τι τοιοῦτον· αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι οὐδενὸς τούτων παραστατικά, μόνον δὲ οὐσίας. ἀμέλει τὸ λευκός ἐστιν ἢ μέλας ἢ ἀγαθός εἰς ἀντωνυμίαν οὐ μεταλαμβάνεται, τοῖς δὲ κυρίοις τὰ ἐπιθετικά συναρτᾶται, μακρός ἐστι Τρύφων, λευκός ἐστι Δίων· φάμεν δὲ ἐγὼ λευκός εἶμι, ἀγαθός εἶ σύ· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν ἀντὶ κυρίων δείκνυνται παραλαμβάνόμενα. Ἔτι καὶ τὸ ἵππος με ἐλάκτισε, μεταλαμβάνόμενον εἰς τὸ οὔτός με ἐλάκτισεν, οὐκέτι κοινότητα τοῦ ἵππου ἐπαγγέλλεται, τὸν δὲ ἰδίως νοούμενον.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τινες τῶν λέξεων ἀμφιβάλλονται, πότερον ἀντωνυμῖαι ἢ ὀνόματα, διὰ τινὰς ὁμοιότητος ἢ κοινὰς παρακολουθήσεις, καὶ περὶ τούτου λεκτέον, ἵνα τὰκριβὲς τοῦ λόγου προσγινόμενον τὸ δισταζόμενον κατὰ τάσδε τὰς λέξεις ἀποτρίψηται.

Τὰ γοῦν ἐγκλιτικά τῶν πτωτικῶν ἀντωνυμίας φασὶν εἶναι, τίμη-
σόν με,

κόψε γάρ αὐτον (M 204),

οὐδέ τί μοι περὶ κείται (I 321)·
 27 διὰ τοῦτο τὸ τίς, ἐγκλιτικὸν ὄν, ἀντωνυμία, ἤλθέ τις ἄνθρωπος.
 — τὰ τε εἰς ῥ λήγοντα ὀνόματα, μονοσύλλαβα ὄντα, ἐκτείνεται, Κρής,
 θής, παῖς, θίς, εἶς, τὰ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν συστέλλεται, σός, ὄς,
 σφός. — αἱ εἰς να λήγουσαι αἰτιατικαὶ εἰς ν λήγουσι κατὰ τὸν τοῦ
 οὐδετέρου παρασχηματισμόν, μέλανα μέλαν, τάλανα τάλαν, τέ-
 ρενα τέρεν, ἔνα ἔν. πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ τινὰ οὐχὶ τίν, ἀλλὰ τί; τὸ
 δ' ἀνακόλουθον ἐν ἀντωνυμίαις· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον. —
 καὶ ἐκ τοῦ παρὰ Δωριεῦσι μὴ περισπᾶσθαι, καθὸ παιδῶν, παντῶν,
 Τρωῶν. — οὐσίαν σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τὰ δὲ ὀνόματα οὐσίαν
 μετὰ ποιότητος· τὸ οὖν τίς, οὐσίας ὄν μόνον παραστατικόν, ἀντω-
 νυμία. — ἔτι ἀνταποδίδοται τῷ ποῦ τὸ ἐκεῖ, καὶ γίνεται ἐν μέρος
 λόγου, τῷ τε πότε τὸ ὅτε· καὶ τῷ τίς οὖν τὸ ἐγώ· ταῦτόν ἄρα.
 Ἐγὼ δ' οἶμαι πᾶσαν λέξιν μᾶλλον ἀντωνυμίαν παραδεχθῆναι ἢ περ
 τὸ τίς καὶ τὰ τῆς τοιαύτης σημασίας ὀνόματα, λέγω δὲ τὸ ποῖος, πόσος.
 τὸ γὰρ ἐναντιώτατον ταῖς ἀντωνυμίαις, ἀόριστά ἐστιν, αὐτῆς ὀρίζουσης
 πρόσωπα. εἴτε γὰρ πυσματικῶς, εἴτε ἀποφαντικῶς λαμβάνοιτο, σαφές'
 ὅτι ἀόριστα. ὁ γὰρ πυνθανόμενος, ἐν ᾧ πυνθάνεται, ἀγνοεῖ, τὸ δ'
 ἀγνοούμενον οὐχ ὀριστόν· ὁ δὲ λέγων ἀποφαντικῶς ἤλθέ τις οὐκ
 ἐπὶ τινὰ γνωριζόμενον ἀπερείδεται. πῶς οὖν οὐ παρέλκουσα ἡ ζήτησις;
 Ἀλλὰ τὸ τίς, ἀποφαντικὸν ὄν, ἐγκλίνεται. Ἄλλ' οὐδεμία ἀντω-
 νυμία, εὐθείας οὔσα, ἐγκλίνεται, τὸ δὲ τίς εὐθείας· πῶς οὖν ἀντω-
 νυμία; ἄλλως τε οὐκ ἴδιον ἀντωνυμίας ἐγκλισίς, ἀλλὰ καὶ ῥημάτων,
 ὡς τὸ ἐστίν, εἰσίν, καὶ συνδέσμων, ὁ πέρ, ὁ τέ, καὶ ἐπιρρημάτων, ὡς
 τὸ ποτέ, πῶς. οὐκ ἐπεὶ οὖν ἐγκλίνεται τὸ τίς, ἀντωνυμία. — Πῶς
 οὖν οὐ τείνεται μονοσυλλαβοῦν ὡς τὰ ὀνόματα; Τοῦτο φωνῆς κατηγο-
 ρημα, οὐ τοῦ νοουμένου ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἡ αὐχένος παράλογός ἐστιν,
 ἀλλ' ὄνομα· τὸ πέποσχα ἡμάρτηται, ἀλλὰ ῥῆμα. ἴσως δὲ καὶ ἡ σύν-
 τομος τῆς πεύσεως ἀνάκρισις τὸ μακρὸν ι παρητήσατο. — Εἰς ι δὲ
 λήγει τὸ οὐδέτερον, καθότι τὰ συστέλλόμενα τῶν διχρόνων ἀποβολῆ
 τοῦ ς τὸ οὐδέτερον ποιοῦσι, ταχύς ταχύ, ἡμισυς ἡμισυ, μέγας
 28 μέγα, εὐχαρις εὐχαρι· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ τί. — Αἱ ἀντωνυμίαι
 αἱ ὀρθοτονοῦμεναι καὶ ἐγκλινόμεναι ἐγκλινόμεναι αὐτὸ μόνον δια-
 κρίνουσι τὰ πρόσωπα, [καὶ] ὀρθοτονοῦμεναι διαστέλλουσι καὶ ἀντανα-
 κλῶνται· τῷ δὲ τίς οὐ ταῦτόν παρηκολούθει. οὐ γὰρ ἔνεκα διαστολῆς
 τὸ τίς ὀξύνεται, ἀλλ' ἔνεκα πεύσεως. — Τῷ τίς τὸ ἐγώ ἀνθυπάγεται,
 ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀρίσταρχος, ἄλλα μυρία προσώπων δεικτικά. τὰ δὲ
 πύσματα κατὰ ποσότητος, ὡς τὸ πόσος, καὶ ποιότητος, ὡς τὸ ποῖος,

καὶ πηλικότητος, ὡς τὸ πηλίκος, καὶ κατ' οὐσίας, ὡς τὸ τίς. καὶ οὐ
διὰ τοῦτο ἀντωνυμία.

Οὐκ ἔστιν εὐλόγον κατατρέχοντας τῆς φωνῆς φάναι ὡς οὐδεμία
ἀντωνυμία εἰς ις ἢ εἰς νος ἢ εἰς να λήγει, ἢ περισσοσυλλαβεῖ κατὰ
γενικὴν, ἐπεὶ ἔνεκά γε τούτου οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς γω ἢ εἰς συ.
καὶ σχεδὸν ἐπὶ πασῶν τὸ αὐτὸ ἦν, καὶ οὐ πάντως οὐκ ἀντωνυμία. —
Εἰ δὲ χρή, ἐκεῖνο λεκτέον, ὡς αἱ γένους παραστατικαὶ καὶ ἀκοινώ-
νητοι ὡς πρὸς τὰ θηλυκά, ἐκεῖνος ἐκείνη, αὐτός αὐτή· πῶς οὖν
ὁ τίς καὶ ἡ τίς; — τὸ οὐδεὶς συντάσσεται γενικῇ ἀντωνυμίας, οὐδεὶς
αὐτῶν, οὐδεὶς ἡμῶν· οὐκέτι τῷ τινῶν. — πρὸς τὴν πεῦσιν βαρύνεται
τὸ τίνων, ἐπεὶ τὰ πύσματα πρὸς πάντων Ἑλλήνων βαρύνεται, ὑπὲρ
μῖαν συλλαβὴν ὄντα, ὑπεξαιρουμένου τοῦ ποδαπός διὰ τὸν τύπον. οὐ
29 πάντως οὖν οὐχὶ ὄνομα, ὅτι παρὰ Δωριεῦσιν οὐ περισπᾶται, καὶ
ἐπεὶ τινὰ ὀξύτωνος φαμὲν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, καίτοι μηδεμίαν αἰτια-
τικῆς εἰς α ληγούσης καὶ ὀξύτονουμένης. — Πῶς δὲ οὐχὶ κάκεῖνο
γέλοιοι; ἢ γὰρ ἴ ἀντωνυμία προσέλαβέ, φασί, τὸ τ, καὶ ἐγένετο τί,
τὰ δὲ τοιαῦτα τοῦ αὐτοῦ μέρους λόγου, οἶος τοῖος, ὡς τῶς.

Πρῶτον μὲν οὐ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· εἶτα ἔδει τὸ τί τῶν τριῶν γενῶν
εἶναι παραστατικόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἴ. ἢ εἴπερ τὸ τί οὐδέτερον μόνως,
πῶς οὐχὶ καὶ τῷ τίς τὸ δίχα τοῦ τ παράκειται ἴς; τί δὲ τὰ μὲν ἀπὸ
τοῦ τ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἀνεδέξατο, τινός, τινῶν, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ι
οὐκέτι, τῶν τοιούτων κλινομένων; οἴου γὰρ καὶ τοίου.

Τὸ τηλικούτος καὶ τοιοῦτος τά τε τούτοις ὅμοια σύνθετα, ὡς
τινες ὑπέλαβον. σκεπτέον οὖν καὶ τίνα ἂν μέρη λόγου εἴη, εἴπερ
ἔγκειται τὸ οὔτος. Καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς συνθέσεως τάδε τὰ κεφάλαια· ὁ
τύπος τῆς φωνῆς, ἐν ᾧ τὰ ἐν διαλύσει φαμὲν τηλίκος οὔτος. — ἢ διὰ
τοῦ ι ἐπέκτασις, τηλικουτοσί, τοιουτοσί, ὅπερ ἐπ' ὀνομάτων οὐ
συμβαίνει. — τὸ δεῖξιν ἀναδέχασθαι· ἀφορῶντες γὰρ φαμὲν τηλι-
κούτος καὶ τοιοῦτος, τούτου μὴ παρακολουθοῦντος ὀνόμασι. — τῶν
τε οὐδετέρων ἢ εἰς ο κατάληξις, τηλικούτο· ὁμοίως γὰρ τῷ αὐτό
καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο.

Ἐπὲρ δὲ τοῦ μὴ οὔτως ἔχειν τὰ τῆς συνθέσεως ῥητέον· πῶς τὸ
τηλίκος καὶ ἔτι τὸ τηλικόσδε, ἀσύνθετα ὄντα, τὸ αὐτὸ σημαίνει τῷ
τηλικούτος; πότε ἀπλοῦν συνθέτω ταυτόν ἐστι; — δεύτερον, οὐχ ὑγιὲς
τὸ λέγειν, ὅτι καὶ τὸ οὔτος ἔγκειται. τί γὰρ μᾶλλον ὄνομα ἐκ τοῦ
κατ' ἀρχὴν μέρους ἢ ἀντωνυμία ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τέλος; ἐὰν γὰρ ἅπαξ
30 δοθῇ ἐγκεῖσθαι τὸ οὔτος, δέδοται καὶ ἀντωνυμίαν εἶναι τὸ τηλικούτος·
τὰ γὰρ τέλη τῶν λέξεων ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς συνθέσεις. ῥῆμα γοῦν τὸ

δημαγωγῶ καὶ παιδαγωγῶ, καὶ ὄνομα τὸ εὐγενῆς, καὶ εἰ ἐξ ἐπιρρήματος σύγκειται· καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων τὸ αὐτό. — ἄλλως τε καὶ ποίαν ἔτι ἔμφασιν ἔχει τὸ τημοῦτος τῆς οὔτος ἀντωνυμίας, ἢ τὸ τηνικαῦτα τοῦ αὐτά, ὅτε οὐδὲν πλέον τοῦ τηνίκα καὶ τῆμος σημαίνει; — πῶς δ' οὐχὶ καὶ κοινά ἐστι κατὰ γένος καὶ προπαροξύνεται; τὰ γὰρ σύνθετα τοιαῦτα κατὰ γένος καὶ κατὰ τόνον, ὑποστελλομένων τῶν παραλόγων. ἀπὸ γοῦν τοῦ δοῦλος προπερισπωμένου τὸ σύνδουλος καὶ κοινὸν καὶ προπαροξυνόμενον· ἐχρῆν ἄρα καὶ παρὰ τὴν οὔτος τὸ τηλικούτος προπαροξύνεσθαι. — Ἀλλὰ δύο πρόσωπα δηλοῖ, τό τε δεικνύμενον καὶ ἐφ' ὃ ἀναφέρεται ἢ δεῖξιν, ὅπερ οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ σύνθετον καθι- στήκει. Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. ἰδοὺ γὰρ σύνθετοι λέξεις ἐν ἀπλοῦν δηλοῦσιν, ὡς ἡ Θεόφραστος, καὶ ἀπλαῖ λέξεις πλείονα πρόσωπα. Ἐκτόρειος γὰρ ὁ τοῦ Ἐκτορος υἱός· καὶ ἔτι τὸ ἵππεύς μετὰ τοῦ ἵππου καὶ ἀνδρός καὶ τέχνην ἐπαγγέλλεται. καὶ ἄλλα πλείονα παραχθέντα ὑπόφασιν παρέχει συνθέσεως· τὸ μελιτηρόν τοῦ τηρεῖν, ὅπερ ὁμοίως παρῆκται τῷ καματηρόν καὶ αἵματηρόν· τὸ φαιδιμόεντες, ὅτι φαίδιμα ἔντη, ὅπερ ἦν κλίσις ἀπλοῦ τοῦ φαιδιμόεις. — Πῶς δ' οὐχὶ καὶ ἡ δασεῖα τοῦ οὔτος ἐφυλάσσετε; τί δὲ οὐχὶ καὶ πρώτου καὶ δευτέρου ἀναλογούσας ἔχει, ἅπερ καὶ σύγκειται; καὶ γὰρ ἡ ἑμαυτοῦ καὶ σαυτοῦ. οὐσίαν μόνον σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίας, ταῦτα δὲ καὶ ποιότητα καὶ τηλικότητα, τηλικούτος καὶ τοιοῦτος. — Ἄλλως τε καὶ ὁμοιώσεως ὄντα [τὰ] ὀνόματα τῶν ὑποκειμένων ἐδόκει δεῖξιν παριστάνειν. Ὅπερ 31 ἄγαν ἐστὶ ληρῶδες. τὸ γὰρ δεικνύμενον δι' ἀντωνυμίας οὐκ ἐπ' ἄλλου συντείνει, αὐτὸ δὲ τὸ ὑποκείμενον καὶ κατὰ γένος καὶ κατὰ ἀριθμόν. ἀφορῶν γὰρ τις εἰς λίμνην φήσει τηλικούτον εἶναι τὸν Νεῖλον. ἢ ἐπὶ πλήθους, τηλικούτοί μοί εἰσιν οἱ παῖδες ἀποβλέπων εἰς ἓν τι μέγεθος τῶν ὑποκειμένων, ὅπερ ἐπὶ παντὸς γένους δύναται παραλαμ- βάνεσθαι. — Ἄλλ' εἰς ὃ λήγει τὸ οὐδέτερον. Τοῦτο ἴδιον τῆς παραγωγῆς. ἴσως δὲ καὶ εἰς ὃν λήγουσιν αἱ οὐδέτεραι ἐκφοραί. — Αἶ τε διὰ τοῦ ἰ ἐπεκτάσεις κατὰ τινος ὑποκειμένου καὶ ἀναφερομένου θέλουσι παραλαμβάνεσθαι· ἐκείνοσί γὰρ καὶ τουτοῖ. ὑπέκειτο δὲ ταῖς τοιαύταις φωναῖς τὸ ὁμοιωματικόν, ἐφ' ὃ ἀναφέρεται τὸ τηλικούτος. — Ἀμέλει τὸ ἴσος μεταλαμβάνεται εἰς τὸ τηλικούτος, ὅπερ ὄνομα· ὀνόματα ἄρα καὶ τὰ προκείμενα.

Τῆς αὐτῆς ζητήσεως τυγχάνει τὸ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, τοῦ δαπέδου ἢ ἐδάφους κατὰ τινος ἐγκειμένου. — Ἄλλ' ἐβαρύνετο ἂν ὁμοίως τοῖς τὸ ο φυλάξασιν οὐδετέροις, ἄστεφος, εὔτειχος, δύσρι- γος, εἰ παρὰ τὸ ἔδαφος· εἰ δὲ παρὰ τὸ δάπεδον, ὁμοίως τῷ εὔ-

τεκνος, εὔμετρος, εὐπρόσωπος. — ἀλλ' εἰ καὶ τὰ τοῦ τόνου παραπεμπτέα, εἶγε καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔργον συντιθέμενα ὀξύνεται, μουσουργός, ἔλεφαντουργός, ὑπουργός, τὰ τοῦ γένους ἀντέκειτο· κοινὰ γὰρ ἔδει εἶναι ὁμοίως τοῖς συνθέτοις. — πρὸς οἷς καὶ τὰ 32 τῆς γραφῆς ἀντέκειτο· ἐχρῆν γὰρ ἢ ἡμεδαπεδός διὰ τοῦ πεδ ἢ ἡμεδαφός διὰ τοῦ φ. — πρὸς τούτοις εἰς ἄπορον περίσταται τὸ σχῆμα τῆς λέξεως· οὔτε γὰρ ὄνομα, ἐπεὶ πῶς πρώτου προσώπου καὶ δευτέρου δεικτικόν, ὅπερ ἐν ὀνόματι οὐ παρακολουθεῖ· οὔτε ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὰ τέλη τῶν σχημάτων ἐπικρατεῖ, ὄνομα δὲ τὸ τέλος, ὄνομα ἄρα τὸ ἡμεδαπός, ἔτι οὐδεμία ἀντωνυμία μετ' ἄλλου μέρους λόγου συντίθεται ἢ μόνη ἢ αὐτός. πληθυντικὴ δὲ οὐδεμία καθόλου· πῶς οὖν σύνθετον τὸ ἡμεδαπός;

Εἰρήσεται μὲν οὖν ἐντελῶς ἐν τῷ περὶ συνθέτων ἢ αἰτία τῆς ἀσυνθεσίας, καὶ νῦν δὲ διὰ βραχέος ρηθήσεται. τὰ ὀνόματα δεῖξεώς ἐστιν ἀπαρέμφατα, αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι δεῖξεώς εἰσι παραστατικά, ἀλλὰ μὴν καὶ προσώπων [τε] ὠρισμένων, ἀπολύτων τε καὶ διασταλτικῶν. τὰ τε συντιθέμενα τῶν λέξεων τὸ ἴδιον σημαινόμενον φυλάσσει, ἐάνπερ μὴ συμβολικῶς λαμβάνηται, καθάπερ τὰ κύρια. ὀρθῶς ἄρα τὴν σύνθεσιν τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ ὀνόματα παρητήσατο. — Ἐπεὶ κακὰ τῶν προκειμένων τὰ ὀνόματα μετελαμβάνετο, (τὸ παντοδαπός ἴσον τῷ παντοῖος, καὶ οὐδαμοῦ τὸ ἔδαφος,) δηλὸν ὡς καὶ τὰ προκείμενα ἀσύνθετα. — Ἐλλειπῆ ὄντα τὰ πύσματα τοῦ ἐφ' ἃ ποθεῖ, ἀσύνθετα καθέστηκεν· αἱ δὲ συνθέσεις αὐτοτελεῖς θέλουσιν εἶναι. πῶς οὖν τὸ ποδαπός σύνθετον; — Παράγονται αἱ ἀντωνυμῖαι. ἰδοὺ γὰρ νωίτερος καὶ ἡμέτερος. ἀκωλύτως ἄρα καὶ ταῦτα παρήχθη, ὁμοίως τῷ τηλεδαπός καὶ παντοδαπός. Ἀλλά, φασίν, εἰ δοθείη τὸ ἡμεδαπός παρήχθαι, δοθήσεται καὶ τὸ ἄλλος ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὸ ἀλλοδαπός τῷ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, ἀντωνυμικοῖς οὔσι, τρίτον καθεστὸς συμπαρήχθη· χρῆν γὰρ σφεδαπός. — Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. πρῶτον ὡς οὐκ εἶ τι κατὰ τὸ τρίτον ἐπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, τοῦτο ἀντωνυμία· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ὀνόματα. — ἔπειτα ἐξ ἀνάγκης τὸ ἀλλοδαπός ἐπιφέρεται, οὐ καθὸ ἀντωνυμία, καθὸ δὲ τῶν ὑποκειμένων προσώπων ἀναιρετικὸν ὑπάρχον εἰς ἀόριστον πρόσωπον μεθίστησιν· ἄλλος γάρ, οὐκ ἐγώ· ἄλλος, οὐ σύ· ἄλλος, οὐκ Ἄρισταρχος. ἀναγκαίως οὖν τὸ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, τοῦ ὀρισμοῦ στερούμενα, εἰς τὸ ἀλλοδαπός περίστατο ἀόριστον, τοῦ σφεδαπός μὴ δυναμένου κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ δυσέφικτον τὸ ὀρίσαι παντὸς ἀνθρώπου πόλιν· ἄπειρα δὲ τὰ τρίτα. στέρησις ἄρα ἦν πρώτου καὶ δευτέρου τὸ ἀλλοδαπός, ὡσπερ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ

τὸ οὐδέτερον.

Ἄλλ' οὐδὲ κλητικὴν φασιν ἔχειν τὸ ἄλλος, καθότι αἱ ἀντωνυμῖαι, ἐκεῖνος καὶ αὐτός. — Καὶ τοῦτο ληρώδες. εἰ γὰρ ἡ κλητικὴ κλήσις τοῦ πέλας, ὅπερ ἐστὶ δεύτερον πρόσωπον, πῶς οὐχὶ βίαιον τὸ ἀφανιστικὸν τῶν προσώπων ἐς δεύτερου προσώπου γένεσιν μεθίστασθαι; — Ἀλλὰ καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ὁ ἔληξε, καθότι τὸ αὐτό καὶ τὸ ἐκεῖνο ἀντωνυμῖαι ὄντα. Τοῦτο ἀμάρτημα φωνῆς, ὅπερ κατωρθοῦτο ἐν τῷ συνθέτῳ, τὸ ὀφειλόμενον ν προσλαμβάνον· ἕξαλλον γὰρ καὶ περιάλλον.

— Τὴν γενικὴν πληθυντικὴν περισπῶσι Δωριεῖς, ἐπεὶ καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν· τουτῶν γὰρ καὶ τῆνῶν, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ ἀλλῶν. Ἄλλ' οὐκ εἶ τι ἐν διαλέκτοις παρὰ τὰσιν ὠλιγώρηται, τοῦτο καὶ τῆς ποιότητος τῆς λέξεως ἐστέρηται· ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐλλειπὲς τῆς εὐθείας ἀνεπλήρωσαν Δωριεῖς, ὡς ἀπὸ ὀξύτονου εὐθείας ἐνικῆς περισπῶντες. Ἡ ἀντωνυμία ὀρίζει πρόσωπα, τὸ δὲ καὶ τὰ ὀριζόμενα ἀόριστα 34 καθίστησιν, ἄλλος, οὐκ ἐγώ. — αἱ ἀντωνυμῖαι ἀντ' ὀνομάτων· Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο καὶ αὐτὸς ἐθαυμάσθη ἔν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο καὶ ἄλλος ἐθαυμάσθη. — αἱ εἰς ὅς λήγουσαι ἀντωνυμῖαι μονοπρόσωποι, ὀρθοτονούμεναι μόνως καὶ δεικτικαὶ οὔσαι, διὰ τοῦ ι ἐπεκτείνονται, χωρὶς τῆς αὐτός· αὕτη γὰρ ἀναφορικὴ οὔσα οὔτε ἐπεκτείνεται οὔτε μόνως ὀρθοτονεῖται· ἐκείνοσί γὰρ καὶ οὔτοσί δεικτικῶς, ἀναφορικῶς δὲ κατ' ἔγκλισιν

κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα (M 204).

τὸ δ' ἄλλος οὐδενὶ τῶν λόγων ὑποπίπτει. — ἡ αὐτός πάση ἀντωνυμῖα ἐπιτάσσεται, ἐγὼ αὐτός, ἐκεῖνος αὐτός· οὐκέτι δὲ ἄλλος αὐτός. — αἱ σύνθετοι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐ μεταβατικά, ἐμαυτὸν καὶ ἐμαυτῶ· τὸ δ' ἐπ' ἀλλήλους ἐν μεταβάσει προσώπων. — μετὰ προθέσεως οὐ συντίθενται ἀντωνυμῖαι· διάλληλος δὲ φαμεν. — αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν συντάσσονται μετὰ τοῦ οὐδεὶς χωρὶς ἄρθρου, τὰ δὲ ὀνόματα μετὰ ἄρθρου· οὐδεὶς τῶν ἄλλων παρεγένετο. — Παραιτητέον τὴν λοιπὴν ἐπιχείρησιν ὑπὲρ τοῦ τὸν λόγον μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν, τῶν συνεκτικωτάτων κατειλημμένων.

Εἰ τὰ ἐν πρώτῳ προσώπῳ νοούμενα ἢ ἀντωνυμῖαι εἰσὶν ἢ ῥήματα, σαφὲς ὅτι τὸ ὦμοι, πρώτου ὑπάρχον προσώπου, ἀντωνυμία ἂν γένοιτο καὶ οὐ ῥήμα. καὶ ἐκ τῆς λέξεως δὲ προφανὲς ὡς ἔστι δοτικῆς.

— Ἄλλ' αἱ τοῦ πρώτου προσώπου καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἔχουσι, τὸ δὲ ὦμοι οὐκέτι. — αἱ ἀντωνυμῖαι τὴν περισπωμένην ὑπερκειμένην φυλάσσουσι, πῶς μοι, καλῶς μοι· τὸ δὲ ὦμοι οὐκέτι τοῦ ὦ τὸν περι-

σπασμὸν ἐφύλαξεν. — ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα οὐ παράγεται· πῶς οὖν τὸ οἰμῶζειν; δῆλον οὖν ὡς ἐπίρρημα· καὶ γὰρ παρὰ τὸ αἰαί αἰάζειν, λίαν λιάζειν.

Ἴσως δόξει μάχεσθαι τὸ μὴ ἐπὶ πᾶν πρόσωπον συντείνειν, καθάπερ τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα, καλῶς γράφεις καὶ γράφει, Ἑλληνιστὶ λέγεις καὶ λέγει. Ἀλλὰ τὰ σχετλιαστικά τῶν ἐπιρρημάτων, ἐξ αὐτοπα-35 θείας ἐκπεμπόμενα, αὐτὸ μόνον τοῦ ὑποκρινομένου προσώπου τὸ λυπηρὸν παρίστησι, τὴν δ' ἐπὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα μετάβασιν ἀπήρνηται. τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ δόξαν πρώτου προσώπου ἔμφασιν δηλοῦν. εὐήθεις οὖν οἱ σολοικισμὸν φάσκοντες ἐν τῷ

ῶμοι ἐγὼ δειλός (ε 299).

Συμβέβηκε τῶν ἀντωνυμιῶν ἅς μὲν ὀρθοτονεῖσθαι, τουτέστι τὸν κατὰ φύσιν τόνον ἔχειν, ἅς δὲ ἐγκλίνεσθαι, ὧν τὸ τέλος, λέγω δὴ τῶν ἐγκλινομένων, ἢ φύσει ὀξύνεται ἢ δυνάμει, ὡς τὰ περισπώμενα. ἐν αὐτοῖς γὰρ ἔχει ὀξειαν. ἥτις μεθίσταται κατὰ τὴν ἄρχουσαν συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τῶν τετραχρόνων, ἦρπασέ τις ἡμῶν, ἢ κατὰ τὸ τέλος τῆς ὑπερκειμένης λέξεως, ὡς ἐπὶ τῶν ἐλάττονας χρόνους ἀναδεξαμένων, τοῦ τονικοῦ οὐκ ἐμποδίζοντος, ἀνθρώποις μοι,

τίς τάρ σφωε (Α 8).

Πρὸ τῆς οὖν κατὰ μέρος αὐτῶν ἐξετάσεως διαληπτέον καθολικώτερον περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ὀρθοτονουμένων πρὸς τὰς ἐγκλιτικάς, περὶ τε τῶν μόνως ὀρθοτονουμένων, καὶ διὰ τί, καὶ τῶν μόνως ἐγκλινομένων, τῶν τε εἰς ἄμφω τοὺς τόνους παραλαμβανομένων, καθ' οὓς τρόπους ὀρθοτονηθήσονται.

Αἱ μὲν οὖν ὀρθοτονούμεναι καὶ προτάσσονται καὶ ὑποτάσσονται, ἐμοὶ ἔδωκεν, ἔδωκεν ἐμοί· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι μόνως εἰσὶν ὑποτακτικά. διαφέρει δὲ ὑποκτακτικὸν ὑποτασσομένου, ἢ τὸ μὲν πάντοτε ἐν ὑποταγῇ, τὸν τε ἴδιον τόνον οὐκ ἔχει, τὸ δὲ ὑποτασσόμενον καὶ προτάσσεται, καὶ τὸν τόνον τὸν ἑαυτοῦ ἔχει (ἐμοὶ γὰρ ἔδωκας, ἔδωκας ἐμοί, λέγω δὲ δυσιλλάβως· τὸ δ' ἔδωκέ μοι καὶ βαρύτονον καὶ μονοσύλλαβον καὶ οὐδέποτε πάντως προτακτικόν)· ὃν τρόπον καὶ ἐγ-36 κλινόμενον ἐγκλιτικοῦ. τὸ μὲν γὰρ ἐγκλινόμενον αὐτὸ μόνον κοιμίζει τὴν ὀξειαν,

αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδεΐδης (δ 280)·

τὸ δ' ἐγκλιτικὸν μετὰ τοῦ τὸν τόνον ἀποσβεννύειν καὶ τὴν πρὸ ἑαυτοῦ βαρεῖαν ὀξύνει, Ἀπολλώνιός μοι, ἐτίμησάς με. — Ἀπόλυτοι αἱ ἐγκλινόμεναι, αἱ δὲ πρὸς τι ἐν ὀρθοτονήσει λέγονται, δὸς ἐμοί, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου· οὐ γὰρ εἶ τι ὀρθοτονεῖται, τοῦτο

καὶ πρὸς τι. τὸ

ὄς σφῶι προΐει (A 336)

κατ' ὀρθὸν τόνον, καὶ τὸ νοούμενον ἀπόλυτον· ἴσον γάρ ἐστι τῷ ὄς ὕμας. — Καὶ ἔτι αἱ μὲν ὀρθοτονοῦμεναι ἀντωνυμῖαι καὶ ἀντὶ συνθέτων· τὸ γὰρ

ἐμὲ λύσομαι (K 378)

ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν καὶ τὸ

ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα (E 800)

ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὐδέποτε. — Καὶ αἱ μὲν συντίθενται ποτε, ἐμὲ αὐτόν — ἐμαυτόν,

νόστον ἐταίροισι διζήμενος ἢ δ' ἐμοὶ αὐτῷ (ψ 253)

ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ. μέγιστον δὲ τεκμήριον τοῦ τὰς ὀρθοτονοῦμενας συντίθεσθαι ἢ διὰ τοῦ ε γραφῆ· αἱ γὰρ ἐγκλινόμεναι κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἐνικαὶ τὸ ε ἀποβάλλουσιν. ἄλλως τε ἀδύνατόν ἐστι μόριον ἐγκλιτικὸν συντίθεσθαι. κατὰ τοῦτο οὖν ἐκωλύετο τὸ μοί, ἐγκλιτικὸν ὄν, συντίθεσθαι· πρόδηλόν τε ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ἑαυτῷ οὐκ ἀπὸ τῆς ἐγκλιτικῆς τὴν σύνθεσιν ἔσχεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὀρθοτονοῦμένης. (οὐκ ἐπεὶ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς συνθέσεως ἔτυχε τὸ πῶποτε, εὐθέως καὶ ὁ λόγος ψευδής· οὐ γὰρ τὸ ἐν παραλόγῳ συνθέσει κανῶν τῶν πάντων γενήσεται.) — Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ κτητικαὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρθοτονοῦμένων παραγωγὴν εἰλήφασιν, καὶ πάλιν ἢ διὰ τοῦ ε γραφῆ πιστοῦται τὸν λόγον· ἀπὸ γὰρ τῆς ἐμοῦ τὸ ἐμός, οὐκέτι δὲ ἀπὸ τῆς μοῦ. ἄλλως τε οὐ ῥηταὶ κατ' ἴδιαν αἱ ἐγκλιτικαί· πῶς οὖν ἀπ' αὐτῶν παραγωγαί; 37 Ὄρθοτονοῦνται μόνως αἱ τῆς εὐθείας. καὶ τούτου αἴτιον τὸ ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀναπληροῦσθαι τὸ τῶν ἐγκλινομένων εὐχρηστον, ὃ ἐστὶν ἐνὸς μόνου προσώπου παραστατικόν, ὑπὲρ οὗ ἐντελέστερον εἴρηται ἐν τοῖς προδιειλεγμένοις. Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ γένους παραστατικαὶ κατὰ πάσαν πτώσιν, ὑποστελλομένης τῆς αὐτός κατ' αἰτιατικὴν, ὑπὲρ ἧς εἴρησεται κατὰ τὴν οἰκείαν τάξιν. Αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι, καθὸ δεικτικά, μόνως καὶ ὀρθοτονοῦνται, εἴγε καὶ ἡ δεῖξις ἐν διαστολῇ προσώπων γιγνομένη οὐ ποτε ἀνίησιν τὸν τόνον, μᾶλλον δὲ ῥώννυσιν. αἱ γοῦν διὰ τοῦ ι ἐπεκτεινόμεναι καὶ ἔτι τὴν δεῖξιν ἐπιτείνουσαι καὶ τὸ τέλος ὀξύνουσιν, ἐκεινοσί, οὔτοσί. καὶ δῆλόν ἐστιν, ὡς ἔνεκα τῆς δεικτικῆς ἐκφορᾶς ἢ τοιαύτη ἐπέκτασις, τῷ μὴ τὴν αὐτός ἐπεκτείνεσθαι, καθὸ οὐδὲ ὅλως δεικτικῆ.

Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ αἱ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς μόνως ὀρθοτονοῦνται· πάλιν γὰρ πλείων ἢ διαστολῇ τοῦ προσώπου· ἐμοῦ γὰρ αὐτοῦ ὀρώντος, ἐμὲ αὐτόν ἔτυψε. Παραπεμπτόν γὰρ τοὺς ὑπο-

λαμβάνοντας ἔνεκα γένους παρελιῆφθαι τὴν αὐτός, ἐπεὶ ἀδιάστολοί εἰσιν αἱ πρωτότυποι γένους. πρῶτον γὰρ οὐ προσδέονται γένους, τῆς ἐν αὐταῖς δεῖξεως συνεξηγουμένης τὸ γένος· ἔπειτα τί φήσουσιν ἐπὶ τοῦ οὗτος αὐτός καὶ ἐκεῖνος αὐτός; οὐ γὰρ καὶ ἐνταυθοῖ ἀδιάστολον τὸ γένος. — Ἄλλ' ἴσως ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἀδιαστόλοις γένους οὔσαις, εὐλόγως συνταχθήσεται ἔνεκα γένους· οὐδὲ γὰρ ἔστι καὶ ἐπὶ τούτων λέγειν, ὡς ἡ δεῖξις τὸ γένος ἐξηγεῖται· ἄπεστι γάρ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπὶ τούτων ἔνεκα γένους ἢ παράθεσις. ἀναφερόμενα γὰρ ἐπὶ τι πρόσωπον προεγνωσμένον αἱ κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνονται· ἐν ᾧ δὲ ἔγνωσται, ἐν τούτῳ οὐκ ἄδηλον τὸ γένος, οὐκ ἄρα οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἔνεκα γένους παρατίθεται. — Οὐκ ἀγνοῶν δὲ τὰς ἐγκλινομένας κατὰ τὸ τρίτον μετὰ τῆς αὐτός ταῦτά φημι ἐγκέκλιται γοῦν τὸ ἀλλά οἱ αὐτῷ (δ 667)

καὶ

Εὐρύαλος δὲ ἐ αὐτόν (θ 396)·

38 φήσει γάρ τις· εἰ ταῖς ὀρθοτονουμέναις συντάσσεται ἔνεκα διαστολῆς, πῶς οὐκ ὀρθοτονουμέναις συντέτακται; λείπεται οὖν ὡς διὰ τὸ γένος. Ἄλλὰ δειχθήσεται ὡς πολλακίς ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παρέλκεται ἢ αὐτός, καδ δέ μιν αὐτόν (Φ 318),

ἢ ἐ μιν αὐτόν (Ω 472),

καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων λέξεων αἱ παρολκαί. ἔπειτα εἰρήσεται, ὡς καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως παράλογα, ὅταν ἐφιστάνωμεν ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ τρίτον, εἰ ὀρθοτονηθεῖσαι πάντως ἀντανακλασθήσονται.

Αἱ δυϊκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πάσης πτώσεως ὀρθοτονοῦνται.

Ἐπεὶ μὲν οὖν τῆς εὐθείας οὐ χρὴ παλιλλογεῖν, ὑπὲρ δὲ τῶν λειπομένων ἐκεῖνο ἂν αἴτιον εἴη, τὸ πᾶν μόριον ἐγκλιτικὸν ἦτοί ἀπὸ περισπωμένου ἢ ἀπὸ ὀξυτόνου ἐγκεκλίσθαι· ἀπὸ γὰρ βαρυτόνου ἀδύνατον·

πῶς, ἢ λθέ πως, Ἀρίσταρχός ποτε, ἄνθρωποί εἰσι· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολειπομένων τὸ αὐτό. εὐλόγως οὖν διὰ τὴν ἐπὶ τέλος βαρύτητα ἢ ἐγκλισίς οὐκ ἦν. καὶ γὰρ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἢ ἐκεῖνος καὶ οὗτος πάλιν μόνως ὀρθοτονοῦνται, τῆς αὐτός ἀκωλύτως καὶ εἰς ἐγκλισιν ἐμπιπτούσης. — Οὐ μάχονται αἱ Ἰακῶς διηρημένοι, λέγω δὲ τὴν ἐμέο καὶ ἡμέων καὶ τὰς συζύγους· οὐ γὰρ φύσει βαρυτονοῦνται, ἀπὸ δὲ περισπωμένων καὶ ἐντελεστέρων διηρημένοι εἰσίν.

Αἱ τῷ ι πλεονάζουσαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, ἐμεῖο, σεῖο, εἶο

ἀπὸ γὰρ ὀρθοτονουμένων τὸν πλεονασμὸν ἀνεδέξαντο τοῦ ι. ὅτι δὲ τὸ λεγόμενον ἀληθές, σαφὲς ἐντεῦθεν. πᾶν τὸ ἐν πλεονάσματι ἢ ἐλλείψει πολὺ πρότερον ἐν ὀλοκλήρῳ καθειστήκει· πόθεν γὰρ ἢ διά-

γνωσις τοῦ πάθους ἐμφανής, εἰ μὴ καὶ τὸ τοῦ ὀλοκλήρου σχῆμα ἐν τελειώσει ἐγιγνώσκετο; εἰ οὖν ἐντελείς αἱ ὀρθοτονοῦμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ ὁ ἀπὸ τούτων πλεονασμὸς οὐκέτι ἐπ' ἄλλων ἢ ἐπὶ τῶν ὀρθοτονουμένων.

Ὅμοίως καὶ αἱ τῶ ε πλεονάσασαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, οὐκ ἄλλη αἰτία ἢ τῆ προειρημένη.

Ὅμοίως καὶ αἱ σύνθετοι· καὶ γὰρ αὗται ἀντιδιασταλτικά. τὸ γὰρ παρὰ τῆ οἰκία μου ἔστηκα ἐγκλινόμενον διαφέρει τοῦ παρὰ τῆ 39 ἐμαυτοῦ οἰκία, ἢ τὸ μὲν διαστέλλει τὸ οὐ τῆ τούτου, τὸ δὲ ἀπόλυτον. καὶ καθὸ ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν συντεθῆναι, διὸ καὶ παρὰ Ἄττικοῖς τὸ πρότερον ἐσημειοῦτο. ὑγιῶς οὖν καὶ ἀπ' ὀρθοτονουμένων ἢ σύνθεσις καὶ μόνως ὀρθοτονοῦνται.

[Ὅμοίως καὶ αἱ τῶ ε πλεονάσασαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, οὐκ ἄλλη αἰτία ἢ τῆ προειρημένη.]

[Αἱ δυϊκαὶ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ὀρθῆς πτώσεως οὐκ ἐγκλίνονται, φωνῆ τε καὶ δηλουμένῳ. δηλουμένῳ μὲν, ὅτι οὐδεμία εὐθείας ἀντωνυμία ἐγκλίνεται· φωνῆ δέ, ὅτι πᾶσα ἀντωνυμία ἐγκλινόμενη ὀξύτονός ἐστιν ἢ περισπωμένη. Συνεμπεπτώκει δὲ τῆ ὀρθῆ ἢ αἰτιατική. Γενικὴ δὲ καὶ δοτικὴ οὐκ ἐγκλίνονται φωνῆς ἕνεκεν.]

Μόνως ἐγκλίνονται αἱ τοῦ τρίτου δυϊκαί, καὶ ἡ μίν, αἶ τε μονοσύλλαβοι σφίν καὶ σφέ, ἢ τε διὰ τοῦ τ τοί.

Αἱ ὑπολειπόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται. Αἱ μὲν οὖν ὀρθὸν τόνον εἰληχυῖαι τὸ πλεον ἕνεκα σημαινομένου ὀρθοτονοῦνται, ἔσθ' ὅτε δὲ ἢ σύνταξις ἢ τόπος ἢ ποιητικὴ ἄδεια ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας· καὶ ἐπὶ μὲν συντάξεως

ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει (Ε 812)·

τὸ γὰρ ποῦ ἐγκλιτικὸν αἴτιον τοῦ τὴν σέ ὀξύνεσθαι. ἐπὶ δὲ τόπου

ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν (λ 91)·

ἀπολύτου γὰρ οὔσης τῆς σημασίας, καθὸ καὶ

ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο (λ 471),

ὅμως διὰ τὸ ἄρχον ἢ ἀντωνυμία ὠρθοτονήθη, εἶγε ἀδύνατόν ἐστιν ἐγκλινόμενόν τι ἀρκτικὸν θέσθαι· πῶς γὰρ ἔτι ἐγκλινόμενον τὸ μὴ δυνάμενον τὸν ἴδιον τόνον ἐπὶ τι προκείμενον μεταθέσθαι; ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ

οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι (φ 233)

40 ὁμολογεῖ τὸν ὀρθὸν τόνον διὰ τῆς τοῦ ε γραφῆς, καὶ φαίνεται ὅτι διὰ ποιητικὴν ἄδειαν, τοῦ σημαινομένου οὐκ ἐπείγοντος. — Αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι τῶν ὀρθοτονουμένων ἔχουσι πρὸς τὸ σημαινόμενον τὸ

αἴτιον. Καὶ γενικὸν μὲν τὸ πρὸς τι λαμβάνεσθαι, ἰδικὸν δὲ τὸ ἀντι-
διασταλτικῶς,

σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί (Δ 63)·

σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν (Ω 754)·

πρὸς τὸ

ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας (Ω 751).

ὅ τε προκατάρξας χάριτος καὶ παρὰ τὸ δέον παθῶν ὀρθῇ τάσει προσ-
χρῆται, ἐμὲ ἐτόλμησας λοιδορῆσαι, ἐμφαίνων ὡς ἄλλον ἐχρῆν
ἥπερ αὐτόν. ὅ τε ἀμοιβὴν ὕβρεως αἰτῶν ὀρθῇ τάσει πολλακίς χρῆται,
δεῖ ἐμοῦ ὀρώντος αὐτὸν αἰκίζεσθαι, καὶ τοῦτο δὲ πάλιν ἐμφαίνει,
ὡς οὐκ ἄλλου μᾶλλον ἢ ἐμοῦ.

Ἄλλὰ μὴν καὶ αἱ συμπλεκόμεναι, καὶ ἐμοῦ, καὶ ἐμέ. πιστούσθω
δὲ ὁ λόγος οὕτως. εἰ ἐκτὸς τῆς συμπλοκῆς ἢ ἀντωνυμία γένοιτο, πάν-
τως τότε καὶ ἀπόλυτος γενήσεται, δὸς μοι καὶ Ἀπολλωνίῳ· εἰ δὲ
ἀντιστραφήσεται, πάντως καὶ ὀρθοτονηθήσεται, δὸς Ἀπολλωνίῳ καὶ
ἐμοί. ὅθεν τὸ

καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον (δ 645)

ἐγκλίνεται οὐ συμπλακέν, τοῦ ἐξῆς ὄντος καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευσον.
καὶ ἔτι

καὶ με φίλησεν (Ι 481)

καὶ ἐφίλησέ με. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὡς γὰρ αἱ ἀντωνυμῖαι οὐ
συμπλεκόμεναί εἰσιν, εἰρήσεται μικρὸν ὕστερον.

Ὅμοίως καὶ αἱ διεζευγμέναι, ἢ ἐμοί ἢ τῷδε, ἢ ἐμὲ ἢ τόνδε.

Καὶ διὰ τοῦτό φασι τὸ

ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ (Ψ 724)

ἐγκλιθὲν παράλογον· οὐδὲν γὰρ ἐκώλυεν ὀρθοτονεῖν, τοῦ κατ' ἀρχὴν
ε συναληλιμμένου ὡς ἐπὶ τοῦ τῆμῃ, τῷμω. καὶ φαίνεται ὡς μονο-
41 συλλαβήσασα ἢ μέ δελεασμὸν ἐποίει τῆς ἐγκλιτικῆς ἀναγνώσεως. Ἴσως
δὲ πρὸς ταῦτα φήσει τις, ὡς ἡ ἀνάγνωσις καλῶς ἔχει, οὐ διαζευχθείσης
τῆς ἀντωνυμίας, ἐν ὑπερβατῶ δὲ κειμένης, ὥστε τὸ ἐξῆς εἶναι· ἢ
ἀνάειρόν με, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν συμπλεκομένων τὸ

καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον (δ 645)

ἐνεκλίναμεν, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευσον.

Λείπεται πρότερον διεσκέφθαι, πῶς αἱ ἀντωνυμῖαι ἢ συμπεπλεγμέναι
ἢ διεζευγμέναι εἰσίν· οὐ γὰρ ψιλῇ παρατηρήσει τὰ τοιαῦτα δεῖ δια-
κρούεσθαι. — τὰ δὴ συμπεπλεγμένα ἢ διεζευγμένα κατὰ τὴν ἐπιφορὰν
πάντως τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἀπαιτεῖ ἢ ἰσοδυναμοῦν τῷ συμπεπλεγμένῳ
ἢ διεζευγμένῳ, τοῦ συντεταγμένου μέρους λόγου κατὰ τὸ ἐξῆς πολλακίς

κοινοῦ καθεστῶτος τῷ συμπελεγμένῳ ἢ διεζευγμένῳ, οἷον τὸ καὶ Ἀπολλώνιος διελέξατο, ἥτοι Ἀπολλώνιος διελέξατο, ἀπαιτεῖ τὸ καὶ Διονύσιος ἢ τι τοιοῦτον ὄνομα ἢ ἀντωνυμικόν, ὅπερ ἦν ἰσοδυναμοῦν ὀνόματι, κοινῶ τε τῷ διελέξατο πολλάκις προσχρήται. εἰ δὲ ῥῆμα ἦν, πάλιν ἢ ἐπιπλοκὴ ἢ ἡ διάζευξις ἀπαιτεῖ ῥῆμα, καὶ ἔγραψε Διονύσιος, ἥτοι ἔγραψε Διονύσιος· δεῖ γὰρ ῥῆμα ἐπενεγκεῖν πάλιν, ἢ διελέξατο ἢ τι τοιοῦτον, κοινῶς πολλάκις νοουμένου τοῦ Διονύσιος. τῷ οὖν ἡμ' ἀνάειρ', εἴπερ διεζεύχθη τὸ ῥῆμα, κἂν πάντως ῥῆμα ἐπεφέρετο τὸ ἄπιθι ἢ κάθισον ἢ τι τοιοῦτον· ἐν ᾧ οὖν τὸ ἢ ἐγὼ σέ ἐπιφέρεται, ἐν τούτῳ δείκνυται, ὡς καὶ ἡ ἀντωνυμία διέζευκται, ἢ μὲν σέ πρὸς τὴν ἐμέ, ἢ δὲ σύ πρὸς τὴν ἐγώ, ἥτις ἐνέλειπεν, ἐν τῷ ἀνάειρε ῥήματι νοουμένη, τοῦ πλήρους ὄντος ἢ ἐν ἐμέ ἀνάειρον. — Ὅμολογοὶ δὴ καὶ αἱ τοιαῦται, ὡς τὴν πρὸς τι πρόσωπον διαστολὴν ἀναδεδεγμένα ἐισίν.

Ὅρθοτονοῦνται καὶ ὅσαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν ἀπὸ τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἀναδέχονται, ὡς ἐπὶ τοῦ

οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον (N 269)

καὶ

ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα (E 800)

42 καὶ

ἐμέ λύσομαι (K 378)·

ἀντὶ γὰρ συνθέτων τοῦ ἑμαυτόν καὶ ἑαυτῷ. πάλιν δὴ τὸ ἐμέ λύσομαι πρὸς τὸ οὐκ ἄλλον διαστέλλεται.

Ὅμοίως αἱ προθέσεις παρατιθέμεναι ὀρθοτονοῦσι, κατ' ἐμέ, δι'

ἐμέ, περὶ ἐμοῦ. Διὸ καὶ τοῖς ἀξιοῦσιν ὀρθοτονεῖν τὸ

σὺν καὶ τρίτος ἀμὶν Ἀμύντας

παρὰ Θεοκρίτῳ (VII, 2) συγκαταθετέον. τὰ γὰρ ἐν ὑπερβατῷ κείμενα ὀφείλει τὸν λόγον ἀναδέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας, εἴγε πάλιν τὸ καὶ μοι καὶ με ἐνεκλίναμεν, καθὸ οὐ συμπλέκεται.

Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ὀρθοτονουμένων, εἰ πάντοτε ἢ μετάληψις αὐτῶν τὸ σύνθετον σχῆμα ἀπαιτεῖ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ

ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα (E 800)

καὶ

κάλεόν τέ μιν εἰς ἕ ἕκαστος (Ψ 203),

τῶν τε παραπλησίων. τὸν γὰρ Ἀρίσταρχον καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς σχολῆς, ὡσεὶ νόμον θεμένους τὸ τοιοῦτον, ὡς ἀπανάγνωσμα δεῖ παραπέμψασθαι τὸ

οἷ τ' αὐτῶ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη (E 64)
καθὸ ὀρθοτονούμενον τὴν σύνθετον ἀντωνυμίαν ἀπαιτεῖ, τοῦ λόγου οὐ
δυναμένου κατὰ τοῦτο συνίστασθαι· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς μὲν μεταγράφειν
τὸ ἔτευξεν, τοὺς δὲ ὑπερβατὸν ἐκδέχεσθαι, ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆ-
νατο νῆας εἴσας, οἷ τ' αὐτῶ, αἱ κακὸν καὶ πᾶσι Τρώεσσι γένοντο, ἴν'
ἦ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἑαυτῶ τεκτῆνατο. καὶ σαφές ἐστιν, ἔνεκα τούτου
ὅτι τὸ

ἀλλὰ οἷ αὐτῶ

Ζεὺς ὀλέσειε βίην (δ 668)

κατ' ἐγκλισιν ἀνέγνωστο, καίτοι ὀφείλον κατὰ δύο τρόπους ὀρθοτονεῖσθαι,
καθὸ καὶ ἐπιταγματικὴ σύννεστι, καὶ διαστέλλεται ἐν τῶ
πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.

43 Οἶμαι δὲ ὡς οἱ ταλαιπωρότερον ἀναστρεφόμενοι τὸ ἀκριβές τοῦ λόγου
οὐ διέγνωσαν. — πρῶτον γάρ, εἰ καὶ ἀληθές ἦν τὸ τὰς ὀρθοτονουμένας
κατὰ τὸ τρίτον ἀντανακλαῖσθαι, οὐ πάντως τὸ οἷ τ' αὐτῶ παράλογον·
ἐδείχθησαν γὰρ ὡς παρὰ τόπον τεθεῖσαι αἱ ἐγκλιτικάί, τουτέστιν ἀρκτικά
γινόμεναι, ὀρθοτονοῦνται, ὡς ἐπὶ τοῦ

ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπε (λ 91)

καὶ τῶν παραπλησίων. — ἔπειτα καὶ συνεπέπλεκτο ὁμοίως τῶ

ἐμοὶ τε καὶ Ἥρῃ (E 832). —

ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ αὐτὸς ὑποτασσομένη ὀρθοῦ τόνου παραιτία ἐγίγνετο.

— καὶ ὁ τέ σύνδεσμος, ἐγκλιτικός ὢν, τὴν πρὸ αὐτοῦ λέξιν ὀξύνει,
ὅτε βαρεῖά ἐστιν ἐξ ὀξείας· περισπωμένην γὰρ οὔσαν φυλάσσει. — τά
τε τῆς ἀναγνώσεως οὐκ ἐξωμάλισται· πολλαὶ γὰρ ὀρθοτονηθεῖσαι ἀν-
τανακλασμὸν οὐκ ἐδέξαντο·

ἀλλὰ τὸδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κάλλιον ἢ δὲ οἷ αὐτῶ

ἔπλετο (O 226).

ἀμυνόμεναι δὲ οἷ αὐτῶ (χ 214)·

τὸ γὰρ νοούμενόν ἐστι· μὴ πεισάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μὲν μάχεσθαι,
αὐτῶ δὲ βοηθεῖν·

ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικε (I 392)·

τουτέστιν αὐτῶ·

τοὺς δ' ἄναγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη (ρ 441)·

τουτέστιν οἱ αἰχμάλωτοι ἦγοντο εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἐπικρατησάντων.

τό τε

τίς κ' οἷοιτο

μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἶη,

οἷ τεύξειν θάνατον (χ 12)

πάντως εἰς ἀπλῆν ἀντωνυμίαν μεταληφθήσεται· ὁ γὰρ Ἀντίνοῦς οὐχ ὑπελάμβανεν, ὡς θάνατον αὐτῷ κατασκευάσειεν ἂν ἐν πολλοῖς παραγενόμενος, ὁμοίως τῷ

πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα (E 56 et 80)·

οὐ γὰρ πρὸ ἑαυτοῦ τις φεύγει.

Ῥητέον ὑπὲρ τε τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον εἰς ἀπλοῦν σχῆμα μεταλαμβανομένων καὶ τῶν εἰς σύνθετον, τουτέστιν ἀντανακλωμένων.

44 Συμβέβηκε τοίνυν τὰς ἀπὸ τῶν εὐθειῶν δράσεις μειοῦσας ἐπὶ τὰς πλαγίους ἢ ἐν μεταβάσει προσώπων νοεῖσθαι ἢ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι. τοῦ μὲν προτέρου Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξεν, ἐγὼ σὲ ἐτίμησα, σὺ ἐμοὶ διελέξω· (ἢ καὶ διὰ μόνων τῶν ῥημάτων ἢ εὐθεῖα νοουμένη μέτεισι πάλιν ἐπὶ τὰς πλαγίους, ἔδωκά σοι, ἐτίμησά σε·) τοῦ δὲ δευτέρου Φήμιος ἑαυτὸν ἐδίδαξεν· ἢ γὰρ τοῦ διδάσκειν μετάβασις οὐκ ἐφ' ἕτερον πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ τὸν Φήμιον· Αἴας ἑαυτὸν ἐχειρώσατο· πάλιν γὰρ τὸ ἐχειρώσατο ἐπὶ τὸ Αἴας διαβιβάζεται. — Ταῖς μὲν οὖν τοιαύταις συντάξεσι παρακολουθεῖ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὸ διαβατικὸν πρόσωπον δηλοῦν καὶ τὸ αὐτοπαθές. τὰ γοῦν Ὀμηρικά, ἀρχαικώτερα ὄντα, αἰεὶ ἐν ἀπλαῖς ταῖς ἀντωνυμίαις καὶ τὰ ἀμετάβατα τῶν προσώπων ἔχει καὶ τὰ μεταβατικά· ἐμὲ γὰρ λύσομαι εἷς καὶ ὁ αὐτός, ἐμὲ δ' ἔγνω μεταβατικῶς, ἕτερος ὁ [τε] γνωσθεὶς καὶ ὁ γνοῦς. ὕστερον δὲ τὰς συνθέτους προσφιλοτεχνηθείσας συμβέβηκεν ἀπενέγκασθαι τὴν τῶν ἀμεταβάτων προσώπων σημασίαν, τὰς δὲ ἀσυνθέτους ἐν μεταβάσει· διὸ καὶ αὐτοπαθεῖς τὰς συνθέτους τινὲς ἐκάλεσαν, ἀλλοπαθεῖς δὲ τὰς ἀπλάς.

45 Τὰς μὲν οὖν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, συνήθεις οὔσας, συνέβαινε μηδεμιᾶς ζητήσεως τυχεῖν, ἅτε δὴ τῶν μὲν ἀσυνθέτων μεταβατικῶν οὐσῶν, τῶν δὲ συνθέτων οὐ μεταβιβαζομένων εἰς ἕτερον πρόσωπον. τὰς μέντοι κατὰ τὸ τρίτον, λέγω δὲ τὴν ἴ και τὰς συζύγους, ἀτριβεῖς οὔσας, συνέβη κατὰ τὸ παλαιὸν διὰ μιᾶς φωνῆς ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις δηλοῦν, διὰ τὸ τοὺς ποιητάς, τὸ πεπατημένον ἐκκλίνοντας, αὐταῖς κεχρηθῆναι.

Χρῆ οὖν ἐφιστάντας τῇ διαβάσει τοῦ ῥήματος, πότερον ἐπ' ἄλλο πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ ταυτόν, μεταλαμβάνειν τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἀσυνήθη εἰς ἀπλῆν ἀντωνυμίαν, ὡς τὰ μεταβατικά, ἢ εἰς σύνθετον, ὡς τὰ ἀμετάβατα. Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ τὰς ἐν παραθέσει μετὰ τῆς αὐτοῦ ἐπιταγματικῆς εἰς σύνθετον μεταλαμβάνομεν, ὅτε καὶ τὰ τῶν ῥημάτων ἰσάριθμα εἶη καὶ ὁμοιοπρόσωπα, καθάπερ τὸ

σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις (ν 313)
καὶ τὸ
νόστον ἑταίροισι διζήμενος ἠδ' ἔμοι αὐτῶ (ψ 253)
καὶ
ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς (ψ 78),
εὐλόγως τοῦ τοιοῦτου παρακολουθοῦντος· εἷς γὰρ καὶ ὁ αὐτὸς ὁ δια-
τιθεὶς καὶ ὁ διατιθέμενος. τὰ μέντοι ἐν διαβάσει ἐτέρου προσώπου
ὀρθῶς πάλιν καὶ κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς διαλλάσσει καὶ κατὰ τὰ πρόσωπα·
ἀδιαφορεῖ γὰρ ἢ ἓνα δρᾶν ἢ πλείους, ἢ ὑφ' ἑνὸς δρᾶσθαι ἢ ὑπὸ
πλείονων. ἢ πλείονες ἐμὲ τύπτουσιν, ἢ ὑμᾶς εἷς τύπτει. διὸ καὶ
τὰ τοιαῦτα ἀσυνέλευστα κατὰ τὴν παράδοσιν
ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἦ ἔμοι αὐτῶ (Π 12)·
σοὶ δ' αὐτῶ μελέτω (Ο 231)·
ὀμηλικὴ δ' ἔμοι αὐτῶ (γ 49)·
ἀνάσσονται δ' ἔμοι αὐτῶ (δ 177)·
ἠδ' ἔμοι αὐτῆ
ἔψεαι (Ω 733)·
ᾠμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν (τ 288),
46 ἀποστροφῆ τοῦ μ, ἴν' ἢ σύνθετος ἀπεμφαίνοιτο. ὅμοιον τὸ
οὐδ' εἶ κεν σ' αὐτόν χρυσῶ ἐρύσασθαι ἀνώγοι (Χ 351)
καὶ
ἦ μή τις σ' αὐτόν κτείνῃ δόλω ἠὲ βίηφι (ι 406).
τὸ δὲ μεῖζον· παραλόγως ἐνεκλίθη τὸ
εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτόν ἐλέσθαι (Κ 242),
εἶγε αἰ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς ὀρθοῦ τόνου ἔχονται· καὶ τὸ ἀνάγνωσμα
οὐκ ἀπόβλητον, καθὸ τὴν σύνθετον ἐνέφαιναν ὀρθοτόνως ἀναγνωσθέν.
καὶ ἔτι τὸ
μήτ' ἐμῶντᾶς
μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας
τρύσης (poet. lyr. adesp. 41 Bergk³)
διέσταλκε δυσὶ περισπωμέναις· ἠδυνάτει γὰρ συντεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφε-
ρόμενον ῥῆμα. πῶς οὖν οὐχὶ βίαιον τὸ τὰς διεσταλμένας κατὰ παρά-
θεσιν βιάζεσθαι εἰς σύνθετον, τοῦ λόγου οὐκ ἀπαιτοῦντος;
Δέον οὖν, ὡς προεῖρηται, τὰ ἐν δυσὶ τρίτοις νοούμενα, εἴτε κα-
τ' ἀπόλυσιν, ὡς τὸ ἐγκλινόμενον, εἴτε κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνεγνώσθη ἔνεκα
διαστολῆς ἢ ἄλλης τινὸς συντάξεως, εἰς ἀπλᾶς μεταλαμβάνειν· τὰ δὲ
ἐν τρίτῳ καὶ ἐν ταῦτῶ εἰς συνθέτους, ἅπερ ἂν εὐρεθῆι πάντως κα-
τ' ὀρθὸν τόνον,

ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει (θ 211)·
 ἐέ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει (Υ 171)·
 ἦ γὰρ ἔμελλεν
 οἷ τ' αὐτῷ θάνατόν τε κακόν (Π 47)·
 ἐπὶ γὰρ Πατρόκλου ἢ τε ἀντωνυμία καὶ τὸ ῥῆμα. Ἔτι εἰ αἰ κατὰ τὸ
 πρῶτον καὶ δευτέρου ὀρθοῦ τόνου ἐχόμενα ἀντιδιαστολὴν ἀναδέχονται,
 τί τὸ ἐμποδῶν τὸ καὶ ἐπὶ τρίτου τὴν ἀντιδιαστολὴν διήκειν; καὶ ὄν
 τρόπον τὸ καὶ ἐμοὶ ἐγένετο, καὶ σοὶ ἐγένετο ἀμετάληπτα εἰς
 47 σύνθεσιν, οὕτω καὶ οἷ τ' αὐτῷ. Ἀλλὰ [καὶ] αἰ κατὰ τὸ τρίτον εἰς
 σύνθετον μεταλαμβάνονται. Τί δέ; οὐχὶ καὶ αἰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ
 δευτέρου, καὶ εἰ σπανιάκις, ἀλλ' οὖν γε μεταλαμβάνονται;
 αὐτὸν μὲν σὲ πρῶτα σάου (ρ 595)·
 οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον (Ν 269)·
 καὶ
 ἐμὲ λύσομαι (Κ 378)·
 εἴρηται τε καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὰς κατὰ τὸ τρίτον πλείονας εἶναι.
 Καὶ αἰ κτητικαὶ δὲ ὁμοίως μεταληφθήσονται εἰς συνθέτους ἢ εἰς
 ἀπλᾶς, προληπτικώτερον πάλιν τινῶν ὑποστησαμένων τὸ μόνον εἰς
 συνθέτους αὐτὰς μεταλαμβάνεσθαι. Ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου ὧδε. ἐπὶ
 μὲν ἢ διάβασις τοῦ ῥήματος ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἥτις ἐκ τῆς κτητικῆς
 μεταλαμβάνεται, τὴν διάβασιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ποιῆται, πάντως
 εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται. ἐπὶ δὲ τὸ ῥῆμα μὴ ἀπὸ τῆς γενικῆς
 νοῆται, ἀπὸ δὲ τινος προσώπου, τότε καὶ ἀπλῆ ἢ ἀντωνυμία. τοῦ μὲν
 οὖν προτέρου
 δευτέρου αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν
 οἷο κασιγνήτιο Λυκάονος (Γ 332)·
 τοῦ ἑαυτοῦ ἀδελφοῦ ἐνέδου χιτῶνα·
 πᾶρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ (γ 39)·
 τῷ ἑαυτοῦ. τοῦ δὲ δευτέρου
 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον (ν 265)·
 οὐ γὰρ ἐθεράπευον αὐτοῦ τὸν πατέρα, τοῦ ῥήματος ἀποστάντος τῆς
 γενικῆς. ὁμοίως
 ὄθ' ἐὸς δόμος (ὁ τινὸς ὅτε με) ἀμφεκάλυψεν (ο 118)·
 διὸ εἰς ψιλὸν μεταγεται τὸ αὐτοῦ.
 τότε δὲ Ζεὺς Ἔκτορι δῶκεν
 ἦ κεφαλῆ φορέειν (Π 799)·
 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν
 κάλλεος εἵνεκα οἷο (Υ 234)·

πάλιν ἐπὶ τοῦ

αὐτὰρ ὄγ' ὄν φίλον υἷον ἐπεὶ κύσε (Z 474)

48 σύνθετος· τὸν γὰρ ἑαυτοῦ ἔκυσε παῖδα. ὅθεν τινές, πάλιν ἀγνοήσαντες τὸ μεταβατικόν, τὸ

αἶτει δ' οἰωνὸν ἐὸν ἄγγελον (Ω 292)

μεταγράφουσιν εἰς τὸ ταχὺν ἄγγελον, ἢ τὸν ἀγαθὸν ἐκδέχονται. καὶ ἐπὶ θηλυκῆς

τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν (ν 52).

φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἄρισταρχον ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου παραδέξασθαι· (ἐν γὰρ ἀπάσαις ἦν τὸ (Γ 244)

ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ)

ὑπολαβόντα τὸ ἑαυτῆς νοεῖσθαι ἐκ τοῦ ἐῆ, δέον πάλιν ψιλῶς μεταλαμβάνειν. δῆλον οὖν ὡς τὸ

ἄλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνήκε πολυτλήμων πολεμίζειν

θάρσει ᾧ (H 152)

ἀμφίβολον. εἰ γὰρ εἰς ἀπλῆν μεταληφθήσεται, ἔσται ὁ θυμὸς ἀνήκε με τῷ ἐκείνου θάρσει πολεμῆν, ὅπερ πάλιν ἐν διαβάσει νοεῖται·

εἰ δὲ εἰς σύνθετον, γενήσεται τῷ ἑαυτοῦ θάρσει ἀνήκε με πολεμῆν, καὶ τὸ ῥῆμα ἐκ τῆς γενικῆς ἀπήρτηται. ὁμοίως καὶ τὸ

Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο,

οἷσιν ἐνὶ μεγάροισιν (δ 191).

εἰ δὲ μὴ, εἰς ἀπλῆν τὴν αὐτοῦ. — οὕτως εἶχε καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαϊς Πινδάρου (fr. 1 Boeckh)

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο

ᾧ παιδί τηλέφαντον ὄρσαι γέρας

ἀποφθιμένῳ Μελικέρτῃ·

τῷ γὰρ παιδί τῆς Ἰνοῦς. πάλιν γὰρ οἱ ἀξιοῦντες εἰς σύνθετον μεταλαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ, ζητοῦσι τίνι ἀκολουθῶν Σισύφου υἷον αὐτὸν ἔφη.

οἱ δὲ βαρυτονοῦσι τὸ ᾧ Δωρικῶς, δεχόμενοι ἀντὶ τοῦ ὡς, ὁμοίως τῷ ᾧ τε χερναῖτις γυνὰ οὐδὲν προμαθιωμένα (lyr. gr. III3 p. 1359 Bergk)·

49 οἱ δὲ εἰς τὴν οἱ πρωτότυπον μετάγουσι τὴν γραφὴν, ἵνα δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀκούηται, ὁμοίως τῷ

Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς (X 55).

Χρῆ οὖν προσανέχοντας τῷ προκειμένῳ λόγῳ μεταλαμβάνειν τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν εἰς τε ἀπλᾶς καὶ συνθέτους, τὰ νῦν περιγραφομένης τῆς πολλῆς παραθέσεως ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν τὸν λόγον.

Ἐξῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος χωρητέον.

Ἡ ἐγὼ τῆς ἔγωγε Ἀττικῆς διαφέρει συντάξει. ἡ μὲν γὰρ καὶ κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου τίθεται, καὶ καθ' ὑπόταξιν, ἡ δὲ ἔγωγε οὐ συνήθης εἰς ἀρχὴν λόγου παραλαμβάνεσθαι, καθὸ καταφατικωτέρα ἢ ἔγωγε· πολλάκι γοῦν καὶ κατὰ τινὰς ἐρωτήσεις συγκατατιθέμενοί φαμεν ἔγωγε ἐν ἴσῳ τῷ ἐγώ. — Μεμπτέοι οὖν οἱ ὑπολαμβάνοντες τὴν μὲν ἀντιδιεστάλθαι, λέγω δὲ τὴν δισύλλαβον, τὴν δὲ ἐγκεκλίσθαι (καὶ ἴσως ἢ ἀφορμὴ ἐκ τοῦ ἀναβεβιβάσθαι τὴν τάσιν, τοῦ τε μὴ ἄρχειν λόγου, ἄπερ ἐγκλινομέναις παρηκολούθει)· ἐδείχθη γὰρ ἐντελῶς ὡς ἀδυνατοῦσιν αἱ τῆς εὐθείας ἐγκλίνεσθαι· διὸ καὶ τὸ

τί σὺ τόσσον ὀμίλου (Υ 178)

μόνως ὀρθοτονητέον. — ἄλλως τε αἱ ἐγκλινόμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐδέποτε προοισταί εἰσι κατ' ἰδίαν, καθάπερ αἱ ὀρθοτονούμεναι, ἀλλ' αἰεὶ μετὰ τινος μέρους λόγου παρατίθενται, δός μοι, τίμησόν με, καθάπερ καὶ ἄλλα τινὰ μέρη λόγου, ὡς αἱ προθέσεις, οἱ σύνδεσμοι, τὰ ἄρθρα. πῶς οὖν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις φαμὲν κατ' ἰδίαν ἔγωγε; — ὅτι δὲ καὶ διασταλτικῶς παραλαμβάνεται, δηλὸν ἐκ τούτων,

οὔνεχ' ὁ μὲν καλός τε καὶ ἄρτιπος, αὐτὰρ ἔγωγε (θ 310)

καὶ

μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε (α 215).

αἱ ἐγκλινόμεναι τῇ αὐτῇ καταλήξει χρῶνται, ἢ περ καὶ αἱ ὀρθοτονούμεναι.

— πῶς οὖν ἡ μὲν ἔγωγε εἰς γε λήγει, ἡ δὲ ἐγὼ εἰς γω; — Χρῆ δὲ νοεῖν ὅτι μόνον παρήκται διὰ τῆς γε συλλαβῆς· οὐ γὰρ κεῖται ὁ γέ παραπληρωματικὸς οὔτε ἐν συνθέσει, ἐπεὶ ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν συν-50 τίθεσθαι, οὔτε ἐν παραθέσει, ἐπεὶ μᾶλλον ὠξύνετο ἂν τὸ τέλος τῆς ἐγώ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔμοιγε. — Διὸ καὶ ἐπεζήτησαν ἔνιοι, διὰ τί καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς οὐκέτι. πρὸς οὓς ἂν φαίημεν, ὅτι οὐκ ἐξωμάλισται τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν. ὁμοίος καὶ γέλοιος προπαροξύνοντές φασιν, ἀλλ' οὐκέτι τὰ τούτοις παραπλήσια· ἤμελλον καὶ ἠβουλόμην, ἀλλ' οὐ πάντα τὰ παρατατικά οὕτως ἐπεκτείνουσι· καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων. τὸ αὐτὸ οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Δωριεῖς ἐγών. Σώφρων· ἐγών δέ τοι καὶ πάλαι ὤψεον (fr. 39 Ahrens). καὶ ὁ ποιητῆς δὲ συνεχῶς διὰ τοῦ ν, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέροίτο, σαφές ὅτι τὸ χασμῶδες τῶν φωνηέντων ἀναπληρῶν τῇ τοῦ ν προσθέσει. κοινῇ δὲ προφορᾷ χρῆται ἐν τῷ

ἀλλ' ἐγὼ οὐδέεν σε ῥέξω κακόν (Ω 370)

καὶ

ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην (E 201. X 103. ι 228)·

καὶ τὸ ν οὐ προσέλαβεν, ἐπεὶ ἀνεπίδεκτον τὸ ἔπος κρητικοῦ εἰς σύμφωνον καταλήγοντος. — Οὐ φύσει φασι τὴν ἀντωνυμίαν λήγειν εἰς ν, πλεονάζειν δέ, ἐπεὶ ἢ κατὰ τὸ δεύτερον δίχα τοῦ ν, τύ. πᾶσα γὰρ ἀντωνυμία εἰς ν λήγουσα κατὰ τὸ πρῶτον, πάντως καὶ κατὰ τὸ δεύτερον, ἐμέθεν σέθεν, ἐμίν τίν, ἡμῶν καὶ ὑμῶν. Πρῶτον διάλληλα τὰ τῆς ἐπιχειρήσεως. τί γὰρ οὐ μᾶλλον ἢ τύ ὠλιγώρηται, ὅτι εἰς ν οὐ λήγει, ἢ ἡ ἐγών, ὅτι εἰς ν λήγει; — δεύτερον αἱ μακροκατάληκτοι λέξεις οὐ πλεονάζουσι τῷ ν ἀδιαφόρως· τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐν τῷ ἔλεγεν ἢ ἔλεγε καὶ λέγουσιν, ἄπερ ἐν βραχυκατάληκτοις. — τρίτον ἐν ὁμοιοκατάληκτοις ἡ μονὴ τοῦ ν γίνεται, ἐμέθεν ἢ σέθεν, ἐμίν τίν, τὸ δὲ ἐγών εἰς ὧν λήγει, τοῦ δευτέρου διὰ τοῦ υ ἐκφερομένου. ἔπειτα παρὰ Βοιωτοῖς τὸ λείπον ἀνεπληρώθη· ἰδοὺ γὰρ τοῦν.

Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἐγώνγα καὶ ἐγώνη·

οὐ γὰρ ἐγώνγα, φάνασσα, Διὸς θύγατερ,

51 Ἀλκμάν (fr. 51 Bergk³). Αἰολεῖς βαρέως·

ἔγων δ' ἔμ' αὐτὰ

τοῦτο συνόϊδα

Σαπφώ (fr. 102 Ahrens, 15 Bergk³). Βοιωτοὶ ἰών, ὡς μὲν Τρύφων (p. 27 Velsen), ὑφέσει εὐλόγῳ τοῦ γ, ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ε εἰς ι γένηται, ἐπεὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐδασύνθη, ἐπεὶ δασύνεται τὰ φωνήεντα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε πρὸ φωνήεντων τίθενται, ἐός, ἐοῦ, ἐαυτῷ, ἐαυτόν, ἐοῖ. ὡς δὲ ἔνιοι, ὧν ἐστὶ καὶ ὁ Ἄβρων, θέμα ἐστίν, ὃ συζύγως οἱ αὐτοὶ φασι τῇ μὲν ἐγών τὴν ἰών, τῇ δὲ ἐγώνη τὴν ἰώνη, εἶγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν ἡ εἰς εἰ μεταβάλλεται, τῇ δ' ἐγώνγα τὴν ἰώνγα. Κόριννα·

μέμφομη δὲ κῆ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἰώνγα,

ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν (fr. 12 Ahrens, 21 Bergk³)
καὶ ἔτι

ἰώνη δ' εἰρώων ἀρετὰς

χειρώαδων (fr. 1 Ahrens, 10 Bergk³).

Τρύφων (p. 32 Velsen) φησὶ μὴδ' ὅλως εὐθείας εἶναι τὴν σύ, κλητικῆς δὲ μόνον, ἐν οἷς αἱ μὲν εὐθεῖαι τὸν περὶ τινος λόγον ἀναδέχονται, αἱ δὲ κλητικαὶ τὸν πρὸς τινά, ὄνπερ ἢ σύ ἀναδέχεται. — ἔτι ὄν τρόπον ἢ ἐκεῖνος οὐκ ἔχει κλητικὴν, διότι ἐν ἀποστήματι ἐστὶ, τῆς κλητικῆς κλησὶν ἐπαγγελλομένης τοῦ πέλας, οὕτως οὐδὲ ἢ σύ εὐθείας, ἐπεὶ τὰ ἐναντία ἀνεδέξατο. — αἱ κλητικαὶ δευτέροις προσώποις συντάσσονται, Ἐκτορ ἦλθες, Σώκρατες διελέξω· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ σύ λέγε

καὶ σὺ σκάπτε. — οὐκ ἐπεὶ δὲ εὐθεία συντάσσεται ἐν τῷ σὺ ὁ λέγων, πάντως καὶ εὐθείας· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ ὀνομάτων, Ἀρίσταρχε αὐτὸς γέγραφας. — οὐ πάσης πτώσεως εὐθεΐα, τοῦ ἀλλήλους, τοῦ 52 ἔμαντοῦ, ὥστε καὶ τῆς σὺ οὔσης κλητικῆς οὐ πάντως εὐθεΐα ἐπιζητηθήσεται.

Ὅτι μὲν οὖν κλητικῆς ἐστὶν ἡ σὺ, ἀναμφίβολον· ὅτι δὲ καὶ εὐθείας, λεκτέον. Αἱ συνεπίπτουσαι τῶν λέξεων κατὰ τὰς συντάξεις τοῦ λόγου τὸ ἀμφίβολον τῆς συνεμπτώσεως ἀποβάλλουσι. τὸ γὰρ οὐκ ἐρῶ, τρία σημαῖνον, ἐν τῷ οὐκ ἐρῶ σοὶ ἢ οὐκ ἐρῶ σοῦ ἢ οὐκ ἐρῶ σέ οὐκέτι ἀμφίβολον καθέστηκε, καὶ περισσὸν εἰς τοῦτο παρατίθεσθαι, τοῦ λόγου ἐπὶ πάντων συντείνοντος τῶν παραπλησίων. ὅθεν καὶ τὸ σὺ κατὰ τὴν σύνταξιν δειχθήσεται, πότε εὐθείας ἐστὶ καὶ πότε κλητικῆς. ἐν οἷς γὰρ φαμεν σὺ ἦλθες πρὸς ἐμέ, κλητικῆς· ἐγὼ εἰμι καὶ ἐκεῖνός ἐστι καὶ σὺ εἶ, εὐθείας· τὰ γὰρ τῆς ὑπάρξεως ἢ κλήσεως ῥήματα εὐθεΐα συντάσσονται. οὐ γὰρ πάντως καθολικὸν τὸ τὴν εὐθείαν ἐπὶ τρίτοις νοεῖσθαι πάντοτε· ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου, σεμνός εἰμι, σεμνός εἶ. — Ἄλλως τε τὰ μὲν ὀνόματα, δίχα τῆς κλητικῆς, ἐν τρίτοις νοεῖται, ὅτε μή, ὡς προεῖρηται, τὰ τῆς ὑπάρξεως ἢ κλήσεως ῥήματα συντάσσεται, Δίων περιπατεῖ, Δίωνα λέγε, Δίωνα τύπτε· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ἕνεκα τούτου παραλαμβάνονται, τῶν ὀνομάτων οὐ δυναμένων κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι ἐπὶ τῆς προκειμένης συντάξεως. παρακολουθεῖ οὖν τοῖς κατὰ τὸ δεύτερον ἀνακρεμάμενον ἔχειν τὸν λόγον τὸν πρὸς τινὰ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνομένου. ὁ γοῦν λέγων σὺ τύπτεις πρὸς αὐτὸν λέγει ὑπὲρ αὐτοῦ. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων, σοὶ δίδωμι, σέ φιλῶ. χωριστέαι οὖν αἱ ἀντωνυμίαι τῶν ὀνομάτων κατὰ τὰς συντάξεις ἕνεκα τούτου. — Ἔτι αἱ συναπτόμεναι 53 πτώσεις ἢ διεζευγμέναι ἢ συμπλεκόμεναι τῆς αὐτῆς ἔχονται πτώσεως· εἰ δέ που κλητικὴ παραλαμβάνοιτο, πάντως ἐκτὸς πεσεῖται τῆς συντάξεως. τοῦ μὲν οὖν προτέρου ἢ Ἀριστοφάνης ἢ Ἀρίσταρχος, καὶ Ἀριστοφάνη καὶ Ἀρίσταρχον, ἢτοι Ἀριστοφάνους ἢ Ἀριστάρχου, καὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ, ἢ ἐγὼ ἢ ἐκεῖνος· τοῦ δὲ δευτέρου Σώκρατες, ἢ Διογένης παρέσται ἢ Θεόφραστος· Ἀρίσταρχε, καὶ Διονύσιος ἤκουσε καὶ Ἀπολλώνιος. ὅθεν εἶ φαμεν καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἐκεῖνος, εὐθείας τὸ σὺ. — Τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ σύλληψιν ἔχει ὁμοιοπτώτων προσώπων, τὸ ὑμᾶς ἐκ τοῦ σέ καὶ σέ καὶ ἐκεῖνον, τὸ ὑμῖν ἐκ τοῦ σοὶ καὶ σοὶ καὶ ἐκεῖνῳ. ὅθεν τὸ σφῶι .. σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης (M 366)

εἰ σύλληψιν ἔχει τοῦ Λυκομήδης κατ' εὐθείαν, δῆλον ὡς καὶ τὸ σύ
εὐθείας καθέστηκεν. — Ἔτι αἱ ἀντωνυμῖαι ὁμοιοπτώτοις τοῖς ὀνόμασι
συντάσσονται, ἐμοῦ ὄντος Ἀπολλωνίου, ἐμοὶ ὄντι Δίῳ, σὲ
ὄντα ἀγαθόν· εἰ οὖν εὐθείας τὸ ἐγὼ εἰμι Διονύσιος, εὐθείας
καὶ τὸ σὺ εἶ Δίῳ. — Ἡ κλητικὴ αὐτοτελὴς οὔσα στιγμὴν ἀπαιτεῖ·
διὸ οὐδέποτε αἱ ἐγκλινόμεναι μετὰ κλητικῆς τίθενται, ὅτι μὴ μόνον ἢ
μοί κατὰ πρῶτον πρόσωπον διὰ φιλοφρόνησιν,

Πάτροκλέ μοι δειλῆ (T 287).

ἐν ᾧ οὖν φαμέν σύ με, σύ μου, εὐθείας ἢ σύ· αἱ γὰρ εὐθεῖαι τήνδε
τὴν σύνταξιν λαμβάνουσι. — Πρὸς τὰ πύσματα αἱ εὐθεῖαι ἀνθυπάγονται,
τίς ἔγραψεν; Ἀρίσταρχος, ἐγὼ· εὐθείας οὖν καὶ κατὰ τοῦτο
τὸ σύ. — Ἐπειτα εἶ τι κλητικὴν ἔχει, πάντως καὶ εὐθεῖαν· οὐ μὴν εἶ
τι εὐθεῖαν, πάντως καὶ κλητικὴν. οὔτε γὰρ τὰ πύσματα, οὔτε τὸ
54 ἄλλος, ὡς προεῖρηται, οὔτε τὸ ἐκεῖνος, ὅθεν εἰ τὸ σύ κλητικῆς, πάντως
καὶ εὐθείας. — Τὸ δὲ συνεμπεσεῖν τὴν φωνὴν οὐ ξένον· πλεῖσται γὰρ
εἰσιν εὐθεῖαι συνεμπίπτουσαι ταῖς κλητικαῖς.

Σύγε Ἀττικοί, καθάπερ καὶ τὸ ἔγωγε. Τινὲς ἐν δυσὶ μέρεσι
λόγου, τοῦ γέ ἐν παραθέσει κειμένου, ἐπεὶ αἱ ἐπεκτεινόμεναι ἐν πρῶ-
τοις καὶ ἐν τρίτοις. Ἐν μὲν οὖν τῷ τόνῳ οὐχ οἶόν τε διελέγξαι τὴν
παραγωγὴν, ἐν δὲ τῇ Δωρικῇ τύγῃ οὔση συνάγεται καὶ τὸ σύγε. ἢ
γὰρ τὴν ὀρθῆς τάσεως οὔσα εὐθεῖαν σημαίνει παρὰ Δωριεῦσι,
καὶ τὸ Διὸς θύγατερ μεγαλόσθενες (lyr. gr. adesp. 42 Bergk III3),
ἐγκλινομένη δὲ αἰτιατικῆν,

καὶ τυ φίλιππον ἔθηκεν (lyr. gr. adesp. 43 Bergk III3)

καὶ τί τυ ἐγὼν ποιέω; Σώφρων (fr. 74 Ahrens).

Οὐδεμία ἀντωνυμία ἐγκλιθεῖσα πτώσεως ἐναλλαγὴν ποιεῖται·
σημειωτέα οὖν ἢ τὴν ἐγκλιτικὴν. — Αἱ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον
ἐγκλινόμεναι πάντως καὶ ὀρθοτονοῦνται, τῆς αὐτῆς πτώσεως οὔσαι·
(ἢ μὲν γὰρ εὐθεῖα οὐδ' ὅλως ἐγκλιθήσεται, ἐπεὶ ἀδύνατον)· πῶς οὖν
ἢ τὴν ἐπ' αἰτιατικῆς οὐκ ὀρθοτονεῖται; — Μὴ ποτ' οὖν οὐδ' ὅλως
αἰτιατικῆς ἐστίν, ἀλλ' ἐν σχήματι λαμβάνεται, ᾧ λόγῳ καὶ δοτικῇ ἀντὶ
γενικῆς,

Ἀχιλῆι δαμασθεῖς (X 55).

καὶ οὐκ ἀνοικεῖον τὸ σχῆμα· ἢ μὲν γὰρ γενικῇ τῇ δοτικῇ ᾠκείωται, ἢ
δὲ αἰτιατικῇ τῇ εὐθείᾳ οὕτως, ὥστε καὶ ἐν δυϊκοῖς ἅπασι συνεμπίπτειν,
καὶ καθ' ἐνικὰς ἐκφοράς, ὡς ἐπὶ οὐδετέρων, καὶ κατὰ πληθυντικὰς,
ὡς ἐπὶ τῶν συνηρημένων πληθυντικῶν, οἱ ταχεῖς τοὺς ταχεῖς.
οὐκ ἀλόγως δὲ καὶ διὰ τῆς ἐγκλίσεως τὸ σχῆμα τῆς αἰτιατικῆς ἐν-

δείκνυται, εἶγε εὐθεῖα οὐσα ἀδυνατεῖ ἐγκλίνεσθαι. οὐ χρή ἄρα ζητεῖν, διὰ τί οὐκ ὀρθοτονεῖται καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς. εἰ γὰρ λέγομεν, ὡς ἀπὸ τῆς σέ ἐγένετο, χωρήσαντος τοῦ ε εἰς υ, ὡς τῆλε τῆλυ καὶ λάζεται λάζυται, καταλείψομεν ζήτησιν, διότι οὐκ ὀρθοτονεῖται.

55 Τὸ τυνη ὠλιγωρῆσθαί φασι, καθὸ τείνει τὸ υ· εἰ γὰρ ἐγὼ ἐγώνη, τοῦ αὐτοῦ χρόνου μένοντος, χρῆν καὶ ἀπὸ τοῦ τυ τύνη. Τί γὰρ οὐ μᾶλλον τὸ τυ παραλόγως συνεστάλη ἤπερ τὸ τύνη ἐξετάθη; ἴσως δὲ καὶ αἰ διὰ τοῦ νη τείνουσι τὴν παραλήγουσαν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐμίν ἐμίνη καὶ τίν τίνη. ἴσως δὲ καὶ τῷ Βύνη καὶ μύνη συνεξέδραμεν. Βοιωτοὶ τοῦ καὶ τούν καὶ τούγα.

Ἰ. Ταύτην οἱ μὲν φασι παράλογον, ὅτι οὐ διὰ τοῦ υ· ἀποβολῆ γὰρ τοῦ ς τὰς κατὰ τὸ τρίτον ἀποτελεῖσθαι, σοῦ οὔ, σός ὄς. οἱ δὲ εἰσηγησάμενοι τὰς κατὰ τὸ τρίτον ὀρθοτονηθείσας ἀντανακλασθαι οὐδ' ὄλως φασὶ τὸ σχῆμα συστήναι· εἰ γὰρ μόνως ὀρθοτονεῖται, καθότι εὐθείας, δηλον ὡς εἰς σύνθετον μεταληφθήσεται, ὅπερ ἀσύστατον, σύνθετον εὐθείαν γενέσθαι. — Ἄλλὰ πρὸς μὲν τοὺς τὴν γραφὴν μεμφομένους ἐκεῖνο ἂν εἴποιμεν, ὡς ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ς κατὰ τρίτα ἔστιν, εἰ αἰ κατὰ τὸ δεύτερον ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον ὁμοιοκαταληκτοῦσιν, ἐμέθεν σέθεν ἔθεν, ἐμέ σέ ἔ· ἡ δὲ σύ τῆ ἐγὼ οὐχ ὁμοιοκαταληκτεῖ οὐκ ἄρα καὶ κατὰ τὸ τρίτον ὁμοιοκαταληκτῆσει. πιθανὸν γοῦν ἔστι φάναι ὅτι, εἰ τὸ δεύτερον πρὸς τὸ πρὸ αὐτοῦ διήλλαξε, καὶ τὸ τρίτον πρὸς τὸ πρὸ αὐτοῦ διαλλάξει. — Πρὸς δὲ τοὺς ἀσύστατον ἠγησαμένους λεκτέον, ὅτι μάτην ὑπέλαβον τὴν τῶν τρίτων ὀρθοτόνησιν ἀντανακλασθαι ἀπαιτεῖν, εἶγε ἐντελῶς ὑπὲρ τούτου προείρηται. — Ἄξιόπιστότερός τε ὁ Σοφοκλῆς μάρτυς, χρησάμενος ἐν Οἰνομάφ·

ἡ μὲν ὡς ἰθάσσον', ἡ δ' ὡς ἰτέκοι παῖδα (fr. 418 Dindorf).

καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ἔνιοι διὰ τοῦ ι γράφοντες προσπνέουσιν, ἐναλίγκιον ὡς ἰᾶσασα (X 410),

ἐκδεχόμενοι τὸ αὐτὴ, ἢ Ἴλιος. ἀλλ' εἰ καὶ ἐνταυθοῖ τὸν εἶ συναπτικὸν σύνδεσμον ἢ φράσις ἐπιζητεῖ, τὸ ἰωροὶ παρὰ Ἀττικοῖς ὁμολογεῖ τὴν 56 ἀντωνυμίαν. τὰ γὰρ φυλασσόμενα περιέχει ἡ τοῦ ὠρεῖν σύνθεσις. τὴν πύλην φυλάσσει πυλωρός, τὴν θύρην θυρωρός. οὕτω καὶ οἱ αὐτῆς τῆς πόλεως φύλακες ἰωροὶ. καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αὐθιγενεῖς παρὰ Ῥοδίοις ἴγνητες, τῆς δασείας Ἀττικῶς προσελθούσης. Τρύφων φησὶ τὸν ἴον ἐγκεῖσθαι, ἀφ' οὗ θηλυκὸν τὸ ἴα, ἀφ' οὗ τὸ οἶος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο. καὶ εἰ τὸ αὐτὸς εἰς τὸ μόνος μεταλαμβάνεται,

Τυδείδης αὐτὸς περ ἐὼν προμάχοισιν (Θ 99),

εὐλογον καὶ τὸ μόνος εἰς τὸ αὐτὸς. καὶ τοῦτο δέ φησι, καθὸ οὐδεμία

άντωνυμία συντίθεται μετ' ἄλλου μέρους λόγου ἢ ἡ αὐτός. ἀλλ' εἰ ἡ αὐτός συντίθεται, οὐκ ἀπεμφαῖνον καὶ τὴν ἰσοδυναμοῦσαν τῇ αὐτός συντίθεσθαι. — Δῆλον δὲ ὡς ἡ μετὰ δασέος βραχεῖα ἐκφορὰ τοῦ ἰ ἐλ-
λειπῆ αὐτὴν κατέστησε κατὰ τὴν χρῆσιν.

Ἦ ὅς τὴν ἴσην σημασίαν ἔχει τῇ οὗτος,

ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν (α 286)

καὶ

ὅς γάρ ῥα μάλιστα

ἦνδανε κηρύκων (ρ 172).

καὶ Πλάτων ἢ δ' ὅς. Καὶ ὁμοίως καὶ ἡ ὁ,

ὁ δὲ προσέειπεν (ξ 36)

ἀντὶ τοῦ οὗτος,

ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων (ι 374).

καὶ δῆλον ὡς ἀπ' αὐτῆς καὶ ἡ ὅδε παρῆκται καὶ ἡ οὗτος, ᾧ λόγῳ
καὶ ἀπὸ τοῦ τηλίκος τηλικούτος τηλικόσδε, καὶ ἀπὸ τοῦ τόσος τοσόσδε
καὶ τοσοῦτος, οὐδὲν πλέον σημαίνοντα τῶν πρωτοτύπων. — Εἴρηται
ὡς αἱ πλάγαι ἀναλογώτεραι αἱ ἀπὸ τοῦ τ ἀρξάμεναι, τούτου καὶ
τούτῳ, καὶ τοῦδε καὶ τῷδε, ἐπεὶ ἡ τοιαύτη παραγωγὴ τοῖς ἀπὸ τοῦ τ
ἀρχομένοις παρείπετο. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ οὐδέτερον, ἀπὸ τοῦ τ ἀρχό-
μενον καὶ κατ' εὐθειᾶν, διήλεγχε τὴν ἔλλειψιν τοῦ τ κατ' εὐθειᾶν τοῦ
ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, εἶγε τὰ οὐδέτερα συνάρχεται τοῖς ἀρσενικοῖς
57 καὶ θηλυκοῖς. καὶ ἡ κατ' ἀρχὴν δασεῖα τὴν διὰ τοῦ τ γραφὴν μαρ-
τυρεῖ· ἡ γὰρ οὐ δίφθογγος κατ' ἀρχὰς τιθεμένη ψιλοῦται, οὐδαμός,
οὐρανός, ὥστε καὶ τὸ ὄλον οὐλον ψιλῶς λέγεσθαι καὶ ἔτι τὸν
ὄρον οὐρον. καὶ οὐκ ἀντέκειτο τὸ οὐνεκα, ἐπεὶ ὅσα τὸ τ προσλαμ-
βάνει, ταῦτα ἀφαιρέσει τοῦ τ δασύνεται, τόσος — ὅσος, τηλίκος —
ἠλίκος· καὶ ἐπεὶ τούνεκα, οὐνεκα δασέως. ἐν γὰρ τῷ περὶ δασείας
περὶ τοῦ ἦμος καὶ ὄφρα εἴρηται. ὁμόλογος οὖν καὶ κατὰ τοῦτο ἡ
ἔλλειψις τοῦ τ. Δωριεῖς λέγουσι τοῦτοι, ὅπερ πάλιν ὁμολογεῖ τὴν
ἔλλειψιν τοῦ τ.

Διαφέρει ἡ οὗτος καὶ ὅδε τῆς ἐκεῖνος διαστηματικῆς. ἡ μὲν γὰρ
πλησιάζει κατὰ τὴν δεῖξιν, ὥστε καὶ ἐπιλαμβανόμενόν τινα φάναί
οὗτός με ἔπαισεν ἢ δὲ πάντοτε ἐν ἀποστήματι. ἔτι ἡ μὲν καὶ
κατὰ τὸ πρῶτον καὶ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον συντάσσεται, φυσικῆς
οὔσης τῆς συντάξεως· ὁ γὰρ ἑτέρου ἐπιψαύων πολὺ μᾶλλον ἑαυτοῦ·

οὗτος ἐγὼ ταχύτατι,

Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις (IV 37)· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς ὅδε·

ἔνδον μὲν δὴ ὄδ' αὐτὸς ἐγὼ (φ 207),

ὁ ποιητής. ὦ οὔτος, ἦ οἴη στρατείαν ἐσσεῖσθαι; Σώφρων Ἀν-
δρείοις (fr. 23 Ahrens). ἦ δὲ ἐκεῖνος μόνως ἐπὶ τοῦ τρίτου. πάλιν
γὰρ δὴ ἦ

κεῖνος μὲν δὴ ὄδ' αὐτὸς ἐγώ (ω 321)

ἀναπολεῖ τὸν ἐκ διαστήματος χρόνου νοούμενον. Τὸ δ' ἀναφορικῶς
τίθεσθαι κοινὸν καὶ τῆς ἐκεῖνος καὶ οὔτος καὶ ὄδε,

κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος (δ 145)·

οὔτος ὁ Κροῖσος, Ἡρόδοτος (I 6)·

τούσδε δ' ἔα φθινύθειν (B 346)·

ὄς γὰρ ῥα μάλιστα

ἦνδανε (ρ 172)·

τῆσδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι (τ 348).

τοιούτο καὶ τὸ

νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος (α 185)·

58 μεμπτεῖ γὰρ οἱ ψιλῶς ἀναγνόντες, ἵνα ὁ καὶ νοῆται, ὑπολαμβάνοντες
αὐτὴν δεικτικῶς μόνως τίθεσθαι.

Τὴν ἐκεῖνός φασι τῷ ε πλεονάζειν, καθότι αἱ διάλεκτοι μαρτυ-
ροῦσιν, Ἴωνες κεῖνος, Αἰολεῖς κῆνος, Δωριεῖς τῆνος. — τό τε ε
πρὸ τοῦ κ κεῖμενον δασύνεται, ὅτε μὴ ἐν κλίσει παρακέοιτο ἔξωθεν
προσερχόμενον. τοῦ μὲν οὖν προτέρου Ἐκάτη, Ἐκάβη, ἐκάς, ἐκη-
βόλος, ἐκών, κᾶν ἀπὸ τοῦ εἶκω ἐνεστώτος ἐσχηματισμένον ἦ· τοῦ δὲ
δευτέρου ἐκάλουν, ἐκλων, ἐκλυον. ἐχρῆν οὖν τὸ ἐκεῖνος δασύνε-
σθαι. — τὸ ἐν τρίτοις προσώποις ε δασύνεται, ἔθεν, ἔο, ἐοῖ· πῶς
οὖν ψιλῶς τὸ ἐκεῖνος;

Ἐπεὶ τοῦ οὖν μὴ πλεονάζειν λεκτέον. αἱ διάλεκτοι καὶ ἀφαιροῦσι
καὶ πλεονάζουσι, ἐορτή ὀρτή, τελέως λέως, τρόμος τέτρομος,
ἐγώ ἐγώνη. ἀλλὰ καὶ Ἄλκμᾶν πρώτῳ

μάκαρς ἐκεῖνος (fr. 14 Bergk³)

φησί. — Ψιλοῦται τὸ ε πρὸ τοῦ κ, ἔκτασις καὶ ἐκτός. ἀλλ' ἴσως
τὴν πρόθεσιν αἰτιάσαιτο ἂν τις· καὶ τὸ ἀπαλός δασυνόμενον ἐπιφορᾶς
γενομένης τοῦ τ ἐπιλώθη, ἀταλός· ἴσως ἄρα καὶ τὸ κ ἐκ δασέος
ἐψίλου τὸ ε. — [Αἱ ἀφαιρέσεις ψιλὴν καταλιμπάνουσι τὴν ἄρχουσαν,
λείβειν εἴβειν, φημί ἡμί, γαῖα αἶα· ἀλλ' οὐκέτι τὸ ὕς ἀπὸ τοῦ
σῦς ἐπιλώθη, ὅτι ἀρκτικὸν ὄν τὸ υ δασύνεται. —] τὸ ε πλεονάζον ἐν
δισυλλάβοις ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ἔειπεν, ἔοργεν, ἔεδνα, ἔαδεν,
εἰ πλεονασμός· τὸ γὰρ ἐώρων διὰ τὸ χρονικὸν παράγγελμα οὐκ ἀνε-
βίβασε τὸν τόνον. πῶς οὖν οὐ προπαροξύνεται τὸ ἐκεῖνος; — Τὸ ε
κατὰ τὸ τρίτον δασύνεται ἀφαιρουμένου τοῦ κατὰ τὸ δεύτερον ς,

σέο ἔο, σέθεν ἔθεν· τὸ δὲ ἐκεῖνος οὐχ οὕτως ἔχει. — Τὸ ε πλεονάζει ἐν ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσιν, ἑώρων, ἑωνοχόει, ἑός, ἑέ, ἑοῖ, ἑῆς· πῶς οὖν ἐν τῷ ἐκεῖνος πλεονάζει; ἐδείχθη γὰρ ὡς τὸ ἐχθές ἐντελέστερον τοῦ χθές καὶ τὸ ἐθέλω τοῦ θέλω. — 59 Τὸ ἀφαιρούμενον ε καὶ λεκτὸν καταλιμπάνον ψιλοῦται· καὶ διὰ τοῦτο τὸ μὲν ἔστηκα δασύνεται, τὸ δὲ ἔστησα ψιλοῦται· ἐφ' οὗ μὲν γὰρ ἀφαιρέσεις,

στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῶ (τ 188),

καὶ λεκτὸν, ἐφ' οὗ δὲ οὐκέτι. ὑγιῶς ἄρα καὶ τὸ ἐκεῖνος ψιλοῦται, εἶγε ἢ ἀφαιρέσεις λεκτὸν καταλιμπάνει. — Τὸ πλεονάζον καὶ διὰ τοῦ πλεονάσματος καὶ διὰ τοῦ ὀλοκλήρου πολὺ πρότερον σημαίνεται, ἀδελφεός ἀδελφός, ἑός ὅς· πῶς οὖν, εἶπερ ἐκεῖ, πῶς οὐχὶ καὶ κεῖ; Αἰολεῖς κῆνος·

φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν

ἔμμεν ὦνηρ,

Σαπφώ (fr. 2 Ahrens Bergk³). Δωριεῖς τῆνος· καθαιρημένος θην καὶ τῆνος ὑπὸ τῷ χρόνῳ, Σώφρων (fr. 10 Ahrens). σπανίως διὰ τοῦ κ·

καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἤμενος,

Ἄλκμάν (fr. 13 Bergk³).

Δεικτικώτεροι γινόμενοι προσλαμβάνουσι τὸ ι, οὔτοσί, ὀδί, ἐκεινοσί. σπανίως γὰρ ἐπ' ἀναφορᾶς, ὡς παρὰ Δημοσθένει Σάτυρος οὔτοσί (p. 401, 16 Reiske). οἰκεία ἢ κατὰ τὸ τέλος ὀξεῖα ἐπὶ τούτων, εἶγε τὰ δεικτικώτερα μᾶλλον τοῖς τέλεσι τὴν ὀξεῖαν προσνέμει. Ἡ ὀδεῖνα παρ' Ἀττικοῖς πολλακίς [καὶ] ἐπὶ τοῦ τυχόντος λαμβανομένη, παρὰ δὲ Συρακουσίοις δίχα τοῦ α, οὐχ ὀδεῖν τυ ἐπικαζε, Σώφρων Ἀνδρείοις (fr. 24 Ahrens). Οὐ κατὰ πρόσθεσιν ἢ ὀδί προσλαβοῦσα τὸ ν ἐγένετο ὀδῖν, καθάπερ καὶ ἡ οὔτοσιν καὶ ἡ ἐκεινοσίν 6ο παρ' Ἀττικοῖς. πρῶτον γὰρ ἂν καὶ τὸν τόνον ἐφύλασσαν ὀξύν, καθάπερ καὶ τὸ οὔτοσί· ἔπειτα ταῦτ' ἂν ἐσήμαινεν, ὥσπερ καὶ αἱ προκειμένοις καὶ καθόλου πᾶσα πλεονάσασα στοιχείῳ λέξις. νῦν δὲ τὸ μὲν ὀδί ὀξύνεται, καὶ δεικτικὸν ἐστι· τὸ δὲ ὀδεῖν καὶ περισπᾶται, καὶ ἐπὶ τινος τυχόντος παραλαμβάνεται. ἔπειτα τὰ πλεονάσαντα ἔσωθεν κλίνονται, τουτονί καὶ τουτουῖ· πῶς οὖν τοῦ δεινός ἔξωθεν ἢ κλίσις; ἄμεινον οὖν ἦν θέμα καταλιπεῖν, ἢ ἀποκοπὴν τοῦ ὀδεῖνα, ἵνα καὶ τὰ τοῦ τόνου συμφωνῇ καὶ τὰ τῆς σημασίας. [βέλτιον θέμα, ἐπεὶ καὶ αἱ ἀποκοπαὶ ἄκλιτοι.]

Πᾶν πτωτικὸν ἢ κατὰ τὸ τέλος τὴν κλίσιν ποιεῖται, ἢ πρὸ τέλους,

ὅτε ἐπεκτέταται, ὡς ἐν τῷ τοιοῦδε, τοιῶδε· πῶς οὖν τοῦ δεῖνος καὶ ἔτι τοῦ δείνατος, καὶ τῷ δεῖνι καὶ τῷ δείνατι, δύο κλίσεις ἀνεδέξατο; πῶς δὲ καὶ δύο τόνους, πάσης λέξεως μίαν ὀξεῖαν ἐχούσης ἢ περισπωμένην; — Πολλάκις καὶ ἐπ' ὀνομάτων καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου δύο κλίσεις γίνονται, Νέα πόλις Νέας πόλεως, ἀγαθὸς δαίμων ἀγαθοῦ δαίμονος· οἷς ἐξ ἀνάγκης παρέπεται καὶ τὸ διτονεῖν, ὅτι καὶ δύο κλίσεις. οὐ πιθανὸν οὖν καὶ τουδεῖνος ὡς σωλῆνος προφέρεσθαι, ὡς φησι Τρύφων (p. 31 Velsen), ἵνα μὴ διτονήσῃ ἢ λέξις, δύο κλίσεων γινομένων.

Τὰς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, λέγω δὴ τὴν ἴ και τὰς συζύγους, ἀναφορὰν προσώπων δηλούσας, συμβέβηκε μεταλαμβάνεσθαι εἰς τὴν αὐτὸς καὶ αὐτὴ καὶ αὐτό, εὐλόγως, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἀναφέρεται πάντοτε ἐπὶ τι πρόσωπον, ὅτε μὴ ἐπιτέταται πρῶτῳ καὶ δευτέρῳ· ἀλλὰ καὶ ἡ οὔτος καὶ ἡ ἐκεῖνος μεθίστανται εἰς αὐτήν· κατὰ γὰρ τοῦ αὐτοῦ προσώπου νοεῖται τὸ ἐκεῖνος ἐνίκησε, τοιγαροῦν αὐτὸς τιμῆς βι μεταλήψεται. οὐκέτι δὲ καὶ ἡ αὐτὸς εἰς τὸ ἐκεῖνος, οὐδὲ αἱ σύζυγοι, αὐτὸς ἐνίκησε, τοιγαροῦν οὔτος χαρήσεται· δύο γὰρ τὰ νοούμενα πρόσωπα. τοῦτο δὲ συμβέβηκεν, ἐπεὶ ἡ μὲν ἐκεῖνος καὶ ἡ οὔτος, δεῖξιν σημαίνουσαι, τὴν ὑπόγειον γνῶσιν τοῦ προσώπου παριστάσιν, ἢ δὲ αὐτὸς ἐπ' ἀναπολούμενον πρόσωπον φέρεται. ὀρθῶς οὖν ἐπὶ τὴν διὰ τοῦ ἐκεῖνος δηλουμένην δεῖξιν ἐπαναπολεῖται ἡ αὐτὸς, οὐκέτι μέντοι ἡ ἐκεῖνος ἢ οὔτος ἐπὶ τὴν αὐτὸς δύναται ἀναπέμπεσθαι· πρώτη γὰρ ἢ διὰ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν γνῶσις. Οὐ μόνον δὲ διαφέρει τῶν κατὰ τὸ τρίτον φωνῆ, ἢ αἱ μὲν ἀπαρέμφατοι γένους διὰ τῆς φωνῆς, (οἷ γὰρ καὶ ἔ), ἢ δὲ καὶ διὰ τῆς φωνῆς γένους ἐστὶ παραστατική, ἀλλ' ἢ καὶ πρῶτῳ καὶ δευτέρῳ συντάσσεται, αἱ δὲ οὔ. καὶ αἱ μὲν ἀκωλύτως ὀρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται, ἢ δὲ μόνως ὀρθοτονεῖται, ἀναμφιλέκτως μὲν κατὰ πᾶσαν πτώσιν, κατὰ δὲ αἰτιατικὴν οὐκ ἀναμφιλέκτως. τινὲς μὲν γὰρ ἐγκλίνουσιν, ὅτε ἀπόλυτος ἢ σημασία, καθάπερ ἐκείνη ἢ ἀνάγνωσις

κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα (M 204).

Τρύφων (p. 28 Velsen) δὲ παρῆνει καὶ ταύτην ὀρθοτονεῖν, καθὸ αἱ τριγενεῖς τῶν ἀντωνυμιῶν μόνως ὀρθοτονοῦνται, αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὔποτε γένους ἐμφατικά διὰ τῆς φωνῆς. — καὶ καθὸ αἱ κατὰ γενικὴν καὶ δοτικὴν μὴ ἐγκλιθεῖσαι οὐδὲ κατ' αἰτιατικὴν· οὔτε δὲ ἡ αὐτοῦ οὔθ' ἢ αὐτῷ ἐγκλίνονται, οὐκ ἄρα οὐδὲ ἡ αἰτιατική. — ἔτι αἱ ἐγκλινόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦμεναι κατὰ τὸ τρίτον, ἢνίκα ὀρθοτονοῦνται, πάντως καὶ ἀντανακλῶνται, ἢ δὲ αὐτόν οὐκέτι.

Ἄλλα ἀντίκειται τὸ σημαινόμενον· διαφέρει γὰρ τὸ ἔπαισέν αὐτὸν ἐγκλινόμενον τοῦ ὀρθοτονουμένου· ὃ μὲν γὰρ ἔμφασιν ὑπεροχῆς σημαίνει, λέγω δὲ τὸ ὀρθοτονούμενον, ὃ δὲ καὶ ἐπ' εὐτελοῦς τινος τάσσεται. αἱ γένους παραστατικαὶ καὶ δεῖξιν σημαίνουσαι ἀλλότριά εἰσιν ἐγκλίσεως· οὐδὲν οὖν τὸ κωλύον τὴν αὐτὸν ἐγκλίνειν, ἀμοιροῦσαν 62 δείξεως. ἔτι δεικτικώτεροι γινόμενοι διὰ τοῦ ἰ ἐπεκτείνονται, οὐτοσί, ὀδί· ἀλλ' οὐκέτι ἢ αὐτός, οὐδὲ γὰρ δεικτική.

Οὐχ ὑγιὲς λέγειν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἔ ἐγκλίνεται, εὐθέως καὶ τὸ μεταλαμβάνόμενον αὐτόν. ἰδοὺ γὰρ τὸ

ἐπεὶ ἔο κήδετο λίην (ξ 461)

καὶ τὸ

καὶ οἱ ἐπευχόμενος (Φ 121)·

καὶ τὰ μεταλαμβάνόμενα ταύτης τῆς τάσεως οὐ τυγχάνει. Ἄπερ οὐκ ἦγειρε τὴν ὑπερκειμένην συλλαβὴν εἰς ὀξεϊαν, ὁμοίως τῇ αὐτὸν αἰτιατικῇ, ἐπεὶ τοῖς τετραχρόνοις τὸ ἐγκλιτικὸν οὐ παρείπετο· οὐδὲ κατὰ τὴν προτέραν συλλαβὴν ὠξύνθη, ὅπερ τοῖς τετραχρόνοις παρηκολούθει, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔδωκεν ἡμιν, ἦρπασεν ἡμων, ἐπεὶ Αἰολικώτερα τὰ τῆς προφορᾶς καθίστατο. ὅθεν οὐδὲ ἐπὶ τῆς ἀπολελυμένης σημασίας δεῖ τὸν τόνον τῆς περισπωμένης τρανότερον προφέρεσθαι, ἀλλὰ νοεῖν ὅπως τὸ τῆς ἐγκλίσεως σχῆμα φυλάσσηται.

Προεῖρηται ὡς παντὶ προσώπῳ ὀρθοτονουμένῳ σύνεστι, διὸ καὶ ἐπιταγματικὴ ἐκαλεῖτο ὑπὸ Ἀριστάρχου. Ἄλλα μὴν καὶ κτητικαῖς συντάσσεται, γενικῆς πτώσεως οὔσα. καὶ σαφές ἐστίν ὡς πάλιν σύνταξιν ἔχει τῆς πρωτοτύπου, ἥτις ἐν τῷ κτήτορι νοεῖται κατὰ γενικὴν,

αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν (α 7),

ἢ ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος (α 409)·

τὰ γὰρ ἐντὸς πρόσωπα τούτων ἐν γενικῇ πτώσει νοεῖται.

Μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν ἢ αὐτός ἐν τῷ αὐταυτός, αἱ 63 δὲ μὴ ἐγὼν ἔμαθον ταῖς αὐταυτᾶς χερσίν, Σώφρων (fr. 65 Ahrens). Μόνη συντίθεται μετὰ ἀντωνυμιῶν κατὰ τέλος καὶ μετὰ ἄλλων μερῶν λόγου ἐν ἀρχῇ, αὐτάρεσκος, αὐτοδίδακτος. καὶ διὰ τοῦτο ἐσημειοῦτο τὸ φίλαυτος· εἶρηται ἢ αἰτία ἐν τῷ περὶ σχημάτων.

Ἐπεὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ συντάσσεται προσώπῳ καὶ τρίτῳ, ὑπέλαβόν τινες αὐτὴν κοινὴν τῶν τριῶν προσώπων καθεστάναι. Πρὸς τοῦτο φαίμεν, ὅτι πρώτου καὶ δευτέρου νοεῖται διὰ τὰς συντάξεις τῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ῥημάτων, αὐτὸς ἔδωκα, αὐτὸς ἰδέ· αὐτὴ μέντοι κατ' ἰδίαν τρίτου ἐστί· καὶ δῆλον ἐκ τῶν ἀπαρεμφάτων, ἄπερ ἀντωνυμῖα συντασσόμενα παρεμφατικὰ γίνεται προσώπου· τὸ γὰρ ἐμὲ γρά-

φειν πρώτου καὶ τὸ σὲ γράφειν δευτέρου. ἐν ᾧ οὖν αὐτόν
φαμεν γράφειν καὶ τρίτου νοεῖται, ὁμολογον ὅτι τὸ αὐτὸς τρίτου
προσώπου. — τὸ δὲ μεῖζον· αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς αὐτὴν μεταλαμβάν-
ονται, ὅπερ οὐκ ἐνδεχόμενον, εἰ μὴ καὶ αὐτὴ τρίτου προσώπου κα-
θειστήκει.

Τινὲς ἐπεχείρησαν εἰς τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνειν τὴν αὐτὸς, καθὸ
ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος,

Τυδείδης αὐτὸς περ ἐών (Θ 99),

καὶ καθὸ ἄρθρου ἐπιλεκτική, τῶν εἰς ος πρωτοτύπων μὴ ἐπιδεχομένων
τὰ ἄρθρα. — σύγκρισίν τε καὶ παραγωγὴν ἀνεδέξατο, ὡς ἐν Ἄλκυόνη
64 Ἐπίχαμος, αὐτότερος αὐτῶν (fr. 2 Ahrens). — ὀξύνεται τε ὁμοίως
τῷ καυτός, τῶν ἄλλων βαρυνουμένων. Πάνυ δ' εὐήθη τὰ προκει-
μενα. οὐ γὰρ τὰ ἀντί τινων μερῶν λόγου παραλαμβάνόμενα ταῦτά
ἐστὶν ἐκεῖνοις. τὸ Ἴλιον εἴσω (A 71) ἀντί τοῦ εἰς Ἴλιον, καὶ τὰ
ἐπιρρήματα οὐ ταῦτά ταῖς προθέσεσι. τὸ βριθομένη (Θ 307) μετο-
χικὸν ἀντί τοῦ βρίθεται, καὶ οὐ πάντως ῥῆμα καὶ μετοχὴ ταῦτόν.
ἄλλα μυρία. — διὰ τί ἄρθρου ἐστὶ δεκτική, εἴρηται. ἄλλως τε τοῖς
μὲν ὀνόμασι τὸ ἄρθρον προσελθὸν μιᾶς ἀναπολήσεώς ἐστὶ παραστατικόν,
ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν, ὁ καὶ πάλαι γινωσκόμενος· ἐν δὲ τῷ ὁ αὐτὸς
πλείονες αἱ ἀναφοραί. — ἔνεκα γελοίου ἢ κωμωδία σχήματά τινα
ἔπλασεν, ὥστε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δανα-
ώτατος ὑπερτίθεται παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων.
— εἰ δὲ καθὸ ὀξύνεται, ὄνομα, καὶ τὸ ἐκεῖνος ὁμοιον τῷ Φιλίνος καὶ
τὸ οὔτος τῷ κοῦφος, καὶ οὐ πάντως ὀνόματα.

Ἄντ' ὀνομάτων παραλαμβάνεται, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμιῶν. — ἐδείχθη
τε ὡς αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς αὐτὴν μεθίστανται, καθὸ δυνάμει αἱ αὐταὶ
εἰσὶν ἀντωνυμιαί. — τὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ῥήματα
ἀντωνυμιαῖς παρατιθέμενα αὐτοτέλειαν ποιεῖ, ἐγὼ ἔγραψα, σὺ ἐλά-
λησας· ὀνόμασι δὲ οὐ, εἰ μὴ τὸ λέγεσθαι ἢ ὑπάρχειν ἢ τι τούτοις ἰσο-
δυναμοῦν, Δίων λέγομαι, Θεὸν ὑπάρχω. ἢ δ' αὐτὸς ἅπασιν ῥή-
μασιν, αὐτὸς λέγω, αὐτὸς ἔδωκα. — εἰ τὰ τέλη τῶν συνθέτων
ἐπικρατεῖ, καὶ τὸ εὐτακτος ὄνομα καὶ τὸ χειρογραφῶ ῥῆμα, πῶς οὐχὶ
γέλοιον τὸ μὲν σαυτοῦ καὶ ἑμαυτοῦ ἀντωνυμίας φάναι, τῆς αὐτοῦ
ἐγκειμένης κατὰ τὸ τέλος, τὸ δὲ τέλος ὄνομα;

Ἐμοῦ. Ὁμοφωνοῦσα αὕτη κτητικῇ τῇ ἀπὸ τῆς ἐμός, κατὰ τὰ
λοιπὰ σχήματα διαστέλλεται· ἐμοῖο γὰρ ἢ παρὰ τὴν κτητικὴν, ἢ
δ' ἐμέο καὶ ἐμεῦ καὶ ἐμέθεν καὶ ἐμεῖο παρὰ τὴν πρωτότυπον. καὶ
ἔτι ἢ μὲν ἔγκλισις παρακολουθεῖ, ἢ δ' οὐ. — Ἄλλὰ καὶ ἡ μοῦ μονο-

65 σύλλαβος τῆς ἔμοῦ δισυλλάβου προεῖρηται τίσι διαφέρει. — Λείπεται διαλαβεῖν, δι' ἣν αἰτίαν ἡ ἔμαντοῦ σύνθετος μεταλαμβάνεται εἰς τὴν ἐγκεκλιμένην, οὐκέτι δὲ εἰς τὴν ὀρθοτονουμένην. τὸ γὰρ πρὸς ταῖς ἔμαντοῦ νῦν θύραις (Menandri fr. CCXCIII Meineke) ἴσον ἐστὶ τῷ πρὸς ταῖς θύραις μου, αὐτὸ μόνον τῆς ἀντιδιαστολῆς ἀφηρημένον. εἰ δὲ ἐντελῶς ἐδείχθη, ὡς αἰ ὀρθοτονούμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν, ὅτε τὴν τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἔχουσι πρόσωπον συντείνουσαν, πάντως εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται, ὁμολογον ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ταῦτὸν παρακολουθήσει. περισσὸν ἄρα ζητεῖν, διὰ τί αἰ σύνθετοι οὐ μεταλαμβάνονται εἰς ἀπλᾶς ὀρθοτονουμένας· αὐταὶ γὰρ εἰς σύνθετον μετατιθέμεναί εἰσιν ὑπὲρ τοῦ τὸ μεταβατικὸν διαστεῖλαι τοῦ ἀντανακλωμένου.

Ἐμεῦ. κοινῇ Ἰώνων καὶ Δωριέων,

ἔμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον (δ 746).

ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ, Ῥώγκα, Σώφρων (fr. 64 Ahrens). καὶ Φερικύδης ἐν τῇ θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς περὶ ἀστρονομίας καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ καὶ ἔτι τῇ ἐμέο. διὸ καὶ ὀλοκληροτέραν ἂν τις αὐτὴν ὑπολάβοι τῆς ἐμεῖο καὶ σεῖο, καθὸ οἱ πεζολόγοι τῇ μὲν διὰ τοῦ ι οὐκ ἐχρήσαντο, τῇ δὲ διὰ τοῦ ε· καίτοι τῶν περὶ Τρύφωνα (p. 27 Velsen) οὐκ ἀπιθάνοις λόγοις προσκεχρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἶναι· εἰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς φωνῆεν ληγουσῶν γενικῶν μείζονες γινόμεναι ἢ κατὰ τὸ τέλος μεγεθύνονται ἢ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, οὐδέποτε δὲ ἐν ἀμφοτέροις βραχύνονται, Ἀτρείδαο Ἀτρείδεω, Πριάμοιο, καὶ ἔτι ἐπ' ἀντωνυμιῶν, ἐμοῖο, σοῖο, πῶς οὐχὶ κατὰ τόνδε τὸν λόγον ἡ ἐμέο καὶ σέο ἐλλείπουσι τῷ ι, ἀπὸ τῆς ἐμοῦ καὶ σοῦ ἀύξηθεῖσαι; Ἄλλ' εἴρηται ὅτι ἰσχυρότερα τὰ τῶν πεζολόγων μαρτύρια. ἄλλως τε εἰ ἐδείκνυντο αἰ ἀντωνυμίαι

Ἐμέθεν. Πυκνῶς αἰ χρήσεις παρὰ Αἰολεῦσιν,

ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν·

ἢ τιν' ἄλλον

μᾶλλον ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα (Sapphus fr. 89 Ahrens, 21 et 22 Bergk³).

ἀλλὰ καὶ παρὰ Συρακουσίοις· ἔτι μεθὲν ἁ καρδία παδῆ, Σώφρων Γυναικείοις (fr. 46 Ahrens). παρὰ τε τῷ ποιητῇ ἢ χρήσις καὶ σχεδὸν συνεχῆς. διὸ οὐδὲ Αἰολικώτερον χρῆ ἀναγινώσκειν, διηκούσης καὶ ἐπὶ πολλὰς διαλέκτους τῆς χρήσεως. — Ἐπεὶ δέ, φασίν, ἀπὸ τῆς Λέ-

σβου γενικῆς ἐπίρρημά τι ἀποτελεῖται Λεσβόθεν, οἴκου οἴκοθεν, οὐρανοῦ οὐρανόθεν, τοῦ υ παραιρουμένου, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἐμεῦ τὸ ἐμέθεν ἀποτελούμενον ἐπίρρημα ἂν γένοιτο. Πάνυ δὲ ληρώδης ἡ τοιαύτη παράδοσις. οὔτε γὰρ τὰ παραγόμενα, μετατιθέντα τὰ τέλη, οὐχὶ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου καταστήσεται, οὔτε φυλάξαντα τὸ αὐτὸ μέρος λόγου. τὸ οἶκον δὲ καὶ τὰ παραπλήσια τὸ αὐτὸ τέλος ἐφύλαξε τῆς αἰτιατικῆς, ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου· τὸ

ἀπὸ χαλκόφι χαλκός (Λ 351)

οὐκ ἐφύλαξε, καὶ ἴσον τῷ ἀπὸ χαλκοῦ. αὐτὴ τε ἡ διὰ τοῦ θεν παραγωγή ὅτε μὲν ἐπιρρηματικῶς τὸ ἐκ τόπου σημαίνει, Λεσβόθεν, πάντοθεν, Ἰλιόθεν, ὅτε δὲ ταῦτὸ σημαίνει τῷ πρωτοτύπῳ. τί γὰρ ἂν εἶη τὸ

σχεδόθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη (β 267);

ἢ οὐ δηλὸν ὡς σχεδόν; οὐ γὰρ σύνεγγυς οὐρανόσ τῆς γῆς, ἴν' οὕτως ἀκούηται ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου.

Ἰδηθεν μεδέων (Γ 276)

ἀντὶ τοῦ Ἰδης· εὔηθες γὰρ τὸν ἐξ Ἰδης τῆς κατὰ Κρήτην παραδέχεσθαι, τὸν ἐπιχώριον Ἰδαῖον Δία παραπεμψάμενον.

67 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν (Ρ 128).

ἄλλα μυρία. διὸ καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης ἡ ἐξέτασις προαγέσθω. Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ ἐμέθεν καὶ σέθεν ἔγκειται τὸ ἕξ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ οὐρανόθεν, Διόθεν, ὁμόλογον ὅτι ὁμοίως τούτοις παραχθέντα ἐπιρρηματὰ ἐστίν· εἰ δὲ τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχει τῆ γενικῇ, σαφὲς ὅτι καὶ ταῦτὸ μέρος λόγου· οὐ γὰρ φωναῖς μεμέρισται τὰ τοῦ λόγου μέρη, σημαιομένοις δέ. τῶν γενικῶν μετὰ καὶ ἄλλων προθέσεων ἡ πρό ἡγεῖται, τῶν δὲ ἐκ τόπου ἐπιρρημάτων οὐδέποτε· οὐ γὰρ πρὸ οἰκόθεν φησί τις, πρὸ οἴκου δέ, οὐδὲ πρὸ Λεσβόθεν, πρὸ Λέσβου δέ. ὅθεν εἰ τὸ

πρὸ ἕθεν (Ε 96)

τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχει τῷ πρὸ αὐτοῦ, ἀντωνυμία γενήσεται ἡ ἕθεν. ταῦτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ

ἐξ ἐμέθεν (Ι 456).

ἴσον γὰρ τῷ ἐξ ἐμοῦ. παρὸν δὲ καὶ τὰς γενικὰς μεταλαμβάνοντας εἰς τὰς προκειμένας ἀνεπίληπτον τὴν φράσιν καθιστάνειν. τὸ δ'

ἐξ οὐρανόθεν (Θ 21)

πλεονάζει τῷ ἕξ, ἐντελὲς μέντοι τὸ

οὐρανόθεν προἰαλλεν (Θ 365).

[Οὐχ ὑγιὲς λέγειν ὅτι τὰ ἐπιρρήματα πρόσωπα οὐκ ἔχει· πῶς οὖν

ἐμέθεν, σέθεν, ἔθεν; πρὸς γὰρ τοῦτο φήσκει τις, ὅτι κατὰ πρόσωπα τὰ ἐπιρρήματα παρῆκται.]

Τὰς μὲν οὖν ἄλλας τῶν πλαγίων συμβέβηκεν ἐν μεταβάσει ἐτέρου προσώπου νοεῖσθαι, ἐμὲ ἐπαίδευσας, Διονυσίῳ ἐλάλησας· διὰ γὰρ τῶν ῥημάτων αἰ εὐθεΐαι· Τὰς δὲ συνθέτους τῶν ἀντωνυμιῶν τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμαυτῷ ἐλάλησα. (διὸ καὶ ἀντανακλώμεναι καλοῦνται, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανακλωμένων σωμάτων) τὴν μέντοι γενικὴν καὶ ἐπὶ ἕτερον πρόσωπον συντείνειν. ἐν οἷς καὶ ἄρθρον τότε ἐπιδέχεται, τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν ἄρθρον οὐ προσλαμβάνουσῶν, τῷ ἐμαυτοῦ φίλῳ διελεξάμην, τοῦ ἐμαυτοῦ δούλου δεσπόζω.

καὶ σαφὲς τὸ αἴτιον. ἐπεὶ γὰρ ἅπαξ πᾶσα γενικὴ ἐπὶ πρᾶγμα τι φέρεται, Πλάτωνος ἤκουσα, ἢ ἐπὶ τι κτήμα, Πλάτωνος δούλος, ἐμοῦ 68 δούλος, τοῦτο κὰν τῇ προκειμένη παρακολουθεῖ. ἰδοὺ μὲν γὰρ κατὰ πράγματος ἐμαυτοῦ ἤκουσα, κατὰ δὲ κτήματος ἐμαυτοῦ δούλῳ διελεξάμην, ἐμαυτοῦ ἀγρὸν ἔσκαψα. ἐν οἷς καὶ τὸ ἄρθρον προστίθεται, οὐκ αὐτῆς ὄν· ἀδύνατον γάρ, ὡς προαπέδειξα· τοῦ δὲ κτήματος. ὁμόλογον ἐκ τοῦ μετασχηματίζεσθαι πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κτήματος, τῷ ἐμαυτοῦ δούλῳ, τοὺς ἐμαυτοῦ δούλους, καὶ ἔτι ἐκ τοῦ μὴ προσλαμβάνειν ἄρθρον, ἐν οἷς οὐδὲ ἐπὶ κτήμα φέρεται, σαυτοῦ ἀκούεις. διὸ καὶ αἰ ἐξῆς πτώσεις, οὐδέποτε ἐπὶ κτήμα φερόμεναι, ἀπροσδεεῖς εἰσιν ἄρθρου.

Διὸ οὐδὲ συγκαταθετέον Τρύφωνι (p. 29 Velsen) φάσκοντι, ἐν οἷς ἄρθρον προσλαμβάνει ἢ γενικὴ, καὶ ἐν οἷς κτήμα σημαίνει, ἐν τούτοις ὁμόλογος ἢ σύνθεσις ἐστὶν ὡς ἐκ τῆς ἐμοῦ κτητικῆς τὴν σύνθεσιν ἐποιήσατο· ἐν οἷς δὲ οὐκέτι, ἀπὸ τῆς ἐμοῦ, ἢ τις πρωτότυπος ἐστὶν. — Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις τοῦ μὴ ἐγκεῖσθαι τὴν ἀπὸ τοῦ ἐμός γενικὴν. ταῖς κτητικαῖς τὰ ὑπακουόμενα ὁμοίωσχημα, ταῖς δὲ γενικαῖς ἀδιαφορεῖ τὸ ὑπακουόμενον. τοῦ μὲν οὖν προτέρου ἐμός οἶκος, Ἀριστάρχειος δούλος, ἐμοὶ δούλοι, ἐμοὺς δούλους· τοῦ δὲ δευτέρου Ἀριστάρχου δούλοι ἢ δούλαι ἢ οἰαυδήποτε πτώσεις μεθ' οἰουδήποτε γένους, μετὰ ἀριθμοῦ ἀδιαφόρου. εἰ τοῦθ' ὑγιές, ἐν οἷς τῷ ἐμαυτοῦ ἀδιάφορα τὰ ἐπιφερόμενα, ἐν τούτοις τῆς γενικῆς ἢ κτητικῆς μηνύεται καὶ οὐ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας. — ἔτι γε μὴν καὶ ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἄρθρων ἐνὸν πιστώσασθαι, ἐν οἷς πάλιν γενικῆ μὲν κτητικῆς σημαίνουσα ἀδιάφορα τὰ ἄρθρα, κτητικῆ δὲ ἀντωνυμίας ἢ ὀνόματι ὁμοίωσχημα παρατίθεται, ὁ ἡμέτερος, ὁ ἐμός, ὁ Ἀριστάρχειος, τοῦ Ἀρισταρχείου, τοῦ ἡμετέρου· γενικῆ δὲ τοὺς Ἀριστάρχου, τοῖς Ἀριστάρχου,

τοῖς ἐκείνου. ἐν οἷς οὖν πάλιν ἀδιάφορα τὰ ἄρθρα, τοὺς ἔμαυτοῦ καὶ τὰς ἔμαυτοῦ, ἐν τούτοις τῆς γενικῆς ἢ κτητικῆς. — πρὸς τούτοις, ὅτε μὲν γενικὴ κτητικὴ τινος κτητικῆς δηλοῖ, δύο κτήματα νοεῖται, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ μὲν τῆς κτητικῆς ἐστὶ λέξεως, τὸ δὲ ἕτερον τῆς γενικῆς, ὡς εἰ ἔλεγε τοῦ ἐμοῦ ἀγροῦ καρπός, τοῦ ἐμοῦ δούλου παῖδα
69 ἔτυψα. εἶπερ οὖν ἢ σύνθεσις ἐν κτητικῇ, κἂν δύο κτήσεις ἐνοοῦντο ἐν τῷ ἔμαυτοῦ δούλον ἔπαισα μία δέ ἐστι· μετάξαντες γοῦν εἰς τὴν ἐγκεκλιμένην φαμὲν δούλον μου ἔπαισα. εἰ δὲ οὕτως ἐνοοῦμεν δούλον τοῦ ἐμοῦ φίλου ἔπαισα, κἂν ὅλως ὁμόλογον ἦν τὸ σχῆμα ἐκ τῆς ἐμοῦ κτητικῆς συγκείμενον.

Πάση γενικῇ κτητικῇ σημαίνουσα πᾶσα πτώσις μετὰ παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ ἐπιφέρεται, τῇ δὲ ἔμαυτοῦ οὔποτε εὐθείᾳ συντάσσεται. τὸ δ' αἴτιον προὔπτον. αἱ γὰρ σύνθετοι τῶν ἀντωνυμιῶν ἰσόζυγον ἀπαιτοῦσι ῥῆμα, αἶ τε εὐθείᾳ ἐν τρίτῳ προσώπῳ νοούμενα τὰ ῥήματα εἰς αὐτὰς ἐπάγονται, Δίων περιπατεῖ, Σωκράτης διαλέγεται. σαφές ὅτι οὐ συστήσεται ἢ τοιαύτη σύνταξις τῶν ῥημάτων οὐ δυναμένων προσχωρεῖν οὔτε τῇ εὐθείᾳ διὰ τὴν ἀντανακλωμένην, οὔτε τῇ ἀντανακλωμένη διὰ τὴν εὐθείαν. Ἔστι μέντοι εὐρεῖν φράσιν μετὰ γενικῆς καὶ εὐθείας, ὅταν τὸ ῥῆμα μηκέτι μάχηται. πρώτου γὰρ καθεστὸς μετ' εὐθείας συνταγήσεται, ὅταν ὑπαρξιν σημαίνῃ τὸ ῥῆμα, τῆς ἔμαυτοῦ ἀκωλύτως καὶ αὐτῆς ἐπιζητούσης ῥῆμα πρώτου προσώπου ἐν τῷ ἔμαυτοῦ εἰμι σύμβουλος, ἔμαυτοῦ εἰμι κατήγορος.

Εὐθείας ἀμοιρεῖ ἢ προκειμένη γενικῇ· οὐ γὰρ εἰ ἅπαξ εἴρηται, καὶ ταῦτα ὑπὸ κωμικῆς ἀδείας, ὡς ἐν Μετοίκοις Πλάτωνος (fr. II Meineke), τοῦτο κανὼν ἐστὶ τῆς κατὰ φύσιν εὐθείας σιγηθείσης. Πᾶσα πλάγιος εὐθεία συντάσσεται μετάβασιν τινὰ προσώπου ἐπὶ πρόσωπον δηλοῦσα, ἐμὲ Διονύ-70 σιος ἔπαισεν, ἐγὼ σε ἐδίδαξα· ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ διαθέσεις οὐ μόνον ἐκ τινῶν ἐπὶ τινὰς ἐγίνοντο, ἀλλὰ καὶ αὐτοχειρία δρᾶσις, καὶ ὅσα καὶ ἐν ἄλλοις προσώποις ἐνοεῖτο, ταῦτα καὶ ἐπὶ ταῦτ' ἀπλοῦς μετῆι. ἐμερίζοντο γοῦν αἱ μὲν σύνθετοι τῶν πλαγίων εἰς τὰ αὐτοπαθῆ τῶν προσώπων, αἱ δ' ἀπλαῖ εἰς τὰ ἀλλοπαθῆ, ἔμαυτὸν ἔπαισα, ἐμὲ [σὺ] ἔπαισας, τῶν ῥημάτων τὰς εὐθείας ἐν αὐτοῖς δηλούντων, εἶγε πᾶν ῥῆμα εὐθείαν ἔχει ἐγκειμένην. φανερόν οὖν ὡς ταῖς συνθέτοις ἐξ ἀνάγκης ἐπιφερόμενα τὰ ῥήματα τῆς εὐθείας ἐγένετο παραστατικά, ἧς καὶ χρεῖαν εἶχεν ἢ σύνταξις· περισσὸν οὖν ἐστὶ ζητεῖν εὐθείαν τῶν προκειμένων πτώσεων.

Ἄλλά, φασιν, οὐδὲν κωλύει ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ ἐν τῷ ἔμαυτὸς καὶ τὴν αὐτὸς εὐθείαν ἐγκεῖσθαι, ὅθεν καὶ τὸ ἔμαυτὸς ἔπαισα

πλάγιον μὲν νοεῖσθαι ἐν τῇ ἀρχούσῃ κατὰ σύνθεσιν, εὐθεῖαν δέ, ἥ και συντάσσεται τὸ ῥῆμα, ἐν τῇ κατὰ τέλος. — Ἀλλά γε πρὸς τοῦτο ῥητέον.

— τὸ μὲν πρῶτον· ἄκλιτον μένει τὸ σχῆμα και κατὰ τὸ τέλος και κατὰ μέσην λέξιν, κατὰ μὲν τὸ τέλος, ὅτι πάντοτε ἡ εὐθεῖα σύνεστι πάσῃ πλαγίῳ, κατὰ δὲ μέσην λέξιν, ἥ τὰ συντεθέντα ἀκίνητα. — τὸ δὲ δεύτερον, ὡς και ἄδηλος ἡ φράσις γενήσεται· πότερον γὰρ ἡ συγκεκριμένη γενική ἐστιν ἡ δοτική ἡ αἰτιατική, οὐ γνωστόν, τοῦ τέλους ἐκθλιβέντος.

— ἔπειτα, εἰ ὑπὲρ διαστολῆς τῶν μεταβατικῶν πλαγίων αἱ σύνθετοι γεγόνασι, περισσὸν ζητεῖν τὴν εὐθεῖαν· οὐδὲ γὰρ ἔστιν εὐθεῖα ἐν μεταβάσει προσώπου λαμβανομένη, ἐν δὲ και τὸ αὐτὸ πρόσωπον δηλοῦσα, αὐτὸς ἔγραψε και αὐτὸς ἐκλήθη. ἔνθεν ἄρα μοι δοκεῖ, ὡς και προεῖρηται, τὴν ἐγὼ ἀσύνθετον καθεστάναι, ἐπεὶ μὴ αὐτοπαθῆς ἐγένετο ἐν συνθέσει, ἀλλοπαθῆς δὲ ἐν ἀπλότῃ, ὅπερ και ἐπὶ τῶν πλαγίων συνέβαινε.

Οὐχὶ οὖν και τὸ

ἀλλήλους τρώσητε (τ 12)

71 διὰ μιᾶς συνθέσεως φωνῆς εὐθεῖαν και πλάγιον ἐν μεταβάσει προσώπων δηλοῖ; Ἀλλά μὴν ἡ λέξις οὔτε ἀμφίβολος οὔτε ἄκλιτος, οὐκ ἀμφίβολος μὲν, καθὸ ἐπὶ τέλει συντεθεῖσα ἡ πλάγιος δεόντως πρὸς τὸ σημαίνονμενον ἐκλίνεται, ἀλλήλοις ἔδωκαν, ἀλλήλους ἔπαισαν· κλιτική δέ, καθὸ οὐδὲν ἦν τὸ κωλύσαν τὸ τέλος κλίνειν, τῆς εὐθείας κατὰ τὸ ἄρχον μέρος τῆς συνθέσεως νοουμένης, ἥτις και ἔνεκα τοῦ συντεθεῖσθαι ἀκίνητος ἐφυλάσσετο, και ἔνεκα τοῦ τὴν εὐθεῖαν ἐν τοῖς μεταβατικοῖς προσώποις πάντοτε συνυπάρχειν. Περισσὸν οὖν ἐστι ζητεῖν, εἰ κατ' ἀκολουθίαν φωνῆς οὐκ ἔχουσιν εὐθεῖαν αἱ σύνθετοι, ἀλλ' οὖν γε κατὰ τὸ σημαίνονμενον· ὡς ἡ ἐγὼ πρὸς τὴν ἐμοῦ, οὕτως ἡ ἐγὼ αὐτὸς πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ. ἅπαξ γὰρ ἐδείχθη, ὡς ἔνεκα τῶν αὐτοπαθειῶν αἱ ἀντωνυμῖαι τὴν σύνθεσιν ἀνεδέξαντο, ὅπερ ἐν μόναις πλαγίοις ἐωρᾶτο. οὔτε ἐν συνθέσει ἄρα εὐθείας ἔχουσιν, οὔτε ἡ ἐμαυτοῦ γενική ἐστι τοῦ ἐγὼ αὐτός. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἤκουσα, και κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου μετοχῆς ἐπιφερομένης, ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούσαντος, ὡς Ἀρίσταρχος εἶπεν, Ἀριστάρχου εἰπόντος, οὐκ ἔστι δέ τις εὐθεῖα μὴ ἔχουσα γενικὴν συντασσομένην τῷ αὐτῷ ῥήματι. ἔτι τὸ ἐγὼ αὐτὸς ἤκουσα σημαίνει ἔξωθέν τινα φωνήν, τὸ δὲ ἐμαυτοῦ ἤκουσα οὐκέτι.

Ἐξῆς ῥητέον περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνθέτων, εἰ δεόντως τὰ μὲν τρίτα ἀφ' ἐνικῆς συντάξεως εἰς πληθυντικὰ προάγεται· Ἐαυτοὺς γὰρ και ἑαυτῶν· τὰ δὲ πρῶτα και δεύτερα οὐκέτι. Τὸν μὲν οὖν Ἀρί-

σταρχον ἐπιμέμφεσθαί φασι τὰ σχήματα, καθὸ ἀφ' ἐνικῆς συντάξεως τῆς ἑαυτὸν πληθυντικῆ ἐγένετο ἢ ἑαυτοῦς, μάρτυρά τε ἐπάγεσθαι τὸν ποιητὴν, παρ' ᾧ τὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἠκρίβωται, ἐν οἷς πάντοτε ἐν διαλύσει ἐστὶ τὰ τρίτα, ὁμοίως τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις, σφᾶς αὐτοῦς καὶ σφῶν αὐτῶν. πρὸς οἷς καὶ τῶν πρώτων καὶ δευτέρων οὐκ ὄντων ἐν συνθέσει πληθυντικῆ, ἐξ ἀνάγκης καὶ τοῖς τρίτοις παρηκολούθει ταυτόν. — Πρὸς ὃν οἱ ἀντιλέγοντές φασιν, ὡς καὶ ἀφ' ἐνικῆς συνθέσεως τῆς ἐνδέκατος τὸ ἐνδέκατοι πληθυντικὸν ἐγίνετο, τὴν τε χρῆσιν ὡς ὑγιῆ πιστοῦνται διὰ τῶν Πλατωνικῶν παραδειγμάτων· τὰς τε κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον πολλακίς διαφεύγειν τὰ τῶν κατὰ 72 τὸ πρῶτον καὶ δευτέρον. δυϊκαὶ γοῦν εἰσὶν εὐθείαι πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, ἀλλ' οὐκέτι καὶ τρίτου. τί οὖν θαυμαστόν, εἰ καὶ τρίτου εἰσί, πρώτου καὶ δευτέρου οὐκ οὐσῶν; ἄλλως τε καὶ ἄλλαι λέξεις κατὰ τύχην ἐσιγήθησαν· οὕτω καὶ αἱ προκείμεναι. — Ἄλλ' ἔμοιγε δοκεῖ ὁ τοῦ Ἀριστάρχου λόγος κριτικώτερος εἶναι, ἔχοι δ' ἂν οὕτω τὰ τῆς ἐπικρίσεως. Παντὶ προὔπτον ὡς ἢ πλείων παράθεσις τῆς ἐλάσσονος κανῶν. ὅθεν εἰ δεκάδου σχήματα ἐσιγήθη, πάσης πτώσεως δυϊκά, καὶ πληθυντικὰ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, δηλονότι γενικῆς καὶ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς, πρὸς τρία πληθυντικὰ τρίτου προσώπου, γενικῆς, δοτικῆς, αἰτιατικῆς, πῶς οὐχὶ παράλογα τὰ τρία πρὸς τὰ δώδεκα; — Ἄλλὰ τρίτα οὐκ ἔστι, πρώτου καὶ δευτέρου ὄντος. Εἰ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα τρίτα ἐσεσίγηντο, κἂν ἦν τις πιθανότης τοῦ καὶ τὰ τρίτα ὄντα πρῶτον καὶ τρίτον μὴ εἶναι. εἰ δὲ ἐν που ἐσιγήθη διὰ τὸ ὑφ' ἐτέρων συζυγιῶν ἀναπεπληρῶσθαι, πῶς οὐχὶ γέλοιον τοσαύτας φωνὰς συζύγως κατὰ τύχην σεσιγήσθαι; τούτου οὖν ἐν μηδενὶ μέρει λόγου παρακολουθήσαντος, παντὶ τῷ δήλον ὑπὲρ ἀκριβείας ἐξετάσαντι τῆς ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου, ὡς ἢ Ὀμηρικῆ ποιήσις μᾶλλον τῶν ἄλλων ἠνύσθη. ὅθεν οὐ μᾶλλον ἢ Πλάτωνος χρήσις ἀξιοπιστοτέρα τῆς οὐκ οὔσης παρὰ τῷ ποιητῇ.

Παρὸν δὲ ἐξετάσαι καὶ διὰ λόγου τὸ ἀληθές. — Ἀπὸ ἐνικῶν συνθέσεων πληθυντικαὶ ἐκφοραὶ γίνονται κατὰ τὸ τέλος, ἀνδροφόνος ἀνδροφόνου, ἐνδέκατος ἐνδέκατοι. ὅθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν τὸ ἑαυτοῦς πεσεῖται. — Οὐδὲν γὰρ κωλύον τὰ προκείμενα εἰς πλῆθος μετάγειν· ἐν δυσι γὰρ προσώποις ἕκαστον αὐτῶν ἀκούεται. ὁ γὰρ ἄνδρα φονεύσας ἢ ὁ μετὰ δέκα εἷς ἢ οἱ μετὰ δέκα πλείονες ἀνεμποδίστως εἶχον τὸ ἕτερον τῶν προσώπων πληθυντικόν· τὸ μέντοι τῆς ἀντωνυμίας σχῆμα ἠδυνάτει, ἅτε δὴ καθ' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου λαμβανόμενον, κατὰ μὲν τὸ τέλος τῆς συνθέσεως εἰς πλῆθος μετάγεσθαι,

κατὰ δὲ τὸ ἄρχον εἰς ἓν, ἐπεὶ ἔνεκα τούτου ἐνικὸν καὶ πληθυντικὸν ἐνοεῖτο διὰ μιᾶς φωνῆς καθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ὅπερ ἄλογον. εὐλόγως ἄρα τὰ σχήματα ἐσιγήθη.

73 Τὸ ἄρχον μέρος αἰ σύνθετοι κινουῦσαι πρόσωπα παριστᾶσιν, ὁμοίως ταῖς ἀπλαῖς, τὸ δὲ τέλος, ὅτε γένος· ἐμαυτὸν γὰρ καὶ ἐμαυτήν. ὅθεν ἐπιστατέον τῷ οὐδετέρῳ σχήματι κατ' αἰτιατικὴν σιγηθέντι, ἐπεὶ ἴσως καὶ ἡ κατάληξις συνήγετο εἰς ὁ κατ' ὄξυν τόνον, (καθὸ αἰ οὐδέτεραι τῶν ἀντωνυμιῶν, χωρὶς τῶν κτητικῶν, εἰς ὁ ἔληγον μετὰ τάσεως τῆς τοῦ ἀρσενικοῦ,) ὅπερ ἐν μέρει λόγου οὐκ ἐνὸν εὐρέσθαι (τῆς ἀπὸ καὶ ὑπὸ ὑφαιρουμένων, καθότι ἀδύνατον πρόθεσιν βαρύνεσθαι, χωρὶς εἰ μὴ ἀναστρέφοιτο· οὐδὲ γὰρ Αἰολεῖς τὸν ἐπὶ ταύταις τόνον ἀναβιβάζουσιν)· ὑπολείπεται οὖν σημειούμενον τὸ αὐτό (καὶ, εἰ ἓν ἐστὶ, τὸ εἰς ὁ). ἀλλ' εἰ καὶ τοῦτο ἀπλοῦν ἔστιν, οὐ πάντως καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον, λέγω δὲ τὸ ἐμαυτό· ὑπὸ γὰρ ἀκριβεστέρου λόγου ἐμποδίζεται. εἴ τι γὰρ οὐδέτερόν ἐστιν αἰτιατικῆς πτώσεως, τοῦτο καὶ εὐθείας ἐσίν· ἀλλ' ἀδύνατον τὸ τῆς εὐθείας συνίστασθαι· εὐλόγως ἄρα καὶ τὸ τῆς αἰτιατικῆς σχῆμα ἐσιγήθη. ἀλλ' εἰ ἅπαξ Εὐριπίδης ἐχρήσατο ἐπὶ δευτέρου προσώπου ἐν τῷ

ἔγειρέ μοι σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασύ (fr. 694 Nauck Dindorf),

τοῦτο οὐ κανὼν γενήσεται τοῦ εὐλόγως σιγηθέντος σχήματος.

[Περισσὸν οὖν ἐστὶ ζητεῖν, εἰ κατ' ἀκολουθίαν φωνῆς οὐκ ἔχουσιν εὐθειᾶν αἰ σύνθετοι, ἀλλ' οὖν γε κατὰ τὸ σημαινόμενον· ὡς ἡ ἐγὼ πρὸς τὴν ἐμοῦ, οὕτως ἡ ἐγὼ αὐτός πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ. ἅπαξ γὰρ ἐδείχθη, ὡς ἔνεκα τῶν αὐτοπαθειῶν αἰ ἀντωνυμίαι τὴν σύνθεσιν ἀνεδέξαντο, ὅπερ ἐν μόναις πλαγίοις ἐωρᾶτο. οὔτε ἐν συνθέσει ἄρα εὐθείας ἔχουσιν, οὔτε ἡ ἐμαυτοῦ γενικὴ ἐστὶ τοῦ ἐγὼ αὐτός. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἤκουσα, καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου μετοχῆς ἐπιφερομένης, ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούσαντος, ὡς Ἀρίσταρχος εἶπεν, Ἀριστάρχου εἰπόντος. οὐκ ἔστι δὲ τις εὐθεῖα μὴ ἔχουσα γενικὴν συντασσομένην
74 τῷ αὐτῷ ῥήματι. ἔτι τὸ ἐγὼ αὐτὸς ἤκουσα σημαίνει ἔξωθέν τινα φωνήν, τὸ δὲ ἐμαυτοῦ ἤκουσα οὐκέτι.]

Εἰ τὰ συντεθέντα καθ' οἰανδήποτε πτώσιν μένει κατὰ πᾶσαν πλάγιον, σύνθετον δὲ τὸ ἐμαυτοῦ παρ' ἴωσι καὶ παρ' ἡμῖν, καθὸ καὶ ὁ τόνος ὁμολογεῖ (μία γὰρ ἡ περισπωμένη)· τί δήποτε τὸ ἐν τῇ αἰτιατικῇ σχῆμα ἐσημειοῦτο, ὡς οὐ δυνάμενον τὴν διὰ τοῦ ω γραφὴν ἀναδέξασθαι, εἰ γέ, φασί, τὸ ε καὶ τὸ α οὐκ εἰς ω κινῶνται; — ἄλλως τε εἰ καὶ κατὰ πτώσιν συνετίθεντο, οὐδὲν ἦν τὸ κωλύον ἐν τῇ ἐμαυτὸν αἰτιατικῇ τὸ α εἰς ω μετατίθεσθαι Ἰωνικῶ ἔθει, καθάπερ καὶ τὸ ἀθαδῆς αὐτῶδης.

Ἡ ἔμοῦς κοινή οὔσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα (fr. 37 Bergk³) καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο, πρὸς ἐνίων ἐδόκει μᾶλλον καταρθῶσθαι τῆς δίχα τοῦ ς προφερομένης, εἶγε τὰ εἰς ω λήγοντα εἰς οὐς κατὰ γενικὴν λήγει. Πρῶτον μὲν οὐ παρὰ Δωριεῦσιν· ἔπειτα τὸ σύμφωνον αὐτοὺς ἔλαθε· ποῦ γὰρ τῆς εὐθείας τὸ γ; πῶς δὲ καὶ τὸ δεύτερον εἰς οὐς λήγει; τεοῦς γάρ, τῆς εὐθείας εἰς υ ληγούσης. Ἐτι καὶ ἐμέος οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς, καὶ ἐν συναλοιφῇ ἐμεῦς αἱ χρήσεις παρ' Ἐπιχάρμω. ἡ μέντοι ἐμίο καὶ ἐμίω καὶ ἔτι σὺν τῷ ς ἐμίως καὶ ἐμῶς δισυλλάβως, παρὰ Ῥίνθωνι.

Ἰτέον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δεύτερον.

Τῇ μὲν οὖν ἐμοῦ σύζυγος ἡ σοῦ, πάλιν τὴν αὐτὴν ὁμοφωνίαν ἀναδεδεγμένη κτητικῆ τε καὶ πρωτοτύπω· τῇ δὲ ἐμεῦ ἡ σεῦ, ἐμέο σέο, ἐμεῖο σεῖο, ἐμέθεν σέθεν, συνθέτω τε τῇ ἐμαυτοῦ ἢ σαυτοῦ. ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ ἐμοῦς Δωρίω ἢ τεοῦς, Ἡρακλῆς τεοῦς κάρρων ἦς, Σώφρων (fr. 27 Ahrens), καὶ ἔτι Κόριννα·

περὶ τεοῦς Ἐρμᾶς ποτ' Ἄρενα ποικτεῦϊ (fr. 3 Ahrens, 11 Bergk³).

Ἔστι καὶ ἡ τιοῦς, διὰ τοῦ ι, ἦν καὶ ἀναλογωτέραν ἡγητέον, ἐπεὶ τὸ ε εἰς ι μεταβάλλουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου. Ἐτι τῇ ἐμέος ἢ τέος 75 κατ' ἐγκλισιν σύζυγος, ἐκπεφάναντί τεος ταὶ δυσθαλαῖαι, Σώφρων (fr. 75 Ahrens)· τὸ γὰρ ὀρθοτονοῦμενον κτητικὴν σημαίνει.

Τεῦς. Αὐτὴ σύζυγος τῇ ἐμεῦς. Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἀφαίστῳ (fr. 64 Ahrens)·

Ἄλλ' οὐδὲ ποτιθιγεῖν ἔτ' ἐγὼν τεῦς ἀξιῶ·

καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθῶν,

Θεόκριτος (V 39)· ἔστι δὲ καὶ Βοιωτικὸν δῆλον ὡς·

τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος (Corinnae fr. 17 Ahrens, 24 Bergk³).

ὁ περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει· ἴσον γὰρ ἔσται τῷ σοῦ, οὐκ ἄλλης· τὸ δὲ ἐν ὀξείᾳ τάσει, ἐν μέντοι τῇ ἀναγνώσει ἐγκλιθέν, ἴσον τῇ σός.

Ἡ σέο μεταβάλλει τὸ ς εἰς τὸ τ παρὰ Δωριεῦσιν. Ἄλκμάν (fr. 19 Bergk³)·

ἐμὲ Λατοῖδα τέο λάχος χόρον

καὶ ἔτι τεῦ.

Ἀπὸ τῆς σοῦ Δώριος ἐγίνετο ἡ τεοῦ ὁμότονος, μεταθεῖσα τὸ ς εἰς τὸ τ καὶ πλεονάσασα τῷ ε, καθάπερ καὶ ἡ σός ἐν τῷ τεός. Τινὲς μέντοι ἠξίουον βαρυτονεῖν, οἰόμενοι ἀπὸ τῆς τέο τῇ τοῦ υ προσθέσει γεγενῆσθαι. Ἡ χρήσις παρ' Ἐπιχάρμω καὶ Σώφρονι.

αἰνοδρυφῆς δὲ τάλαινα· τεοῦ κατά τυμβοχόησα (Callim. II

p. 753 Schneider).

Σώφρων (fr. 76 Ahrens)· οὐχ ἦσσαν τεοῦ. Ἐπίχαρμος (fr. 157 Ahrens)·
παιδί τεοῦ.

Καὶ ἔτι ἡ τίος. Ἡ μέντοι τίω καὶ τίως, συζυγοῦσαι τῇ ἐμίω καὶ
ἐμίως, πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Ῥίνθωνι εἴρηται.

Εἰ αἱ ὁμοιοκατάληκτοι ἐν δευτέροις προσώποις ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον
ἀποβολῇ τοῦ ς τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι, συμφανὲς ὡς καὶ ἀπὸ τῆς σοῦ ἢ
οὔ πρωτότυπος γενήσεται, πάλιν ὁμοφωνοῦσα τῇ ἀπὸ τῆς ὅς γενικῇ
76 συνάρθρῳ. Τὴν μὲν οὖν χρῆσιν παρ' Ὀμήρῳ οὐκ ἐνὸν εὐρέσθαι, παρὰ
μέντοι Ἀττικοῖς· καὶ γὰρ Πλάτων συνεχῶς ἐχρήσατο, οἳ τε κωμικοὶ
καὶ τραγικοί. ὁ μέντοι Ζηνόδοτος καὶ τὸ

ἀπὸ ἔο χειρὶ παχεῖη (Υ 261)

διὰ τῆς ου ἔγραφεν. ὅπερ παραπεμπτέον, οὐχ ὡς μὴ πρωτότυπον,
ἀλλ' ὡς μὴ σύνηθες· τῇ γὰρ εἰς ου καταλήξει χρῆται ὁ ποιητὴς ἐπὶ
μόνης κτητικῆς, τῇ δὲ ἐμεῦ καὶ ταῖς συζύγοις ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων
μόνων,

πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺν μετέρχομαι (γ 83)·

ἐπὶ δὲ τῆς πρωτοτύπου

ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον (δ 746).

Ἡ εὐ ἀπὸ τῆς σεῦ, ἐν ἐγκλίσει,

εἶ πῶς εὐ πεφίδοιτο (Υ 464)

κάκεϊνο δὲ τινες ὀρθοτονοῦσι προσπνέοντες,

φρίξας εὐ λοφιῆν (τ 446)·

ἀντὶ τοῦ τὴν αὐτοῦ.

Ἡ ἔο κατ' ἐγκλισιν,

ἐπεὶ ἐο κήδετο λίην (ξ 461)·

καὶ κατ' ὀρθὸν τόνον,

ἀπὸ ἔο χειρὶ παχεῖη (Υ 261).

Εἴρηται δὲ περὶ τῆς εἶο, ὡς μόνως ὀρθοτονεῖται.

Ἡ ἔθεν ὀρθοτονεῖται μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ

ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμᾶζε (Μ 205),

ἐγκλίνεται δέ, ὡς ἐπὶ τοῦ

ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστι χερείων (Α 114).

Οὐ γάρ, ὡς ἔνιοι, χρῆ μόνως ὀρθοτονεῖν, ὅτι καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ
δεύτερον ὀρθοτονεῖται μόνως· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν, ὀρθοτο-
νουμένων τῶν πρώτων καὶ τῶν δευτέρων, τὰ τρίτα ἐγκλίνεται. ἄλλως
τε τὸ ἔτι μεθὲν ἄ καρδία παδῆ (Sophronis fr. 46 Ahrens) ἐγκέ-
κλιται. οὐκ ἐπειδὴ οὖν κατὰ τύχην παρ' Ὀμήρῳ τὰ πρῶτα ὀρθοτο-

νήθη, εὐθέως καὶ τὰ τρίτα.

Σαφές ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον 77 προσνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἄλ-
καῖος (fr. 6 Ahrens, 11 Bergk³).

ὥστε θεῶν μηδέν Ὀλυμπίων

λύσαι ἄτερ φέθεν.

Ἐοῦς. Αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τεοῦς. ἢ συνεχῶς καὶ Κόριννα
ἐχρήσατο. ἐν Κατάπλῳ (fr. 4 Ahrens, 2 Bergk³).

νίκασ' ὁ μεγαλοσθένης

Ἰαρίων, χώραν τ' ἀπ' ἐοῦς

πᾶσαν ὠνούμηνεν.

Ἐοῦ. Αὕτη τῇ τεοῦ ἀκόλουθος, ἀποβολῆς γενομένης τοῦ κατ'
ἀρχὴν συμφώνου. εἴρηται κατ' ἀρχὴν περὶ τοῦ πλεονάσαντος ε κατὰ
τὸ δεύτερον πρόσωπον.

Τῆς ἐκεῖνος καὶ οὗτος αἱ γενικαὶ παρὰ Δωριεῦσι διὰ τοῦ ω,
τήνω καὶ τούτω, τοῦ τέλους βαρυτονουμένου. πρὸς τῷ καὶ τὸν
λόγον ἀπαιτεῖν, καθότι βαρύτονοι αἱ εὐθείαι, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς
χρήσεως οὕτως ἔχει. πρὸς οἷς καὶ τὸ τουτῷ περισπώμενον. ἐπιρρή-
ματός ἐστι παραστατικόν, τουτῷ θάμεθα, Σώφρων (fr. 42 Ahrens).
τὸ δὲ αὐτῷ περισπασθήσεται, ὅτι καὶ τὸ αὐτός ὀξύνεται.

Τὴν ἑαυτοῦ φασιν ὠλιγωρῆσθαι, καθὸ τὴν μὲν ἐν ἀρχῇ σύνθεσιν
αἰτιατικῆς ἔχει, τὸ δὲ τέλος γενικῆς. Ἄλλ' οὔτε τὰ σύνθετα τὴν αὐτὴν
κλίσιν ἀναδέχεται τοῖς κατὰ παράθεσιν, ἐπεὶ ἰδοὺ τὸ λεοντοφόνος ἐκ
γενικῆς συνεστὸς εἰς αἰτιατικὴν ἀναλύεται, ὁ λέοντα φονεύσας, καὶ τὸ
φιλοπλάτων ἐξ εὐθείας εἰς αἰτιατικὴν, ὁ φιλῶν Πλάτωνα· οὔτε πάντως
αἰτιατικὴ ἔγκειται· τί γὰρ οὐ μᾶλλον ἢ εὐ ἐστὶ συντεθεῖσα ἢ ἡ δυσύλ-
λαβος ἢ ἔο; πρὸς οἷς οὐδὲ ἡ δοκοῦσα ἐν συνθέσει κατωρθῶσθαι ἐν
δυσὶν αἰτιατικαῖς, λέγω δὴ τὴν ἑαυτόν, πάντως δύο αἰτιατικὰς σημαίνει·
αὐτὸς γὰρ αὐτὸν ἔπαισεν.

Κάκεινο δὲ ἐπιστατέον, εἰ ὅλως σὺν τῷ ε γραφήσεται ἢ δυσύλλα-
βως μόνως, μόνον κατ' ἀρχὴν προσπνεόμενον· τὰ γὰρ τῆς χρήσεως
ἐπ' ἴσης. Εἴρηται ὡς αἱ ἀπὸ τοῦ ς ἀρχόμεναι ὁμοιοκατάληκτοι ἀπο-
78 βολῇ τοῦ ς τὰ τρίτα ἀποτελοῦσιν· ὅθεν ἀκόλουθος τῇ μὲν σεαυτόν ἢ
ἑαυτόν, τῇ δὲ σαυτόν ἢ αὐτόν. — Φήσει τις τὴν δυσύλλαβον ὠλιγω-
ρῆσθαι, ἐν οἷς πᾶσα λέξις σύνθετος μέρος ἔχει ἐκατέρας τῶν φωνῶν.
ἢ γοῦν ἑμαυτόν, σαυτόν ἔχουσιν ἢ μὲν τὸ εμ, ἢ δὲ τὸ ς. ἀνάγκη οὖν
καὶ τὴν ἑαυτόν μέρος ἔχειν, ὅπερ οὐκ ἄλλο γενήσεται ἢ τὸ ε. Ἄλλ'
ἢ τοῦ δασέος πνεύματος μονὴ ἀρκετὴ εἰς ὑπόμνησιν τῆς συνθέσεως,

ἐπεὶ τὰ τρίτα τῶν δευτέρων οὐ πλεονοσυλλαβεῖ, εἰ μὴ ἐν πάθει πλεονασμὸς γένοιτο, ὡς ἡ εὐοῖ καὶ ἐός καὶ ἐέ. — Ἀλλά, φασιν, εἰ τὸ ε τῆς εὐ ἄντωνυμίας κατὰ τὴν σύνθεσιν ἐκθλίβεται, δῆλον ὡς καὶ τὸ πνεῦμα ἀποβληθήσεται. Ἄλλ' οὐκ ἐκθλίβεται, ἀλλὰ κινᾶται. ἔπειτα ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ς ἐν δευτέροις δασείας ἐστὶν ἐμποιοτική, σέθεν ἔθεν. δῆλον οὖν ὡς τῆς μὲν σαυτὸν δισυλλάβου ἀκόλουθον δισύλλαβον τὸ αὐτόν, τῆς δὲ σεαυτὸν τρισυλλάβου ἀκόλουθον τρισύλλαβον τὸ ἑαυτόν. Φανερόν ὡς οἱ προσχρησάμενοι τῇ ἑαυτοῦς σὺν ταῖς συζύγοις ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου παρὰ τὰ πρόσωπα ἀμαρτάνουσιν, ὅθεν καὶ τοὺς δασέως ἀναγνόντας τὸ

αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν (κ 27)

καὶ

ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστῃ καὶ αὐτούς (Ω 499)
οὐ μετρίως ἂν μεμψαίμεθα, οὐκ ὀλίγην ἀπειρίαν καταγγέλλοντας τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ἰδίαν εὐήθειαν, εἶγε τρίτου καθεστῶσαι ἐπὶ πρώτου λαμβάνονται. — πρὸς οἷς οὐδέποτε ἐνικὴ παρ' αὐτῷ σύνθετος, μὴ τί γε καὶ πληθυντικὴ, ἥς τὸ σχῆμα παράλογον ἐδείχθη. — καὶ εἰ μὲν τρισυλλάβως ποτὲ εἴρητο, κἂν ἦν συμφανὲς ἀμάρτημα· ἐν οἷς οὖν δισυλλαβεῖ, σαφὲς ὅτι ἀπλή ἐστι, λείπουσα ἐθίμως αὐτῷ τῇ ἡμῶν, ἡμῶν αὐτῶν ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν, καὶ ἡμᾶς αὐτούς. καὶ γὰρ ἐφ' ἐνικῶν, αὐτὸς νῦν ἰδὲ πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλον (θ 443)

καὶ

αὐτὸς ἐκῶν οἱ δῶκα (δ 649).

Ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἐνικῶν, ὡς ἂν ἀπαιτοῦντος τοῦ λόγου, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην ἐκεῖναι προσεπνεύσθησαν,

79 αὐτόν μιν πληγῆσιν (δ 244),

ἵνα μὴ ὡς ὑπ' ἄλλου πεπληγμένος νοῆται· καὶ

ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων (δ 247)

καὶ

τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται (Ι 342),

καὶ

μέγα μὲν κλέος αὐτῆς

ποιεῖται (β 125)·

ἐφ' ἥς οὐδὲ τὸ τῆς ἐπιφερομένης πτώσεως ἀρμοστόν· δέον γὰρ ποιεῖν ποθὴν σὺν τῷ ν. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ αὐτὸς λόγος εἰρήσεται, ᾧ κατ' ἔλλειψιν πάλιν τῶν τρίτων ὁμοίως ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἐξηνέχθησαν, εἶγε καὶ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀναγνώσεως κατὰ αὐτὸ τὸ τοῦ ποιητοῦ σύνηθες ἐξετάζεται. ἀξιούμεν γὰρ ἀπαρεμφάτως ἀνα-

γινώσκειν

τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι (A 20)

καὶ

ἐπιτεῖλαι (Δ 64)

οὐ προπαροξύνοντες, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος πρόσταξιν. δέον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ

μέγα μὲν κλέος αὐτῆς

ποιεῖται (β 125)

ἐκδέχεσθαι τὸ γίνεται, ἐν ᾧ καὶ ἀπλῆ ἢ ἀντωνυμία νοεῖται, καὶ ἡ ἐπιφερομένη πτώσις ἀκόλουθος, ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ

αὐτόν μιν πληγῆσιν (δ 244)

δασυνόμενον τρεῖς ἀντωνυμίας παραλήψεται· διὸ καὶ ὁ Πινδαρίων διὰ τοῦ ἐξαγράφει, ὁ δὲ Ἰξίων ἀξιοῖ, ὥστε ἀντὶ τῆς ἕτης μὴν παρελιῆφθαι.

ὄπερ βέλτιον ἐπὶ τῶν τοιούτων παρέλκεσθαι τὴν μὴν ὁμοίως τῷ

ἠέ μιν αὐτόν (Ω 472)

καὶ δὲ μιν αὐτόν

εἰλύσω ψαμάθοισιν (Φ 318),

ἢ, ὡς Τρύφων (p. 30 Velsen) φησὶν, ὅμοιον εἶναι τῷ σφέας αὐτούς αὐτοὶ αὐτούς καὶ αὐτὸς αὐτόν· ᾧ ἀντέκειτο τὸ μὴ ἐν δυσὶν ὀρθοτονουμέναις λαμβάνεσθαι τὸ αὐτόν μιν ὁμοίως τῷ σφέας αὐτούς. Τὸ

8ο εὖ ἐντύνασάν ἐ αὐτήν (Ξ 162)

καὶ

πυκάσασάν ἐ αὐτήν (Ρ 551)

μόνως ἐν διαλύσει ληπτέον, εἶγε ἀσύνθετος ἐν τῷ καθόλου ἢ τῶν ἀντωνυμιῶν χρήσις παρ' αὐτῷ. ἄλλως τε καὶ ἐλέγχονται ἐκ τῶν συζύγων ἀρσενικῶν,

ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει (θ 211)

καὶ

ἐὲ δ' αὐτόν (Υ 173),

ἐφ' ὧν καὶ μέσους συνδέσμους ἔταξεν. — Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη

ἔμ' αὐτὰ τοῦτ' ἔγων συνόϊδα (Sapphus fr. 102 Ahrens, 15 Bergk³).

ἔμ' αὐτῷ παλαμάσομαι (Alcaei fr. 87 Ahrens, 72 Bergk³).

ἀλλ' ἐμάχετο τὸ

νόον δὲ φαύτω

πάμπαν ἀέρρει (Alcaei fr. 88 Ahrens, 78 Bergk),

ἄπερ ἀσύννηθες ἐν ἀπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ἐ προσλαμβάνειν. καὶ ἔτι

ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἄλκαίῳ ἐν ἐβδόμῳ (fr. 89. 90 Ahrens, 87. 101

Bergk³).

σὺ δὲ σαύτῳ τομίας ἔση.

ἀλλὰ σαύτῳ μετέχων ἄβας πρὸς πόσιν.

πῶς γὰρ ταῦτα σύνθετα, τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων; δῆλον οὖν ὡς ἀνάμαλος ἢ ἀνάγνωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἐξῆς.

Αἰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον τῆς δοτικῆς ὀξύνο-
81 μенаι τὴν κατὰ τὸ τρίτον περισπωμένην ἔχουσι· σοὶ μὲν γὰρ ἐγώ,
σὺ δ' ἐμοί (Δ 63)· ἐπὶ δὲ τοῦ

ἧ ὀλίγον οἱ παῖδα (Ε 800)

περισπῶμεν. ὅθεν ὡς παράλογον ὁ Σιδώνιος ὤξυνεν, ἧ αἰ ὁμοιοκατά-
ληκτοὶ καὶ ὁμότονοι κατὰ πᾶν πρόσωπον. — Καὶ ἔνεκα μὲν τῶν δύο
πρὸς τὸ ἐν τὸ ἐν εὐθύνεται, ἔνεκα δὲ τῆς τῶν φωνῶν ἀκολουθίας
εὐθύνονται αἱ δύο. — πᾶσα γὰρ δοτικὴ μακροκατάληκτος οὐδέποτε
ὀξύνεται· αἱ γὰρ ὀξυνόμεναι βραχυκατάληκτοὶ, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον
τὸ ἐμὶν Δωρικὸν ἀνάλογον. — ὁμότονοί εἰσιν αἱ γενικαὶ ταῖς δοτικαῖς
ἰσοσυλλαβούσαις· πῶς οὖν αὐταὶ ὀξύνονται, τῶν γενικῶν περισπωμένων;
ἀνάλογος ἄρα ἢ οἷ. — αἱ μονοσύλλαβοι δοτικαὶ περισπῶνται· ἀνάλογος
ἄρα ἢ οἷ. ὁμοτονοῦσιν αἱ κτητικαὶ ταῖς πρωτοτύποις, ἐμός ἐγώ,
ἐμόν ἐμέ, σόν σέ· εἰ οὖν ἐμῶ καὶ σῶ, πῶς οὐχὶ καὶ ἐμοῖ καὶ
σοῖ; ἀνάλογος ἄρα ἢ οἷ. — Ἀλλά, φασιν, ἢ μὲν ἐμοῦ διαιρεῖται,
ἢ δὲ ἐμοῖ οὐκέτι. — Ἄλλ' οὐ τοῦτο αἴτιον γενήσεται τῆς τάσεως, εἴ
γέ τινα περισπῶμένα ἐστὶν ἀδιαίρετα καὶ ὀξυνόμενα διαιρούμενα. ἐκεῖνο
οὖν ῥητέον, ὡς πολλάκις τὴν ἀκολουθίαν διαψεύδονται αἱ ἀντωνυμίαι·
τοιαῦται οὖν καὶ αἱ προκείμεναι.

Ἄττικοὶ ἔμοιγε. Αἰολεῖς ἔμοι βαρέως. Βοιωτοὶ διὰ τοῦ υ, ἐμύ,
συνήθως, καθότι καὶ τὸ καλοῖ καλύ. Δωριεῖς ἐμίν καὶ ἔτι ἐμίνγα.
Σώφρων (fr. 53 Ahrens) μόνον ἐμίνγα τὸ τοῦ γόγγρου τέμαχος.
Ἡ ἐμίνη συνήθης Ταραντίνοις· ἢ δὲ χρήσις παρὰ Πίνθωνι.

Σοί. Ἄττικῶς. Ἰωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως·

σοὶ δ' ἔγω λεύκας ἐπὶ βῶμον αἶγος

Σαπφῶ (fr. 7 Ahrens, Bergk³). καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυσιν διὰ τοῦ τ·
κάπιλείψω τοι (Sapphus fr. 91 Ahrens, 8 Bergk³).

καὶ σαφὲς ὡς μᾶλλον Δώριος ἢ μετάληψις, παρ' οἷς τὸ ς τῶν ἀντωνυμιῶν τ γίνεται. τῶν δὲ ἀπολύτων διὰ τοῦ τ λεγομένων μόνη ση-
μειούσθω διασταλτικὴ οὔσα ἢ

νῦν δέ τοι οἶφ πάμπαν (τ 369).

τὸ γὰρ

οὔ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται (Ε 428)

δύναται ἔχειν τὸν λόγον οὕτως· οὐ δέδοται σοι πολεμῆια ἔργα, ἀλλὰ τῷ Ἄρει· σὺ οὖν μετέρχου τὰ ἔργα τοῦ γάμου, ἵνα πρὸς τὸν Ἄρην 82 ἢ σύ διαστέλληται. — ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν·

ἄδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἀμὸς καὶ τοί, φάναξ (fr. 86 Bergk³). — Λέγεται δὲ καὶ τίν καὶ ἔτι μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε τεῖν. ἰδίως γὰρ ἢ μετάθεσις ἢ εἰς τὸ τ τοῦ ε δεκτικὴ ἔστι, σοῦ τοῦ τεοῦ, σός τεός.

— Τίθεται παρὰ Κορίννη καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ, οὐ γὰρ τίν ὁ φθονερός δαίμων (fr. 5 Ahrens, 4 Bergk³). ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφές ὡς κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως. — Τινὲς μέντοι ἠξίωσαν τείναι τὸ ι, ἵνα ἐκ τῆς τεί παρὰ Δωριεῦσι διὰ τοῦ εἰ γραφομένης ἢ ἐσηματισμένης, μεταθέσει τοῦ εἰ εἰς τὸ ι, ὅπερ σύνηθες, προσειληφυῖα τε τὸ ν ὁμοίως τῷ ἐκεινοσίν, οὔτοσίν. ἀλλὰ ἀντίκειται τὸ μόνον ἐν τρίτοις τὸ ν προσέρχεται.

Σύζυγος τῆ ἐμίνη ἢ τίνη, ἢ ἔστι παρὰ Ταραντίνοις.

Οἷ. Συνήθης Ἀττικοῖς καὶ Ἰωσι. πεζολόγοι ἐχρήσαντο Πλάτων καὶ Ξενοφῶν. εἴρηται ὡς ὀρθοτονουμένη περισπᾶται, τῶν συζύγων ὀξυνομένων. Αἰολεῖς σὺν τῷ ς·

φαίνεται φοι κῆνος (fr. 2 Ahrens, Bergk³ ad fr. 2)

Σαπφώ. Βοιωτοὶ συνήθως εἰς τὸ ςῦ μεταλαμβάνουσι. καὶ Δωριεῖς ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οὐκέτι οἱ δῶ, Σώφρων (fr. 77 Ahrens). — Ἡ μετὰ τοῦ ε μόνως ὀρθοτονεῖται. εἴρηται δὲ ὡς καθόλου αἰ πλεονάσασαι τῷ ε μόνως ὀρθοτονοῦνται. — Τῆ τίν σύζυγος ἢ ἴν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος·

ἴν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης (fr. CCIV Goettling, V Schoemann). ἔστι καὶ ἢ εἶν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ (p. 29 Stoll) καὶ Κορίννη (fr. 36 Bergk³), ἐπὶ αἰτιατικῆς ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη·

Ἡ ἐμέ πρὸς πασῶν διαλέκτων λέγεται. παρὰ Δωριεῦσι μετὰ τοῦ ι, ἐμεί, ἢ συνεχῶς Ἐπίχαρμος χρῆται. κοινῶς μέντοι ὁ Σώφρων (fr. 78 83 Ahrens) τί οὐ παρ' ἔμ' ἐστράφθη. Ἡ ἀπολελυμένη οὐκ ἐπεκτείνεται.

Ἡ σέ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή. Δωριεῖς διὰ τοῦ τ·

εἰς τὲ καταρρεῖ,

Θεόκριτος (I 5).

πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων,

Ἀλκμᾶν (fr. 52 Bergk³)· καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ι,

τεῖ γὰρ Ἀλέξανδρος δάμασεν (Alcmanis fr. 53 Bergk³).

καὶ ἔτι κοινῶς·

σὲ γὰρ ἄζομαι (Alcmanis fr. 54 Bergk³).
 Εἴρηται ὡς ἡ ἐγκλινομένη διὰ τοῦ τὴν ἐκφέρεται.
 Ἦ ἔσζυγος τῆ σέ, κοινή ἐν διαλέκτοις. Αἰολεῖς μετὰ τοῦ ρ. Τὸ
 ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει (Υ 171)
 εἰ κατὰ τὸ ἄρχον ὀξύνειτο, δηλον ὡς παράλογον ἔξει τὸν τόνον. εἴτε
 γὰρ τὸ δεύτερον εἰ ἐπλεόνασε, δηλον ὡς καὶ ἐν αὐτῷ ὁ ὀξὺς τόνος
 γενήσεται, ὁμοίως τῷ ἢ καὶ ἡέ, καὶ ἥλιος καὶ ἡέλιος (οὕτω γὰρ τινες
 ὑπέλαβον ἐκ τοῦ τὸ ἄρχον δασύνεσθαι, ὅπερ ἴδιον ἦν τῆς ἀντωνυμίας.
 ἐλελήθει δὲ αὐτούς, ὅτι ἀρκτική οὔσα ἡ δασεῖα ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ
 ἀνατρέχει, ἐώρων καὶ ἔεδνα. ἄλλως τε τὸ πλεονάζον εἰ ἐξωθεν ἐν
 ἀντωνυμίας, ἐός, ἐοῦ, ἐοῖ· εἴτε τὸ ἄρχον, ὅπερ ἔστι, πάλιν τῆς
 ἀντωνυμίας φυλάξει τὸν τόνον, εἴγε οἱ πλεονασμοὶ τοὺς τόνους τηροῦσιν,
 ἐοῖ, ἐοῦ. — ὑπόψυχρον γὰρ τὸ λέγειν ὡς ἐδιπλασιάσθη ἡ ἀντωνυμία,
 πρὸς οὐδὲν χρειώδες τριῶν ἀντωνυμιῶν παραλαμβανομένων, συνήθους
 τε ὄντος τοῦ κατὰ τὸ εἰ πλεονασμοῦ.
 Οὐκ ἔστι παρὰ Δωριεῦσιν ἐν τρίτῳ ἢ διὰ τοῦ ι ἐπέκτασις ὁμοίως
 τῆ τεί καὶ ἐμεί.
 Ἦ μὴ μόνως ἐγκλίνεται. διὸ καὶ ταῖς ἐγκλινομέναις μόναις ἰσο-
 δυναμεῖ, οὐκέτι δὲ καὶ ταῖς ὀρθοτονουμέναις, ἐν οἷς κατ' ἀρχὴν ἐκεῖναι
 τιθέμεναι, λέγω δὲ τὴν αὐτόν, τὴν ἔ, οὐκ ἔχουσι τὴν μὴ ἀνθυπαγο-
 84 μένην· εἴρηται δὲ ὡς ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν μόριον ἐν ἀρχῇ εὑρέσθαι.
 Ἦ ἐτι διαφέρει τῆς αὐτόν ἡμίν, ἢ ἡ ἐξ αὐτῆς μὲν μετάληψις γίνεται
 εἰς τὴν αὐτόν, οὐκέτι δὲ ἡ αὐτόν εἰς τὴν μὴ μεταλαμβάνεται, ἡνίκα
 ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ἐστί. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον
 πασῶν.
 Ἦ ἰωνες διὰ τοῦ μ, Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ν.
 Ἦ ἐτι καὶ ἡ νὴν τάσσεται ἐπὶ πλήθους·
 ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισσέ νιν,
 Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις (fr. 2 Boeckh).
 προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις,
 Βακχυλίδης (fr. 8 Bergk³)· καὶ πλεῖστα ἄλλα. ὁ δὲ πλάνος τῆς τοιαύτης
 ἀφορμῆς ἴσως ἐρρῦη ἐκ τοῦ
 εὔρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά,
 ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι (κ 210. 212)
 καὶ
 ἢ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 καὶ
 οὐκ ἂν τίς μιν ἀνήρ (ρ 264. 268).

ἦν δὲ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τὴν συνωνυμίαν φερόμενα τοῦ δῶμα, ὁμοίως τῷ
νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυπτε,

τὸ μὲν οὐ ποτε (μ 74. 75)

τὸ νέφος·

αἱ μὲν ἀγχιστῖναι· τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται (E 141. 140).

ἐννήμαρ μὲν· τῇ δεκάτῃ δέ (A 53. 54).

ἐποίσει γοῦν

γινώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται (ρ 269).

τὸ δ' ἐπὶ τοῦ Ἄρεως καὶ Ἀθηνᾶς

οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἦκει (P 399),

85 ὡς εἰ ἔλεγε χωρὶς ἐφ' ἑκατέρου. τὸ γὰρ πληθυντικὸν ἐφ' ἐνικοῦ μετα-
λαμβάνομενον καὶ εὐλογον καὶ σύνηθες, εἶγε ἐμπερικτικὸν ἐστὶ τὸ

πλήθος τοῦ ἐνός, οὐκέτι δὲ τὸ ἐνικὸν τοῦ πληθυντικοῦ. καὶ ἔτι ἐπὶ

δυϊκοῦ. διὸ πάλιν τὸ δυϊκὸν οὐκ ἔστιν ἐπὶ πληθυντικοῦ· τὸ γὰρ

κρινθέντε δύω καὶ πενήκοντα (θ 48)

πρὸς τὰ δύο, καὶ τὸ

οἶνον πινόντων (α 340)

ἀντὶ τοῦ πινέτωσαν Ἀττικὸν ἐστὶ. — Τί οὖν οὐχὶ καὶ τὰ δύο ἐφ' ἐνός

τάσσεται; Ὅτι καὶ τὸ δυϊκὸν ὄνομα κυρίου ἀριθμοῦ, ὅμοιον τῷ τέσσαρες

ἢ τρεῖς ὄν· τὸ δὲ πληθυντικὸν κοινὸν παντὸς ἀριθμοῦ τοῦ ὑπὲρ τὴν

δυσάδα.

Αἱ δυϊκαὶ κατὰ πρῶτον καὶ δευτέρον πρόσωπον πάσης πτώσεως

μόνως ὀρθοτονοῦνται· καὶ ἡ αἰτία εἴρηται. Εὐθείας μὲν καὶ αἰτιατικῆς

κοινῶς, νῶι, σφῶι· Ἀττικαὶ δὲ τῶν αὐτῶν πτώσεων νῶ καὶ σφῶ,

αἷς καὶ ὁ ποιητῆς προσχρῆται,

νῶ ἀναβησάμενοι (ο 475),

σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον (Λ 782)·

γενικῆς καὶ δοτικῆς νῶιν καὶ σφῶιν. μονοσυλλάβως Εὐπολις

Μαρικᾶ (fr. XIII Meineke)·

νῶ γάρ, ἄνδρες, οὐχ ἰππεύομεν,

καὶ ἔτι ἐν φίλοις

εὐφρανῶ δὲ νῶ (fr. 1 Meineke).

τοιοῦτο δ' ἦν τὸ

86 οὐ γὰρ σφῶν τε γένος ἀπόλωλε τοκῆων (δ 62),

ὅπερ ἐδόκει ἐπίμεμπτον εἶναι, ὡς τρίτον πληθυντικὸν δίχα τοῦ ἰ γρα-

φόμενον, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος δευτέρον· πρὸς γὰρ αὐτοὺς ὑπὲρ

αὐτῶν·

ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστέ (δ 63).

ἡ πρόσθεσις οὖν τοῦ ι, ποιούσα τὸ Ἀττικόν, καὶ εἰς ἀκρίβειαν τὸν λόγον καθιστάνει. καὶ ἦν ἰκανὴ ἀπόδειξις τοῦ εἶναι αὐτὴν γενικὴν δευτέρου Ἀττικὴν τὸ καὶ ταῖς εὐθείαις συνεχέστερον αὐτὸν κεχρησθαι. πρὸς οἷς ἀκριβῆς πάντοτε περὶ τὰς ἀντωνυμίας ἐστίν.

Αἱ Ἀττικαὶ κατὰ τὴν εὐθείαν ὀξυτόνως ἀνεγνώσθησαν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἄσασι τραγικοῖς τε καὶ κωμικοῖς, αἷ τε γραφαὶ οὐκ ἔχουσι τὸ ι προσκείμενον, οἰκεία τε πτωτικῷ τῷ διὰ τοῦ ω ἢ ὀξεῖα τάσις. καὶ διὰ τοῦτο ἐπαινετέα, φασίν, ἢ καὶ ἡ γραφὴ ἀνάλογος καὶ ὁ τόνος, ἢ

πρίν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρί (E 219).

ἢ μέντοι νῶι καὶ σφῶι πάλιν οὐκ ἀκόλουθοι, καθὸ οὐδὲν δυϊκὸν εἰς ι λήγει. — Ἄλλ' οὕτως ἐχόντων τῶν σχημάτων, εἰς ἄπορον περιίσταται ὁ λόγος. οὔτε γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν αἱ Ἀττικαὶ κατασταθήσονται, οὔτε ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν αἱ κοιναί. — Εἰ γὰρ τὸ ι προσῆλθε τῇ Ἀττικῇ ὡς ὀλοκληροτέρα, καθάπερ φίλοις καὶ φίλοισι, πῶς συλλαβικῆς χώρας ἔτυχε; πάντοτε γὰρ μετὰ φωνήεντος προστιθέμενον ἀδιάστατόν ἐστι, μετὰ δὲ συμφώνου συλλαβῆς τυγχάνει· τοῦ προτέρου κενὴ κεινὴ, δέους δειούς, τοῦ δευτέρου φίλοισι, οὔτοσί, ἐκεινοσί. — πῶς δὲ οὐχὶ ἐντὸς τοῦ ι ἢ κλίσις ἔπεσε, καθάπερ ἐπὶ τοῦ τουτουῖ, ἐκεινουῖ; φαμὲν δὲ ἔξωθεν προστιθέντες τὸ ν, ὡς ἂν τοῦ ι μὴ προσεληλυθότος, νῶιν.

87 — πρὸς οἷς καὶ βίαιον ὀλοκληρότερον τὸ Ἀττικὸν ἐκδέχασθαι τῆς πάντων χρήσεως. — ἀλλ' εἰ διαίρεσις, ἐνὸς ὄντος τοῦ ω· καὶ τοῦτο ἀσύστατον. πρὸ γὰρ τοῦ ω τὰ τοιαῦτα, καὶ οὐδέποτε διὰ τοῦ ι, νυμφέων, μουσέων, ὀρέων. — ἀλλ' ἴσως ἐν τῇ κατὰ διάστασιν διαιρέσει ἐστίν, ὡς κόϊλον, πάϊς· καὶ εὐλόγως προπερισπασθήσεται τὸ νῶι διὰ τὴν τῆς βραχείας ἐπιφορὰν. ἀλλὰ πολὺ πρότερον δοθῆσεται διὰ τοῦ ι αὐτὰς γράφασθαι, ὅπερ οὐχ εὐρέθη. τεκμηριοῦνται τε ἐκ τοῦ Βοιωτιακοῦ, ἐπεὶ οὐδέποτε παρὰ αὐτοῖς νοί διὰ τοῦ οι. — οὐκ ἐπεὶ δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἔστι νωίτερος καὶ σφωίτερος, εὐθέως καὶ κατὰ τὴν εὐθείαν τὸ ι προσγεγράφεται· ἀπὸ γὰρ γενικῶν αἱ κτητικαί, αἵτινες σὺν τῷ ι γράφονται.

Ἄλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων ἀπὸ τῆς νῶι τὸ Ἀττικόν. — E

κατὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ι, καθὸ Καδμηῆδες καὶ Νηρηῆδες, πάλιν ἡ γραφὴ τὸ ι ἔξει, ὃ τε τόνος περισπασθήσεται, οὐδενὸς ἐμποδίου ὄντος· εἰ δὲ ἀπεκόπη, τὸ μὲν ι οὐχ ἔξει, τὸν δὲ τόνον περισπάσει, καθὸ καὶ ἀπὸ τοῦ δῶμα δῶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἦλος ἦλ.

Ἄπ' οὐδετέρας οὖν τοῦ λόγου καθισταμένου, θεματικὰς ἀμφοτέρας εἰσηγήσαντο, εἶγε ἢ χρήσις παρὰ τῷ ἀρχαιοτάτῳ ποιητῇ ἀμφοτέρων

ἐστί· καὶ παρὰ μὲν τοῖς μετοίκοις Ἴωσι τὴν δυσύλλαβον ἐμμεῖναι, παρὰ δὲ τοῖς καταμείνασιν Ἀττικοῖς τὴν μονοσύλλαβον. — Εἰ δὲ δέον ἐστὶν ἀπὸ τῆς κοινῆς τὴν Ἀττικὴν καθίστασθαι, καθὸ καὶ αἱ ἄλλαι ἔχονται ἀφορμῆς τῶν κοινῶν, λεκτέον ὡς ἡ νῶ καὶ σφῶ ἀποκοπεῖσαι οὐκ ἀήθως τοῖς Ἀττικοῖς (Ποσειδῶ γάρ φασι καὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί) οὐκέτι περιεσπᾶσθησαν, κατάληξιν δυϊκὴν ἀναδεξάμεναι. ἄλλως τε τὰ εἰς ὠ λήγοντα πτωτικά, κλίσεως τυγχάνοντα, οὔποτε περισπασμὸν ἀνεδέξατο. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ ἡ νεῶ γενικὴ ὠξυτονήθη, μετὰ καὶ ἄλλων λόγων τῆς γενικῆς τὸν περισπασμὸν ἀπαιτούσης· καὶ τὸ

Λητῶ γὰρ ἤλκησε (λ 580)

καὶ τὸ

Πυθῶ δ' ἔρχομένην (λ 581)

88 καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, κἂν τὸ ἐντελὲς ἔχωσι Λητόα καὶ Πυθόα, ἀναγκαίως ὠξύνθη. ἔνεκα γὰρ τούτου καὶ διστάσαι τὸν Ἀρίσταρχόν φασι περὶ τοῦ

ἠῶ διὰν ἔμεινε (I 662),

καθὸ ἦν τὸ ἐντελὲς ἠόα. — Αἱ ἀποκοπαί, ἐὰν τύχωσι πτωτικῆς καταλήξεως, κλίνονται, μάκαρ, μάρτυρ,

γῆράντεσσι τοκεῦσιν (Hesiod. O. D. 188)·

κλιθήσονται οὖν αἱ προκείμεναι ἀντωνυμίαι δυϊκῆς μᾶλλον καταλήξεως τυχοῦσαι. — αἶ τε γενικαὶ αὐτῶν εὐλόγως διὰ τοῦ ι γράφονται, εἶγε παντὸς δυϊκοῦ εὐθεῖα μὲν ἐν ἔχει φωνῆεν, γενικὴ δὲ δύο, ὧν τὸ δευτερον ι· ἀλλὰ καὶ περισπασθήσονται, εἶγε τὰ ὀξύτονα τῶν δυϊκῶν περισπᾶται κατὰ γενικὴν.

Διὰ τοῦ ε ἡ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ ἐν Θηβαΐδι

ἔδρακε νῶε μολοῦσα (p. 28 Stoll)·

καὶ

τού τε νῶε

ἐν Ἰολάῳ Κόριννα (fr. 16 Ahrens, 5 Bergk³).

Σφωέ. Αὕτη αἰτιατικὴν μόνην σημαίνει,

τίς τάρ σφωε θεῶν (A 8)

καὶ ἐπεὶ σύνηθες Ὀμήρῳ τὸ δυσύλλαβοῦν, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ

ἢ τίς σφωε πόρεν· θεὸς ἀντιβολήσας (K 546)

οὐ τοῦ ἔπορε τὸ ε ἔχει, τῆς δὲ ἀντωνυμίας, Ἰακῶς κεκλιμένου τοῦ ῥήματος. Καὶ ἔτι

εἰ μὴ σφω' Αἶαντε (P 531)

τὸ πλήρες σφωέ. παρὰ γὰρ Ἀντιμάχῳ καὶ μονοσυλλάβως ἐν τρίτῃ Θηβαΐδος (p 28 Stoll)

τὸ καὶ σφω γείνατο μήτηρ,
89 καὶ ἐν πρώτῃ (p. 28 Stoll)

ἀσπασίως τέ σφω ἄγεν οἴκαδε.

Βίαιος ὁ Ἰξίων ἐστὶ τὴν σφωε καὶ ἐπὶ δευτέρου τάσσω,

ἀμφοτέρω γὰρ σφῶε φιλεῖ (H 280. K 552),

ἐπεὶ καὶ ἡ νῶε διὰ τοῦ ε. — καὶ ἔτι ὡς τῇ σφῶ ἐπὶ τρίτου νοουμένη
τὸ ε προσέρχεται, οὕτω καὶ τῇ κατὰ τὸ δεύτερον πάλιν νοουμένη Ἀτ-
τικῇ προσέρχεται. Ἄλλ' οὔτε ἡ διὰ τοῦ ε νῶε εὐπαράδεκτος, καθότι
σπανιωτάτη, ἅπαξ που ἡ δις εἰρημένη· οὔτε ἡ κατὰ τὸ τρίτον μονο-
σύλλαβος, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. — πρὸς οἷς οὐδὲ ὁ χρησάμενος
ἀξιопιστότερος τῶν μὴ χρησαμένων. — πάνυ δὲ εὐηθες, τῆς κατὰ τὸ
πρῶτον πρόσωπον εἰς ἰληγούσης, μὴ οὐχὶ καὶ τὴν κατὰ τὸ δεύτερον
παραδέχεσθαι. — πρὸς οἷς καὶ πάλιν ἀμπολλος ἡ χρῆσις. — ποία δὲ
καὶ ἀνάγκη, ὀρθῶς ἐχούσης τῆς σφῶι, τὴν σφῶε παραλαμβάνειν;
Τρύφων (p. 28 Velsen) συγκατατιθέμενος τῷ Ἰξίωνι φησι τὴν σφέ ἀν-
τωνυμίαν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω δυϊκὴν γενέσθαι τῆς αὐτῆς πτώσεως, καὶ ἔτι
τὴν σφίν, ὡς τοῦ ω πτωτικοῦ ὄντος δυϊκῶν. Πῶς οὖν οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ
τὸ πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον τὸν αὐτὸν τρόπον ἐσηματίσθησαν;
— Ἡ σφίν καὶ ἀποβάλλει τὸ ν, ἡ δὲ σφῶιν οὐδέποτε. — ἡ σφίν δο-
τικῆς, ἡ δὲ γενικῆς καὶ δοτικῆς. — τί δὲ οὐχὶ καὶ ἐπὶ τῶν δισυλλάβων
ἡ ἐπένθεσις τοῦ ω, λέγω δὲ τῆς σφέας καὶ σφίσιν;
Ὅμοίως οὖν τὰς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου θέματά τινες ἤξιουν
εἶναι, καὶ ἐκδόσεις τινὰς παρατιθέμενοι τὸ

τάρ σφωι (A 8)

σὺν τῷ ἰ γράφειν, ἐπεὶ καὶ ἡ σφῶιν (Θ 415), δευτέρου οὔσα προσώπου,
κατὰ τόνου ἐναλλαγὴν τὸ τρίτον ἀποτελεῖ ἐν τῷ

καὶ σφωιν δὸς ἄγειν (A 338).

Ἄλλὰ μήποτε τὸ μαρτύριον παράλογον· ποία γὰρ καὶ ἄλλη ἀντωνυμία
τόνου ἐναλλαγὴ προσώπου γίνεται μεταβατικῆ; —

90 Ἄλλ' ἴσως ἐκεῖνος ὁ λόγος ἰσχυρός, ὡς αἱ φθάσασαι κατὰ τὸ
πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ὁμοιοκαταληκτῆσαι, πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον·
ἔθεν εἰ νῶι καὶ σφῶι καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς, πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον.

Ἄλλ' αἱ ὁμοιοκατάληκτοι οὐ πάντως τοῖς αὐτοῖς στοιχείοις χρῶνται·
οὐκ ἄλογος οὖν ἡ κατὰ τὸ ε ἐναλλαγή. — ἄλλως τε αἱ ὁμοιοκατά-
ληκτοι καὶ ἰσόπτωτοι, ἡ δὲ σφῶε αἰτιατικῆς μόνης, τῆς κατὰ τὸ πρῶτον
καὶ δεύτερον καὶ εὐθείαν σημαινούσης. — οὐ γὰρ ὑγιὲς τὸ λέγειν ὡς
ἀκόλουθος τῇ νῶε, ὅτε οὐδὲ Ὅμηρος ἐχρήσατο.

Πρὸς οἷς δοθήσεται ἡ διὰ τοῦ ἰ γραφὴ ἀκόλουθος τῇ νῶι. Ἄλλὰ

μὴν οὐδ' ἢ

καὶ σφωιν δὸς ἄγειν (A 338)

ἀνάλογος· θέμα γὰρ ἴδιόν ἐστιν ὀξύτονον, οὐχὶ ἔγκλιμα τῆς σφῶιν.
ποῖον γὰρ ἄλλο μόριον βαρυνόμενον δύναται ἐγκλίνεσθαι; διὰ τοῦτο
καὶ τὸ σφωέ κατ' ἰδίαν λεγόμενον ὀξύνεται. [εἴρηται μὲν ὡς ἀδύνατον
ἔγκλιμα μετάβασιν προσώπου σημαίνει.]

Ἴσως τις φήσῃ, ἰδοὺ ἢ ἡμέων βαρυντονομένη ἐγκλιτική ἐστι.

Πρῶτον οὐ φύσει βαρύνεται, διήρηται δὲ ἐκ περισπωμένου· διόπερ
ἀκωλύτως τὴν ἐγκλισιν ἀνεδέξατο. — ἔπειτα τὰ ἐγκλιτικὰ λεγόμενα
τὴν τῆς ὑπερκειμένης λέξεως ὀξεῖαν ἐγείρει.

Εἰ αἰ διὰ τοῦ σφ, φασίν, ἐκφερόμενα ἀντωνυμῖαι τρίτου καθε-
στᾶσιν, ὡςπερ ἅπασαι αἰ πληθυντικαὶ καὶ πᾶσαι αἰ δυϊκαί, δηλον ὡς
αἰ κατὰ τὸ δεύτερον ἀπὸ τρίτου μετατιθέμεναί εἰσι. κάκεῖνο δὲ προσ-
91 τίθενται, ὡς αἰ ἐγκλινόμενα καὶ ὀρθοτονοῦνται· ἐγκλινομένης οὖν τῆς
σφωίν ἦν τὸ ὀρθοτονοούμενον σφῶιν, ὅπερ ἐπὶ δευτέρου μετελήφθη. —
Οὐ δεῖ μέντοι τῆς χρήσεως τὸ διηνεκὲς βιάζεσθαι. — ἔπειτα δὲ ἡ αἰτία
τοῦ μόνως ὀρθοτονεῖν οὐ μόνον τὰς τοῦ δευτέρου, ἀλλὰ καὶ τὰς τοῦ
πρώτου, εἴρηται. — πρὸς οἷς καὶ τὰ τῆς γραφῆς ἀντιπίπτει· ἰδοὺ γὰρ
τὸ τρίτον σφωέ, τὸ δεύτερον διὰ τοῦ ι. — τὸ δὲ μείζον· τὰ δεύτερα
ὀρθοτονοούμενα δίπτωτά ἐστι, τὰ δὲ τρίτα οὐκέτι ἐγκλινόμενα, τῶν
ἐγκλινομένων τὰς αὐτὰς πτώσεις ἀναδεχομένων. χωρὶς εἰ μὴ καὶ γε-
νικὴν σημαῖνοι ἢ σφωίν ἐν τῷ

ἀλλ' εἴπ' εἴ σφωιν καταλύσομεν (δ 28),

περὶ ἧς ἄξιον ἐπιστῆσαι ὡς ἐπὶ πλειόνων εὐρίσκεται γενικὴν σημαίνουσα,
καθὸ ἐπὶ τοῦ

πρίν σφωιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους (λ 319)

καὶ

γυιώσω μέν σφωιν (Θ 402).

καὶ δηλον ὅτι δοτικαὶ εἰσι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβάνονται, ὡς ἐν σχή-
ματος ἔθει, ὁμοίως τῷ

Ἀχιλῆι δαμασθεῖς (X 55)

καὶ

Τρωσὶ δαμείς (Σ 461).

Καὶ δηλον ὅτι ἢ κτητικὴ δυϊκὴ κατὰ τὸ τοῦ κτήτορος πρόσωπον
ἀφορμὴν δέδωκε τοῦ τὴν γενικὴν τοῦ τρίτου σεσιγῆσθαι. εἰ γὰρ ἀπὸ
γενικῆς τῆς νῶιν νωίτερος καὶ σφῶιν σφωίτερος, δηλον ὡς καὶ ἀπὸ
τῆς τοῦ τρίτου γενικῆς ἐγένετο δυϊκόν· ὅπερ οὐκ ἔστιν. ἐνθεν οὖν τὸ
πρωτότυπον τρίτον ἀπαράδεκτον. Ἀλλὰ πρὸς γε τοῦτο ῥητέον, ὡς

οὐχ ἡ τῶν παραγῶγων ὑποστολή αἰτία γενήσεται τοῦ μηδὲ τὰ
92 πρωτότυπα ὑπάρχειν. ἔστι γὰρ μυρία, ἅπερ οὐ παρήκται, τοῦ λόγου
ἀπαιτοῦντος, ὥσπερ καὶ τινα συνεξειλκυσμένα τισὶ παραγωγαῖς, τοῦ
λόγου οὐκ ἐπιτρέποντος. ἐπεὶ καὶ ἡ τοῦ κτητικοῦ ἔλλειψις εὐλογος,
εἶγε πᾶσα παράγωγος ἀντωνυμία ἀπὸ ὀρθοτονουμένης πρωτοτύπου
σχηματίζεται, ὡς ἐν τοῖς πρὶν εἴρηται, ἡ δὲ μόνως ἐγκλίνεται.
Παντί τῳ δῆλον, ὡς ἡ δυϊκὴ τοῦ ἐκεῖνος, οὗτος ἐκεῖνω, τούτω.
περὶ γὰρ τοῦ

τῶδε δὲ νῶι (Θ 109)

ἐζητεῖτο. ἔνεκα γάρ, φασί, τῆς ἐνικῆς δοτικῆς ὀξυτονηθήσεται τὸ
τῶ, ἵνα τὸ δυϊκὸν διαστολῆς τύχη. Ἄλλ' εἰ ἔνεκα τούτου, ληρώδες·
ἄπειρα γὰρ τὰ συνεμπίπτοντα. Ἔτι βαρείας καὶ βραχείας ἐπιφερο-
μένης ἀδύνατον ὀξεῖαν εὐρέσθαι μετὰ μακρᾶς. διὸ τὸ τῶδε προπερι-
σπαστέον. Τί οὖν τὸ εἶθε, αἶθε, ναίχι; οὐχὶ καθὸ ἐπέκτασις, τῆς
ἀρτίου ὑπερεχούσης τὴν ἐπεκτεινομένην; οὐχὶ οὖν καὶ τὸ

τῶδε δὲ νῶι (Θ 109)

τῶν ἐπεκτεταμένων; τὰ οὖν δυϊκὰ εἰς ὦ λήγοντα οὐδέποτε περισπᾶται
οὐδὲ γὰρ θέλει τὸ πτωτικὸν ὦ περισπᾶσθαι ἐπὶ τέλους. ὅτι γὰρ ἐπὶ
τέλους ἐστίν, ὅτι ἐπεκτέταται, δῆλον, ὡς ἡ κλίσις ἐντός, τοῦδε,
τοῖνδε, οἶδε, τῶνδε, τοῖσδε, τούσδε.

Αἱ πληθυντικαὶ [καὶ] κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθειαν πρὸς τε Ἰώνων καὶ
93 Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον
τῆς εὐθείας παρ' ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἐκαταῖον.
τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ· ὑμέες Αἰόλιον περιχεύετε παρὰ Παρθενίῳ
ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθὲν οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πιστου-
μένης ἔλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ἄμες Δώριον. Ἀλκμάν (fr. 65 Bergk³).
ὡς ἄμες τὸ καλὸν μελίσκον.

Οὐκ ἐπίληπτος δὲ ἡ τάσις, καθὸ τὰ πτωτικὰ ἀπέστραπται τὴν ἐπὶ τοῦ
εὐθεῖαν (καὶ διὰ τοῦτο ἔνιοι τὸ βιόπλανες βαρύνουσι ἀπὸ τοῦ βιο-
πλανῆς, καὶ ἐπίτηδες, καὶ

ἄκλεες αὐτως (Η 100)

ἀπὸ τοῦ ἀκλεῆς). Πρῶτον αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμῖαι οὐκ ἀκόλουθοι
ἐδείχθησαν τοῖς ἄλλοις πτωτικοῖς. ἔπειτα Δωριεῖς ἐπὶ τὸ τέλος φιλοῦσι
τὴν ὀξεῖαν προσάγειν, παρ' οἷς πάλιν ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἰ ὀξείας γίνεται
ἐμποητικῆ, ἐπεὶ ποιεῖς ποιές, πάλιν τῆς καταλήξεως ἐπιλήπτως
ὀξυνομένης, εἶγε τὰ ῥήματα τὴν ὀξεῖαν τάσιν ἀπέστραπται· καὶ τὸ νοέν
καὶ τὸ δασμηφορέν ὀξύνεται πάλιν τῇ αὐτῇ ὑφαιρέσει τοῦ ἰ. πρὸς οἷς
καὶ ἡ περισπωμένη συστελλομένη ὀξεῖα γίνεται, τύπου τινὸς μὴ ἐμπο-

δίζοντος. Αιολεῖς ἄμμες·

ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον (Alcaei fr. 10 Ahrens, 18 Bergk³).

τοιούτον καὶ τὸ

ἄμμες ἔσκομεν (ι 321).

Τοῦ δευτέρου ὑμεῖς. Δωριεῖς ὑμέσ· ὑμέσ δὲ ἐπεγγυάμενοι

θωκεῖτε, Σώφρων (fr. 41 Ahrens). Αἰολεῖς ὑμμες·

οὐ τί μοι ὑμμες (Sapphus fr. 23 Bergk³).

ἄς θέλετ' ὑμμες,

ἐν δευτέρῳ Σαφῶ (fr. 95 Ahrens, 24 Bergk³). Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου τοῦ ου·

οὐμέσ δὲ κομισθέντες

Κόριννα ἔπτ' ἐπὶ Θήβαις (fr. 9 Ahrens, 6 Bergk³).

94 Αἰ ὑποστολαὶ τοῦ ι ὁμολογοῦσι τὴν διὰ τοῦ ει γραφήν· παραπεμπτόν οὖν τοὺς διὰ τοῦ ε ἠξιώκοντας γράφειν, ὡς τοῦ ι εἰς τὸ ε μεταβαλλομένου, κέρνημι, πέρημι. ἐπὶ γὰρ βραχυνομένου ἢ μετάληψις. Ἔτι εἰ πᾶσαι, φασι, δι' ἑνός, καὶ ἡ εὐθειᾶ ἐν ἔξει φωνῆεν. Ἄλλα καὶ ἡ σοφῶν ἐν ἔχει φωνῆεν, αἰ δὲ ὑπόλοιποι δύο. εἰ δὲ οὐ διαιρεῖται εἰς δύο ε, καθότι αἰ εἰς εἰς εὐθειᾶ τοῦτο ἀναδέχονται, φαίνονται τὴν ἐν ὀνόμασιν ἀκολουθίαν ζητοῦντες ἐν ἀντωνυμίαις, ἦνπερ οὐχ εὐρομεν. πολλῶ δὲ πρότερον καὶ τὴν εἰς ς γενικὴν ἐνικήν· αὕτη γὰρ τῶν διὰ δύο ε ἐκφερομένων εὐθειῶν γενικὴ ἐστίν.

Οὐδ' ὑγιὲς διὰ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς εὐθείας δύο φωνήεντα παραδέχεσθαι, ὡς τινες ᾤθησαν. ἐπεὶ τί ἂν εἴη τὸ ἰχθύς ἢ νέκυς καὶ τὰ τούτοις ὅμοια συναιρούμενα, αἶ τε παρ' Ἴωσι γραφαί, πόλις, φύσις; Πάλιν δὲ καὶ τὴν δοτικὴν γράφειν διὰ τοῦ ε, ἐπεὶ φασι, καὶ ἡ εὐθειᾶ καὶ ἡ γενικὴ· ἡμέων γάρ· καὶ ἡ αἰτιατικὴ, ἡμέας. Ἄλλ' ἢ μὲν γενικὴ καὶ αἰτιατικὴ διήρηται, ἢ δὲ ἀδιαίρετος τυγχάνει, πιστουμένη παραδόσει καὶ διαλέκτων ἐκφορᾶ· ἀμίν γὰρ Δωριεῖς, καὶ ἄμμιν Αἰολεῖς. ἄλλως τε οὐδὲ τὸ νύμφαις ἔχει τὸ ε, τοῦ νυμφέων ἐν διαιρέσει ἔχοντος τὸ ε.

Ἡ σφεῖς οὔτε παρ' Αἰολεῦσιν οὔτε παρὰ Δωριεῦσιν ἀκολουθίαν ἔσχε πρὸς τὰ τούτων πρῶτα καὶ δεύτερα, οὐκ ἀπεικίτως· καὶ γὰρ ἡ ἐμεῖ καὶ τεί, παρὰ τοῖς Δωριεῦσι προσλαβοῦσαι τὸ ι, οὐκέτι κατὰ τὸ τρίτον προσέλαβον.

Ἡ ἡμέων τρισυλλαβοῦσα παρ' Ἴωσιν ὑπεμφαίνει ἀκολουθίαν, καθὸ αἰ εἰς εἰς λήγουσαι εὐθειᾶ τὸν τρόπον τοῦτον κλίνονται· ταχέων 95 γὰρ καὶ βασιλέων. ὡς τὴν ἀμέσ Δωρικὴν καὶ ἔτι τὴν ἄμμες Αἰολικὴν ὁμοίως ταῖς εἰς ες ληγούσαις εὐθείαις ἰσοσύλλαβον ἔχειν γενικὴν·

ἀμῶν γὰρ καὶ ἄμμων. — Ἄλλ' εἶπερ μὴ ἦν διηρημένη, οὐκ ἂν παρὰ
μόνοις Ἰωσιν εὐρίσκετο, διαιρετικωτάτοις οὔσι. — πρὸς οἷς ἐδείχθη,
ὡς ἀνακόλουθοι ἔνεκα φωνῆς αἰ ἀντωνυμῖαι. ἐχρῆν γὰρ καὶ τὴν εὐθειᾶν
ἐνικὴν λόγου ἔχεσθαι, καὶ τὴν γενικὴν εἰς ος περατοῦσθαι, ὡς ταχέος
καὶ βασιλέως. — οὐδέποτε τὸ ι προσλαμβάνουσιν ἢ τε ταχέων καὶ αἰ
παραπλήσιοι· εἶπερ οὖν ἀκόλουθος, οὐκ ἂν ἐγίνετο ἡμείων.

Ἡ ἀμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σὺνάρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον
τῇ ἀμός. τῇ μέντοι διαιρέσει ἢ πρωτότυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς,
οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένης. Ἀλκμάν (fr. 66 Bergk³).

ὅσαι δὲ παῖδες ἀμέων

ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι.

Ὅμοίως Αἰολεῖς. Ἀλκαῖος (fr. 67 Ahrens, 88 Bergk³)

μηδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἀμμέων παρέχην.

ἐπὶ δὲ τῆς συνάρθρου

πατέρων ἄμμων

καὶ τῇ ἐντελεστέρα

ἀμμετέρων ἀχέων (Alcaei fr. 103. 104 Ahrens, adesp. 57. 58
Bergk³).

Ὅμοίως Βοιωτοί, ἀμίων, ἐπὶ δὲ τῆς κτητικῆς ἀμῶν,

ἀμῶν δόμων (Corinnae fr. 25 Bergk³).

Ἵμῶν. Αὐτὴ κοινὴ καὶ Δωριέων, σημαίνουσά τε πάλιν καὶ κτη-
τικὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὑμός εὐθείας. πάλιν δὲ ἐν διαιρέσει διαφέρει ἢ
πρωτότυπος. ὑμέων γὰρ ἀπριξέχονται, Σώφρων (fr. 79 Ahrens).
καὶ Ἰωνες·

ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ (ν 7).

ἔτι αἰ πρωτότυποι διοίσουσι τῷ ἐγκλίνεσθαι καὶ ὀρθοτονεῖσθαι, τῶν κτη-
τικῶν αὐτὸ μόνον ὀρθοτονουμένων. Τὸ δ'

ὥδέ τις ὑμείων μεμνημένος (T 153)

96 πλεονάζον ἀκόλουθον τῇ ἡμείων. Αἰολεῖς ὑμέων. Ἀλκαῖος (fr. 77 B
Ahrens, 96 Bergk³).

οἷ τινες ἔσλοι

ὑμέων τε καὶ ἀμμέων.

οὐμίων Βοιωτοί· τὸ δὲ τις οὐμίων ἀκουσάτω, Κόριννα (fr. 13
Ahrens, 22 Bergk³).

Σφῶν. Καὶ Σφέων ἀκολούθως τῇ ἡμέων,

τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον (γ 134)

καὶ

ὥσαν ἀπὸ σφείων (Δ 535. N 148),

ὡς ὑμεῖων. Τῆ σφείων καὶ Αἰολεῖς χρώνται καὶ Δωριεῖς, Δωριέων δὲ Συρακούσιοι διὰ τοῦ ψ πάσας τὰς διὰ τοῦ σφ, μονοσυλλαβούσας μὲν ἀναμφιλέκτως, ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀμφίβολα τὰ τῶν γραφῶν· ἔνια γὰρ δίχα τοῦ Ψ.

Ἐν ἴσῳ τῶ αὐτῶν παρὰ Συρακουσίοις τίθεται τὸ ὦν. Σώφρων (fr. 80 Ahrens)· ὁ δ' ἐκ τῶ σκότεος τοξεύων αἰὲν ἔνα τινὰ ὦν ζυγαστροφεῖ.

Ὅν τρόπον τὸ νυμφέων διαιρεῖται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ αὐτέων, ὅποτε θηλυκὸν σημαίνει. καὶ ἔτι αὐτάων.

Δῆλος ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖνος καὶ τῶν ὁμοίων κλίσις.

Ἡμῖν Ἴωνες, ᾧ καὶ Ἀττικοί. Τὸ ἐγκλινόμενον παρ' Ἴωσι συστέλλει τὸ ι· σημειῶδες, καθὸ αἱ ἐγκλινόμεναι τὸν αὐτὸν χρόνον φυλάττουσι ταῖς ὀρθοτονουμέναις. Ἡ ἀμίν Δωρικὴ συστέλλει τὸ ι, ἐν οἷς ἐγκλινομένη προπερισπᾶται,

αἱ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι (Alcm. fr. 77 Bergk³).

97 ὄξυνομένη τε

ἀμίν δ' ὑπαυλήσει μέλος,

Ἄλκμάν (fr. 78 Bergk³). οἰκειὸς ὁ χρόνος πληθυντικῆ διὰ τοῦ ι ἐκφερομένη. Αἰολεῖς ἄμμι·

ἀλλά τις ἄμμι δαίμων (Sapph. fr. 113 Ahrens, adesp. 56 Bergk³).

τοιοῦτον ἦν καὶ τὸ

ἄμμι δ' ἀρήγει (O 493).

ὁμόλογον ὅτι, κὰν ὀρθοτονῆται, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τάσιν ἔχει.

Ὅμολογουμένης δὲ τῆς διὰ τοῦ ι γραφῆς, πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο, εἰσηγοῦμενοι τὸ ε ἐγκεῖσθαι· καθάπερ γὰρ τῶ ταχεῖς παράκειται τὸ ταχέσιν, οὕτω καὶ τῶ ἡμεῖς τὸ ἡμέσιν. τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου (fr. 91 Ahrens, 100 Bergk³)

ἄμμεσιν πεδάορον

οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἡμέσιν κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ς καὶ συνέλευσιν τοῦ ε ἐγένετο ἡμεῖν, εὐλόγως καὶ τοῦ χρόνου μηκυνθέντος καὶ τοῦ τόνου περισπασθέντος, εἶγε πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ τεινομένη διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεται. Πρῶτον τὰ τῆς γραφῆς διαφέρεται. — ἔπειτα θεματικαὶ πᾶσαι ἐδείχθησαν, πρὸς τῶ τὰς δοτικὰς ἐν πλεονάσματι ἔχειν τὸ ν, οὗ αἰρομένου ἀλύμαντα τὰ τῆς προφορᾶς· ὅπερ τῶ ἡμῖν οὐ παρέπεται. τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσιν ἔνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν δι' εὐφωνίαν,

ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον (Alcaei fr. 4 Ahrens, 63 Bergk³).

αἱ δὲ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέση νόημα

Ἀλκαῖος (fr. 60 Ahrens, 77 Bergk³), καὶ ἐπ' ἄλλων. μένει τε ἐπὶ τοῦ
ἄμμιν ἀθάνατοι θεοὶ
νίκαν

Ἀλκαῖος τρίτῳ (fr. 86 Ahrens, 80 Bergk³), καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.
Ἵμῖν. Πάλιν παρ' Ἴωσι προπερισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει
τὸ ι. καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν· ὅσαις ὑμῖν αἰνέσω, Σώφρων (fr. 81
98 Ahrens). καὶ ἐν ὀρθῇ τάσει· οὐ μάν τοι δίφρον ἐπημμένον
ὑμῖν (Sophr. fr. 82 Ahrens). Ἵμμιν Αἰολεῖς·
ταῖς κάλαις ὑμμιν τὸ νόημα τῶμον
οὐ διάμειπτον (Sapph. fr. 114 Ahrens, 14 Bergk³).

ὁμοίως αἱ Αἰολικαί, ἀποβάλλουσαι τὸ ν καὶ φυλάσσουσαι, τὴν ἐν ὀνό-
μασι δοτικῆς πληθυντικῆς σύνταξιν ἀναδέχονται.

Εἰ ὁμόχρονοι αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, σαφές ὅτι ἡ σφίν
συστελλομένη ὁμολογεῖται ἀπ' Ἰακῆς ἐγκλίσεως, εἶγε, ὅτε ἐγκλίνουσι
οἱ Ἴωνες, συστέλλουσι τὸ ι, ἢ δὲ μόνως ἐστὶν ἐγκλιτική· ὑπὸ γὰρ
Ἡσιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεῖσα εὐλόγως ὠρθοτονήθη ἐν τρίτῳ,
σφίν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα (fr. 63 Goettling, 49 Schoemann).
Σφίσιν. Αὕτη ἐπεκταθεῖσα καὶ ὀρθοῦ τόνου ἔτυχεν. Ἀμφοτέραις
μέντοι ἐπακολουθεῖ τὸ ν ἀποβάλλειν δι' εὐφωνίαν,

ἀλλὰ σφι δόσαν (ι 93),

ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω (P 453)·

φυλάσσεται δὲ ἐν τῷ

ὅς σφιν εὐφρονέων (A 73),

μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην (X 474).

Οὐχ ὑγιές δὲ πάλιν εἰσηγεῖσθαι τὴν σφίσιν ἀπὸ τῆς σφέσι, διὰ
μεταθέσεως τοῦ ε εἰς τὸ ι, Βοιωτικῶς ἢ Ἰακῶς· καὶ οὕτως ὀλόκληρος ἡ
σφίσιν, ἥς συγκοπὴ ἡ σφίν. Παρὰ Βοιωτοῖς οὐ μετατίθεται, συμφώνου
ἐπιφερομένου, τὸ ε εἰς τὸ ι· ἀλλ' οὐδὲ παρ' Ἴωσιν, ὅτε μὴ ἀπ'
εὐθείας εἶη τῆς διὰ τοῦ ι. ἐν οἷς οὖν αἱ κατὰ τὸ τρίτον μιᾶ συλλαβῇ
99 ἐνδέουσι τῶν κατὰ τὸ δεύτερον, ἢ σφίσιν ἀπὸ τῆς σφίν ἐπεκτέταται,
καὶ καθὸ αἱ τοῦ τρίτου εὐεπέκτατοι μονοσύλλαβοι.

Αἱ τοῦ τρίτου κτητικαί, ἐνικαὶ κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον, διὰ
τοῦ σφ πλήθους παραστατικαὶ γίνονται κατὰ τὸν κτήτορα παρὰ Δω-
ριεῦσιν, ὅς σφός· ἴσον γὰρ τῷ σφέτερος· ὄν σφόν· καὶ ἐπὶ τῶν
λοιπῶν ταυτόν. καὶ ἐπὶ πρωτοτύπων οὖν ταυτόν· ἰδοὺ γὰρ ἔ και
σφέ. εἰ τοῦτο, καὶ τὸ σφίν ἀπὸ ἐνικοῦ τοῦ ἴν, Δωρικῶς. Παρα-
πεμπτέον δὲ τὸν λόγον, εὐδιάσειστον ὄντα, ἐν οἷς καὶ ὀλόκληρον τὴν
σφέ παραδεξόμεθα καὶ αὐτὴν τε τὴν σφίν. — πῶς δὲ οὐχὶ καὶ τὸ

κοινολεκτούμενον ζητήσῃ τις; — οὐκ ἐξομαλίζεται δὲ τὸ τῆς εὐθείας καὶ γενικῆς· ἀπὸ γὰρ τῆς ἴ καὶ οὗ οὐκ εἰσὶν ἀκόλουθοι πληθυντικά. — ἐπηξήθη οὖν ἀπὸ μονοσυλλάβου τῆς σφίν ἢ σφίσιν, οὐχ ὁμοίως τοῖς ὀνόμασιν· οὐδὲ γὰρ ταῦτὰ παρακολουθεῖ, ἃ καὶ τοῖς ὀνόμασι. ταχέος γὰρ καὶ ταχέες, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ταχέεσσιν, ἄπερ οὐκ ἐπὶ τῆς σφεῖς. Συρακούσιοι ψίν· αμάνισιν γενομένα, Σώφρων (fr. 83 Ahrens). Ἦ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσομένη οἰκειότερα τῆς διὰ τοῦ σφ. Καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν·

ὅτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει,
Σαπφῶ (fr. 98 Ahrens, 43 Bergk³).

Ἡμᾶς. Ταύτης ὀλοκληροτέραν φασὶ τὴν παρὰ τοῖς Ἴωσι διηρημένην, λέγω δὲ τὴν ἡμέας, ὃν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ ταχεῖς ταχέας, οὕτως ἡμεῖς ἡμέας, καὶ Ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐβοέας Εὐβοᾶς. Ἄλλ' οὔτε ἡ ἡμεῖς ὁμοία τῇ ταχεῖς, ὡς ἀπεδείχθη, οὔτε Ἀττικοὶ τὸ ε καὶ τὸ α συναυροῦσιν, ὅτε μὴ καθαρεύοι τὸ ε, ὡς ἐπὶ τοῦ ἰέασιν ἰᾶσιν· οὐ γὰρ ἔτι ἐπὶ τοῦ τιθέασιν. καὶ Εὐβοᾶς φασίν, ἀλλ' οὐκέτι ταχᾶς.

100 Τδ

μηδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι (π 372)

Ἰώνων ἔθει φασὶ συνεστάθαι κατὰ τὴν ἀπόλυτον σημασίαν.

Ἄμέ Δωριεῖς· ἃ δ' ἄρ' ἄμ' ἔλωβῆτο, Σώφρων Γυναικειοῖς (fr. 66 Ahrens). Ἄμμε Αἰολεῖς·

ὄπταις ἄμμε,

Σαπφῶ πρώτῳ (fr. 93 Ahrens, 115 Bergk³). τινὲς δὲ ἀποκεκόφθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ ἀμμέας καὶ ἀμέας, ἐπεὶ οἰκεία αἰτιατικαῖς ἢ εἰς ας κατὰ ληξίς.

Ἰμᾶς. Καὶ ὑμέας, ἀκολουθῶς τῇ ἡμέας. Δωριεῖς ὑμέ· ἐμὲ δ' Ἀρχωνίδας ἴαλλε παρ' ὑμέ, Ἀνδρείοις Σώφρων (fr. 25 Ahrens).

ἔμμε Αἰολεῖς·

τὸ γὰρ θέων ἰότητ' ἔμμε λαχόντων γέρας ἀφθιτον
ἀνθήσει,

Ἀλκαῖος πρώτῳ (fr. 63 Ahrens, 83 Bergk³).

Ἦ σφᾶς ἔσθ' ὅτε συστέλλει τὸ α κατ' ἔγκλισιν, συζύγως τῇ

μηδ' ἡμᾶς (π 372),

ἐν τῷ

μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο (E 567).

Τὴν μὲν οὖν κτητικὴν, σύζυγον οὔσαν τῇ ἀμάς Δωρικῇ,

σαωσέμεναι νέας ἀμάς (N 96)

ἀντὶ τοῦ ἡμετέρας, προσῆκον ὀξύνειν,

σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλᾶς (β 237).
τὴν δὲ πρωτότυπον περισπᾶν ὁμοίως τῇ ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς· ἀφ' ἧς Ἰακὴ
διαίρεσις ἦ

σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες (M 43. 86).
σαφές ἐστὶν ὡς ἐγκλιθεῖσα ἐν τῷ
οὐ μὲν σφας ἔτ' ἔολπα (θ 315)
περιεγράφετο τῆς περισπωμένης.

Σφέ. Εἴρηται ὡς μόνως ἐγκλιτική ἐστι, συζυγεῖ μέντοι Δωρικῇ
101 τῇ ἀμέ καὶ ὑμέ. Πάλιν δὲ καὶ ταύτην ἀπὸ τῆς σφέας φασὶν ἀποκε-
κόφθαι. Ψέ Συρακούσιοι. Σώφρων· πῶς ψε καὶ γινώσκωμες;
(fr. 84 Ahrens). Ἄσφε Αἰολεῖς·

ὄτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σάως,
Ἄλκαϊος δευτέρῳ (fr. 92 Ahrens, 73 Bergk³).

Ἐχομένως καὶ ὑπὲρ τῶν κτητικῶν ῥητέον, ὧν καὶ διαφορὰς ἐξε-
θέμεθα ὡς πρὸς τὰς πρωτοτύπους ἐν τοῖς κατ' ἀρχὴν. — Αἱ κτη-
τικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν εἰς γενικὴν ἐγκλινομένην ἀναλύονται μετὰ τοῦ
ὑπακουομένου κτήματος, καθ' οἷανδὴποτε ἂν ὦσι πτώσιν, ἐμὸς οἶκος

οἶκός μου, ἐμῷ δούλῳ δούλῳ μου,

ἵνα νωιτέρην ὄπ' ἀκούσης (μ 185),
ἵνα ἡμῶν τῆς φωνῆς ἐπακούσης· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ αὐτό. —

Παντὶ κτητικῷ τὸ ὑπακουόμενον κτῆμα ὁμοίωσχημόν ἐστιν, Ἐκτόρειοι
δοῦλοι, Ἀριστάρχειοι δοῦλοι, ἡμέτεροι δοῦλοι, δοῦλοι ἐμοί·
γενικῇ μέντοι κτήσιν δηλούση πάλιν τὸ ὑπακουόμενον κτῆμα ἀδιάφορον,
αὐτοῦ δοῦλοι ἢ δοῦλαι ἢ οἶκος ἢ ὅτιδηποτοῦν κτῆμα. διὸ καὶ
τὰ κτητικῶς ὑπακουόμενα ἐὰν μὴ ὁμοιοειδῆ τυγχάνη, οὔτε κτητικὴ ἀν-
τωνυμία παραλαμβάνεται οὔτε κτητικὸν ὄνομα, γενικὴ δέ. σαφὲς
δὲ ἐκ τοῦ

θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἵσας,
αὐτῶν θ' ἠρώων ἀγοράς (η 43).

ἢ γὰρ ἀνομοεῖδεια γενικὴν ἀπήτησε τὴν αὐτῶν. — Μὴ ὑπολαβέτω δέ
τις, ὡς αἱ κτητικαὶ τὸ γένος παρεμφαίνουσι μόνον τοῦ κτήματος, τοῦ
δὲ κτήτορος οὐκέτι. ὡς ἐπὶ τοῦ ἐμός, ἡμέτερος· ἀρσενικὰ γὰρ τὰ
κτήματα, τὰ δὲ τοῦ κτήτορος ἄδηλα ἐν γένει· καὶ γὰρ ἐπ' ἄρσενος
τὸ ἐμός καὶ ἐπὶ θήλεος. — Λέληθε γὰρ ὡς μᾶλλον ὤρισται τὸ τοῦ
102 κτήτορος πρόσωπον διὰ τῆς δείξεως καὶ ἀναφορᾶς. καὶ δείξεως μὲν
ἐμός, σός, ἀναφορᾶς δὲ ὡς σφέτερος, τῶν κτημάτων ἀδήλων ὄντων
κατὰ τὴν ποιότητα. τῷ γὰρ ἐμός τί μᾶλλον ὑπακούεται οἶκος ἢ ἵππος
ἢ δοῦλος ἢ τι τῶν τοιούτων;

Αί κτητικαί ἀπὸ γενικῶν μόνων σχηματιζόμεναι, κτήσιν σημαινουσῶν, καὶ εἰς γενικὴν, ὡς προεῖρηται, ἀναλύονται κτήσιν σημαίνουσαι. καὶ αἱ μὲν ἀπὸ πρώτου ἐνικοῦ πρώτου ἂν ῥηθεῖεν, ἐνικαί τε κατὰ τὸν κτήτορα, οἶον ἐμοῦ ἐμός. ὁμοίως αἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου, σοῦ σός, καὶ ἔτι αἱ ἀπὸ τρίτου, οὗ ὄς, καὶ ἐπὶ δυϊκῶν ταυτόν, νῶιν νωίτερος, σφῶιν σφωίτερος. τούτων τὸ τρίτον ὑπεστάλη διὰ τὸ μόνως ἐγκλίνεσθαι, ὅπερ ἢ παραγωγὴ οὐ παραδέχεται· προεῖρηται δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω. καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν, ἡμῶν ἡμέτερος, ὑμῶν ὑμέτερος, σφῶν σφέτερος.

Τούτων τὰ τρίτα ἐν δυσὶ τρίτοις νοεῖται, τὰ μέντοι πρῶτα καὶ δευτέρα οὐ πάντως ἐν πρώτοις καὶ τρίτοις, καὶ δευτέροις καὶ τρίτοις, ὡς τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ ἐμός ἐστι καὶ σός ἐστιν. ἰδοὺ γὰρ πρώτου πρὸς δεύτερον, ἐμός εἰ φίλος, καὶ δευτέρου πρὸς πρῶτον,

ἀλλὰ πατὴρ τεός εἰμι (π 188).

δύναται γὰρ καὶ τρίτου πρὸς πρῶτον, ὡς ἐπὶ τοῦ ὄς εἰμι· ἴσον γὰρ ἐστι τῷ αὐτοῦ εἰμί. — σκληρὸν γὰρ ἐστι τὸ λέγειν καὶ πρώτου πρὸς πρῶτον καὶ δευτέρου πρὸς δεύτερον ἐν τῷ ἐμός εἰμι καὶ σός εἰ. μόναις γὰρ ταῖς ἀντανακλωμέναις τὸ τοιοῦτο παρακολουθεῖ, χωρὶς εἰ μὴ καὶ αὐταὶ μεταλαμβάνοιντο εἰς τὰς συνθέτους, καθάπερ καὶ ἐνίας 103 τῶν κατὰ τὸ τρίτον κτητικῶν ἐπιδεικνυμέναις εἰς συνθέτους μεταλαμβανομένας. νοεῖσθω δὲ ὡς ἢ τοιαύτη σύνταξις ῥήματα ἀπαιτεῖ ὑπαρξιν σημαίνοντα· ἐπὶ γὰρ τῶν ἄλλων οὐκέτι· ἐμός γράφω· οὐκέτι δὲ καὶ ἐν δευτέρῳ

Ἴσως τις δόξει τὰ κτήματα ὀρίζεσθαι ἐν τοῖς πρὸς πρόσωπον λόγοις, [παῖδες ἐμοί] ἐμός εἰ, σός εἰμι, ἡμέτερε. Ὅπερ οὐ τοῦ κτήματος ἴδιον, τοῦ δὲ μετελημμένου δευτέρου προσώπου, ὅπερ πάλιν οὐδὲ τοῦτο κατὰ τὸ παντελὲς ὄρισταί. προσδέεται γὰρ τὸ σός εἰμι· ἢ δούλος ἢ ἄλλο τι, καὶ ἡμέτερε· δούλε ἢ πάτερ. πάλιν οὖν καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἢ ποιότης ἐνδεῖ.

Βραχὺς λόγος πρὸς τοὺς οἰομένους ἀπ' αἰτιατικῶν παρῆχθαι τὰς ἀντωνυμίας· παρὰ γὰρ Δώριον τὴν ἀμέ καὶ ὑμέ καὶ ἔτι σφέ τὸ ἀμέτερος καὶ ὑμέτερος καὶ σφέτερος, καὶ ἔτι παρὰ τὴν Αἰολικὴν τὴν ἄμμε τὸ ἀμμέτερος, καὶ παρὰ τὴν νῶι καὶ σφῶι νωίτερος καὶ σφωίτερος.

— Πρῶτον οὐκ ἐξωμάλισται· πῶς γὰρ αἱ ἐνικαί; ἐμέ γὰρ καὶ ἐμός, σέ σός καὶ ἔ ὄς, οὐδαμῶς τοῦ ἐ ἐγκειμένου. πῶς δὲ καὶ τὸ ἡμέτερος καὶ ὑμέτερος τῷ α οὐ προσχρῆται, εἴγε τὸ ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς; — ἔπειτα εἰς γενικὰς ἀναλύμεναι συμφανεῖς εἰσι καὶ ἀπὸ γενικῶν παρηγμένα. — ἔπειτα ἢ αὐτός ἐπιταγματικὴ ὁμοίωσις οὔσα ἀεὶ ἐπι-

τάσσεται ταῖς πρωτοτύποις, ταῖς δὲ κτητικαῖς κατὰ μόνην γενικήν·
καὶ δῆλον ὡς τῇ κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον νοουμένη συντάσσεται, ἢ τις
οὐκ ἄλλη ὀφείλει πτώσις εἶναι ἢ γενική, ἀφ' ἧς καὶ ἡ παραγωγή,
αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν (α 7)

καὶ

ἢ ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος (α 409).

Ὅν τρόπον αἱ σύνθετοι τὸ γένος ἢ τὴν πτώσιν μετατιθεῖσαι κατὰ
τὸ τέλος κινουῦνται, τὸ δὲ πρόσωπον κατὰ τὸ ἄρχον, τὸν αὐτὸν τρόπον
καὶ αἱ κτητικαὶ ἐπὶ γένους καὶ πτώσεως κατὰ τὸ τέλος, ἐν προσώποις
κατὰ τὸ ἄρχον. ἔχουσι μέντοι περισσὸν τὸ ἐν ἀριθμοῖς κατ' ἄμφω τὰ
μέρη κινεῖσθαι· ἐμὸς γὰρ καὶ νωιτέρω καὶ ἡμέτεροι.

104 Ἄξιον ἐπιστάσεως ἐκεῖνο, ὅτιδῆποτε τὰ μὲν ῥήματα κινούμενα ἐν
προσώποις κατὰ τὸ τέλος κινεῖται, αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι οὐκέτι, ἀλλὰ κατὰ
τὸ ἄρχον. Καὶ ἴσως τις οἰήσεται τὸν λόγον περισσὸν εἶναι, φάσκων
τὰ μὲν ῥήματα εἶναι, τὰς δὲ ἀντωνυμίας. Ἀλλὰ κοινὸν ἔχουσι τὸ
πρόσωπον δηλοῦν, καὶ ἔτι μένει ἡ ζήτησις. ἔπειτα ἡ μετοχὴ καὶ ἡ
κτητικὴ ἀντωνυμία ἐν γένει καὶ πτώσει κινούμεναι κατὰ τὸ τέλος κι-
νουῦνται, καθάπερ καὶ τὰ ὀνόματα, καὶ οὐ διήλλαξε, διάφορα καθεστῶτα.
Λεκτέον οὖν ὡς φυσικῶς τὸ τοιοῦτον ἀπετελέσθη. αἱ πτώσεις ἐν τῷ
τέλει κινουῦνται, καὶ τοῦτο ἀποδείξεως οὐ δεῖται· πτώσιν δὲ ἐπιδέχονται
αἱ ἀντωνυμῖαι· ὀφείλουσιν ἄρα κατὰ τὸ τέλος κινεῖσθαι. ὅπερ καὶ
παρακολουθεῖ. ἀλλὰ μὴν εἰ καὶ κατὰ τὸ τέλος ἐν προσώποις ἐκινουῦντο,
σαφὲς ὅτι παρηκολούθησεν ἂν συγχύνεσθαι τὴν πτώσιν διὰ τὴν μετά-
θεσιν τὴν ἐκ τοῦ προσώπου. προνοητικώτατα ἄρα κατὰ τὸ ἄρχον
κινεῖται, ἵνα ἄχραντος ἢ πτώσις μείνη. τὰ μέντοι ῥήματα, οὐκ ὄντα
δεκτικὰ πτώσεως ἢ μόνης εὐθείας, ἀκωλύτως τὸ τέλος ἐκίνει ἐν προ-
σώποις, ἐπεὶ οὐκέτι τὰ τῆς πτώσεως ἀμφήριστα.

Νοεῖσθωσαν οὖν πάλιν αἱ πληθυντικαὶ τῶν κτητικῶν, αἶ τε δυϊκαί,
ἐν συλλήψει καθεστῶσαι πρώτου καὶ δευτέρου ἢ καὶ τρίτου, καθότι καὶ
αἱ πρωτότυποι ἐδείχθησαν. ἡμέτερος γὰρ ὁ ἐμὸς καὶ σὸς καί, εἰ τύχοι,
ἄλλου του· καὶ νωίτερος ὁ ἐμὸς καὶ σὸς, ἢ ἐμὸς καὶ ἐκείνου.

Κοινὸν μὲν ἔχουσιν αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμῖαι πρὸς τὰ κτητικὰ ὀνό-
105 ματα τὴν ἐν ἀμφοτέροις κτήσιν ὑπακουομένην, τὴν τῶν δισσῶν προ-
σώπων ἔννοιαν, τὸ εἰς γενικὰς ἀναλύεσθαι μετὰ τοῦ κτήματος· οὐ κοινὰ
δέ, καθὸ αἱ ἀντωνυμῖαι κοινὰ παντὸς κτήτορός εἰσι, τὰ δὲ κτητικὰ
ιδιάζει κατὰ τὸν κτήτορα ἔσθ' ὅτε. τὸ μὲν γὰρ ἐμὸς, σὸς κοινὸν ἐπὶ
πάντων, τὸ δὲ Ἐκτόρειος ἴδιον· ἐπὶ γὰρ μόνου Ἐκτορος. ᾧ τρόπῳ
διαφέρει καὶ τὸ Ἰλιόθεν τοῦ ἄλλοθεν· τὸ μὲν ἐκ τόπου μετὰ ιδιότητος,

τὸ δὲ κοινὸν παντὸς τόπου. — Πάντοτε ἐν δυσὶ τρίτοις τὰ κτητικὰ νοεῖται, αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι οὐ πάντοτε, ὡς ἐδείχθη. — Κατὰ τὸν κτήτορα ἀμφιβάλλεται ὁ ἀριθμὸς ἐν προσηγορικοῖς, ἀνθρώπεια ἴχνη, πότερον ἐνὸς ἢ πλειόνων· αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι οὐποτε. αἴτιον δὲ οὐκ ἄλλο ἐστὶ τῆς ἀμφιβολίας ἢ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος, δι' οὗ τὸν ἀριθμὸν καταλαμβάνομεθα, ὅπερ κατὰ παραγωγὴν τοῦ κτητικοῦ παραφθεύεται. ὅτε μὲν γὰρ ἐστὶν ὕος ἢ ὑῶν, νοεῖται ὁ ἀριθμὸς, ἐπὶ δὲ τοῦ ὕειαι ἢ βόειαι σάρκες οὐκέτι. αἱ μέντοι ἀντωνυμῖαι, κατὰ ἀριθμὸν θέματα οὔσαι, οὐκέτι ἀμφιβολίαν ἐνεποιοῦν· οὐδὲ γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτῶν συλλαβῶν ἤρχοντο. διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐμοῦ γενικῆς ἐνικῶς παρελαμβάνετο ἢ ἐμός, καὶ ἔτι νῶιν νωίτερος δυϊκῶς κατὰ τὸν κτήτορα, καὶ ἔτι πληθυντικῶς ἡμῶν ἡμέτερος. ἐπεὶ δὲ τὰ κύρια ἐνικῶς πάντοτε νοεῖται, εἶγε ἰδίαν ποιότητα σημαίνει, ὀρθῶς οὐδὲ τὰ ἀπ' αὐτῶν κτητικὰ ἐπὶ πλήθους νοεῖται, λέγω δὲ τὸ Ἐκτόρειος καὶ τὰ παραπλήσια. Κάκεινο δὲ διαφέρουσιν, ἢ ἀσύνηθες τῷ μὲν Αἰάντειος τὸ πατὴρ ἐπιφέρειν, παῖς δὲ ἢ ἀδελφός, τῷ δὲ ἐμός καὶ σός.

Ὅν τρόπον τὰ εἰς ὅς λήγοντα τριγενῆ ὀνόματα εἰς τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις μετασχηματίζεται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τὸ τέλος σχηματίζονται κατὰ πᾶν πρόσωπον. ὡς γὰρ τὸ καλός, οὕτω καὶ τὸ ἐμός καὶ σός καὶ ὅς, κατὰ τὸ ἐντὸς ἐνικῶς νοούμεναι, καὶ ὡς τὸ ὀσιώτερος, οὕτω καὶ τὸ νωίτερος καὶ σφωίτερος, δυϊκῶς κατὰ τὸ ἐντὸς νοούμεναι (ὑπὲρ γὰρ τῆς τοῦ τρίτου ἐκλείψεως εἴρηται)· καὶ ἔτι ὡς τὸ χαριέστατος, οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερος, ὑμέτερος, πληθυντικῶς κατὰ τὸν κτήτορα νοούμεναι.

Ἡ τεὸς Δωρικῆ τῆ σός ὁμωνυμεῖ. καὶ κοινῶς μὲν πού φησιν ὁ ποιητῆς

106 σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός (δ 512),

Δωρικῶς δὲ τὸ

πατὴρ τεός (π 188)

καὶ ἔτι τὰ ἀπ' αὐτῆς,

τεὰ ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ (Ε 237).

καὶ παρ' Αἰολεῦσιν. Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ·

τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιτο τέα κόρα (fr. 57 Ahrens, 14 Bergk³)·

καὶ

οἶκω τε περ σῶ καίπερ ἀτιμίαις (fr. Alc. 93 Ahrens, 74 Bergk³),

ὁ αὐτὸς κοινῶ ἔθει. Ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ ε εἰς ι, καθότι καὶ τὸ θεός θιός. Εἴρηται ὡς συναλειφθεῖσα, τεύς, ὄξυτόνως λέγεται.

Ἦ ὅς καὶ ἐὸς δισυλλάβως λέγεται. ἐν οἷς ἀμφίβολον κάκεϊνο,
 πότερον διὰ τοῦ θ, ὡς Ἀρίσταρχος,
 ὅθ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυπεν (ο 118),
 ἢ διὰ τοῦ τ,
 ὅτε ὄς δόμος·
 καὶ γὰρ τὰς πλαγίους διττῶς ἔστιν εὐρέσθαι,
 ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἐοῦ (N 419).
 ἢ δ' ὅτε δὴ οὔ πατρὸς (η 3).
 καδ δ' ἐν Ἀθήνης εἴσεν, ἐῶ (B 549).
 καὶ
 οὔνεκ' ἄρ' οὐχ ᾗ πατρί (ν 265),
 καὶ
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαίεν ἐὸν πατέρα (Ω 511).
 ὄν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίσει γόνον (δ 741).
 καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων,
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὄν λέχος ἦι' (A 609).
 ἦν ἄτην ὀχέων (φ 302),
 καὶ
 μεθ' ἐὸν βέλος (N 513).
 καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν.
 107 ἢ ἐοὶ αὐτοῦ
 θῆτες τε δμῶές τε (δ 643).
 Κάκεϊνο δὲ δύναται ὀρθὴν πληθυντικὴν σημαίνειν, εἰ κατ' ὀρθὸν τόνον
 ἀναγνοίημεν,
 οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν (Ψ 387).
 Οὐ πιθανὸν τὸ λέγειν, ὡς οὐ πεπλεονάκει τὸ ε ἐν τῇ ἐὸς, ἀπὸ
 μέντοι τῆς ἔο Ἰακῆς παρήκτο. Τί οὖν οὐχὶ καὶ ἀπὸ τῆς ἐμέο καὶ σεό
 σύζυγοι ἐγένοντο ἐμεός καὶ σεός, ἄμεινον οὖν λέγειν ὡς ἢ πεπλεο-
 νάκει τῷ ε, καθὰ καὶ αἱ πρωτότυποι πολλάκις, ἢ ἀπὸ τῆς τεός Δωρι-
 κῆς ἀπετελέσθη, ἐπεὶ ἀδύνατον τὰ τρίτα τῶν δευτέρων πλεονοσυλλαβεῖν.
 Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Φ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος·
 τὸν φὸν παῖδα κάλει,
 Σαπφώ (fr. 106 Ahrens, 117 Bergk³). καὶ Ἀλκμάν δέ, συνεχῶς αἰολίζων,
 φησί
 τὰ φὰ κάδεα (fr. 99 Bergk³).
 ὁμοίως καὶ Βοιωτοί· Κόριννα (fr. 10 Ahrens, 19 Bergk³).
 ευωνυμῆς πῆδα φόν θέλωσα φίλης ἀγκάλῃς ἐλέσθη.
 Εἴρηται ὑπὲρ τῆς ὁμοφωνίας τῆς ἐμοῦ, σοῦ, οὔ πρὸς τὰς πρω-

τοτύπους, καὶ ὡς τῆ εἰς ου καταλήξει ἐπὶ τῶν κτητικῶν ὁ ποιητῆς
χρήται, ἐπὶ δὲ τῶν πρωτοτύπων οὐκέτι,

εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς (β 271)

καὶ

πατρὸς ἐμοῦ κλέος (γ 83),

ἢ δ' ἄχεϊ οὐ παιδός (ο 358).

108 ὄθεν πρὸς ἐνίων καὶ τὸ

οἱ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶ (Τ 105)

διὰ τοῦ ο ἐγράφετο, ἵνα μὴ δόξη τὸ αἵματος πλεονάζειν. Ἐτι γε μὴν
ἐπὶ τοῦ

πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο (Δ 343)

λείπειν φασὶ τὴν περὶ ἐθίμως, ἴν' ἢ περὶ δαιτὸς πρῶτοι ἐμοῦ μετα-
λαμβάνετε. Τί οὖν ἂν εἴη τὸ

σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα (Δ 174).

ἢ μή τις σεῦ μῆλα (ι 405);

ἢ οὐδ' ὅλως τοῖς τοιοῦτοις ἐπιστατέον. αἱ γὰρ γενικαί, ὅτε ἐπὶ κτῆμα
φέρονται, ἰσοδυναμοῦσι ταῖς κτητικαῖς· διὸ καὶ ἀκωλύτως τὰ κτητικὰ
εἰς αὐτὰς ἀναλύεται. οὐ μὴν τὰ Ζηνοδότεια παράλογα,

μνήσαι πατρὸς σεῖο (Ω 486)

καὶ

πατρὸς ἐμεῖο πατῆρ (Ξ 118. τ 180).

τῷ γὰρ αὐτῷ ἐνέχεται λόγῳ· προκριτέα μέντοι αἱ κτητικαὶ γραφαί,
καθότι αἱ γενικαὶ κτῆσιν δηλοῦσαι ἐγκεκλιμένα θέλουσιν εἶναι, δοῦλός
μου, οἶκος ὑμῶν, αἱ δὲ ὀρθοτονοῦμεναι οὐ. Οὐχὶ οὖν καὶ τὸ

σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα (Δ 174)

ὀρθοτονεῖται, καὶ τὸ

ἀκουάζεσθον ἐμεῖο (Δ 343)

καὶ

οἱ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶν (Τ 105);

Ἄλλ' ἀναγκαίως, ἢ μὲν σέο, ὅτι ἐν ἀρχῇ, ἢ δὲ ἐμεῖο καὶ

σεῖο μέγα κλέος (π 241),

καθὸ τῷ ι πλεονάζουσιν, ἢ δὲ ἐμεῦ, ὅτι συντέτακται προθέσει.

Εἰ αἱ κτητικαὶ οὐδέποτε ἐπὶ πρᾶγμα φέρονται, σαφὲς ὅτι ὡς τὸ

ὀδυσσαμένοιο τεοῖο (Θ 37. 468)

ἐπὶ πρᾶγμα φερόμενον ὠλιγώρηται· δέον γὰρ γενικὴν παραλαμβάνειν,
109 ἥτις καὶ ἐπὶ πρᾶγμα φέρεται. εἰ δ' ἀπὸ τῆς τέο Θετταλικῶς ἐξετάθη,
ὡς τινες ᾤθησαν, δῆλον ὡς καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τρίτον· ὅπερ οὐκ
ἔστι· ψεῦδος ἄρα καὶ τοῦτο.

Αἰολεῖς ἔμω, σῶ, ὦ. — Ἦ ἔμοῖο, σοῖο, οἴο ἦτοι μετὰ διαι-
ρέσεως τὸ ι προσέλαβον, ἢ Θετταλικάι εἰσιν, ὡς καὶ Ἀριστάρχῳ ἤρεσκεν.
Οὐκ ἄλογος δ' ἂν εἴη καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὴν μὲν κτητικὴν διὰ τῆς οἰ πα-
ράγεσθαι, τὴν δὲ πρωτότυπον διὰ τῆς εἰ. εἴ γε ἀπὸ τοῦ καλοῦ καλοῖο,
μετατιθεμένου τοῦ υ εἰς τὸ ι καὶ προστιθεμένου τοῦ ο, σαφὲς ὅτι καὶ
ἐπὶ τῆς ἐμοῦ ταυτὸν παρηκολούθει. ὅπερ ἔθιμον ἐπὶ κτητικῶν παρὰ
τῷ ποιητῇ, εἰς οὐ λήγειν ἐπὶ γενικῆς, τὸ δὲ πρωτότυπον εἰς εο καὶ
ευ, ἀφ' ἧς πάλιν ἀνάλογον τὸ ἐμεῖο.

Τὸ

ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος (ι 34)
τρίτον νοητέον· τοῦτο γὰρ οὐ κατὰ τὸ αὐτῷ ἀρέσκον ἀνεφωνήθη
πρὸς τοῦ ἥρωος, ἐποίσει γοῦν ἔτι διήκον ἐπὶ παντὸς
εἰ καὶ τις ἀπόπροθεν.
οὕτως ἔχει καὶ τὸ
οὔτι ἔγωγε
ἦς γαίης δύναμαι (ι 27)·
τῆς γὰρ ἑκασταχοῦ γῆς. Τὸ μέντοι
ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων (ν 320),
ἀντὶ τοῦ ἐμαῖς, εὐλόγως ὑπ' Ἀριστάρχου ὑπωπτεύετο ὡς νόθον, καθὸ
ἀδιάπτωτος ἐν ἀντωνυμίαις. — πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὐρεῖν,
σφέτερον πατέρα (Hes. O. D. 2) ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον, ἀντὶ τοῦ
τεά, τοὶ κήδεα λέξον ἐὰ παρὰ Καλλιμάχῳ, (fr. 536. 557 Schneider),
καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωιτέρου. Ἀλκμάν (fr. 3. 30 Bergk³)·
ὕμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως·
σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω. —
ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ σφετερίζομαι, σύννηθες ὄν, ὠλιγώρηται ἐπὶ πρώτου
110 καὶ δευτέρου τασσόμενον. ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ κατὰ τὸ τρίτον ἐκφορᾷ
ὕγιές, εἴγε οὐδέποτε ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα παράγεται. — Οὐ πι-
θανὴν ἀπολογίαν τινὲς φασιν, ὡς ἐν ῥήμασι παραλλαγὴ προσώπων·
διώκετον (K 364) γὰρ ἀντὶ τοῦ διωκέτην· καὶ ἐν ὀνόμασιν· ἥελιος
(Γ 277) γὰρ ἀντὶ τοῦ ἥλιε καὶ ἐν ἐγκλίσεισι δέχεσθαι (A 20) ἀντὶ
τοῦ δέχεσθε· οὕτω καὶ ἐν προσώποις ἀντωνυμιῶν. μένει γὰρ ἡ αὐτὴ
παραλογία. πρὸς οἷς καὶ ἅ παρατίθενται, ἔθιμα διαλέκτων. — Αἰ
κατὰ τὸ τρίτον, φασιν, εἰς τὸ ἴδιον μεταλαμβάνονται, διὸ καὶ τὸν
σφέτερον πατέρα (Hes. O. D. 2) ἀντὶ τοῦ τὸν ἴδιόν τινες δέ-
χονται. Τί δέ; οὐχὶ καὶ αἰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον κτητικαὶ τὸ
ἴδιόν τινος σημαίνουσι; πῶς γὰρ ἀλλότριον ὄν κτήμά τινος;
Ἐν ταῖς Ζηνοδοτείοις διορθώσεσι δίχα τοῦ ν τὸ

Ζεὺς δὲ πρὸς ὃ λέχος (Α 609)

ἐγράφετο, καὶ ἡ ἀφορμὴ ἐκ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων, ἅπερ ὁμοφωνεῖ ταῖς κτητικαῖς κατὰ τὸ τρίτον. τὸ γὰρ ὅς ὑποτακτικὸν ὁμόφωνον τῷ ἀπὸ τοῦ ἐμός σός ὅς, καὶ ἐπὶ πάντων ταυτόν. ἄλλως τε εἰ ἀπὸ τοῦ αὐτός, ἐκεῖνος, οὗτος τὰ οὐδέτερα εἰς ο ἔληξεν, οὐκ ἀπίθανον ἐπὶ τοῦ ὅς ἀντωνυμικοῦ τὸ οὐδέτερον εἰς ο λήγειν. — Ῥητέον δὲ πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, ὡς οὐ μᾶλλον ἢ ἀντωνυμία παράλογος ἤπερ τὸ ἄρθρον, καθὼς εἰς ν οὐκ ἔληξεν. — ἔπειτα τὰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δευτέρον ὁμοιοκατάληκτα καὶ κατὰ τὸ τρίτον· ὅθεν εἰ ἐμόν καὶ σόν, καὶ ὄν. — πρὸς οἷς οὐδὲ πάντοτε ὁμοφωνεῖ· ἴδου γὰρ ἐός μὲν ἢ ἀντωνυμία, οὐκέτι δὲ τὸ ἄρθρον. — πρὸς δὲ τὸ δευτέρον, ὅτι ἢ μὲν ἐκεῖνο καὶ τοῦτο μονοπρόσωποι, τὸ δὲ διπρόσωπον. — ἄλλως τε θεματικώτεραι αἱ πρωτότυποι καὶ ἐν τοῖς γένεσιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ οὗτος αὕτη, καὶ ἔτι τοῦτο, τοῦ ἀρσενικοῦ οὐκ ἀπὸ τοῦ τ ἠργμένου. — ἔτι αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ὡς ὀνόματα καθ' ἅπαν εἰς τὰ γένη καὶ τὰς πτώσεις παράγονται, τῶν δὲ ὀνομάτων εἰς ὄν τὰ οὐδέτερα. — δῆλόν τε ὡς καὶ τὸ ἄρθρον κατάρθωται. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενα προτακτικὰ ἀποβολῆ τοῦ τ τὰ ὑποτακτικὰ ποιεῖ· ὅθεν εἰ τό, δῆλον ὡς καὶ ὄ. Ἐδείχθη ὡς ἀπὸ ἐγκλινομένων οὐ παράγονται αἱ κτητικά. καὶ οἱ ἀξιούντες οὖν ἐγκεκλιμένην, ὡς τρίτου, εἶναι γενικὴν τὴν

ἄλλ' εἴπ' ἢ σφωιν (δ 28)

καὶ

γυιώσω μὲν σφωιν (Θ 402)

καὶ ἀπ' αὐτῆς κτητικὴν παρ' Ἀντιμάχῳ (p. 30 Stoll) εἰρησθαι ἐπὶ Τυδέως καὶ Πολυνείκους τὸ σφωιτέρην οἰζύν καὶ διὰ τῆς δευτέρας ἐπὶ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους τὸ σφωίτερον μῦθον, ἑαυτοῖς ἐναντιοῦνται. δέον γὰρ μᾶλλον ἐπίμεμπτον καταλείπειν τὸ σχῆμα ἢ μαχόμενον πρὸς τὰ ὅλα. ἄλλως τε οὐδέποτε τρίτον δευτέρῳ ὁμοφωνεῖ· ἔστι δὲ δευτέρον κατὰ τὸ ἐντὸς δυϊκὸν ἀπὸ πρώτου τοῦ νωίτερος τὸ σφωίτερος.

Τὴν ἡμέτερος, κατὰ τὸν κτήτορα οὖσαν πληθυντικὴν, διχῶς λέγουσι Δωριεῖς· ἀμέτερος γὰρ καὶ ἀμός, καὶ ὑμέτερος καὶ ὑμός, καὶ σφέτερος καὶ σφός. — Προεῖρηται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὰ τοιαῦτα Δωρικά,

τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει (Θ 178)·

ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι (Σ 231)·

καὶ τὸ

πρὸς πέτρησι βαλὼν ὑμῆς (ι 284)·

οὐ μὴν κατὰ τὸ τέλος· διὸ οὐδὲ τὸ

σαωσέμεναι νέας ἀμάς (N 96)

οὐ συνεστάλη κατὰ τὸ τέλος, καθὸ οὐδὲν τοῖς τέλεσιν ἐδώριζε. καὶ

γάρ πού φησι

οὐδέπω ἀμῆς

γῆς ἐπέβην (λ 166--67). —

112 Τὸ

σφεᾶς ἔειξε χώρας

παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. 31 Bergk³) τῷ ε πλεονάζει. — Εἴρηται ὡς τὸ

ἦτοι γὰρ πατέρ' ἀμόν (Z 414)

ἴσον ἐστὶ τῷ ἡμέτερον, ἀλλ' οὐχ ὡς τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ ἐμόν με-

τειλῆσθαι· οὐ γάρ ποτε τὸ ε εἰς α μακρὸν μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ

ἐπὶ τοῦ κέν συνδέσμου, καὶ ταῦτα, εἰ δοθείη. ἄλλως τε σύνηθές ἐστι

τὸ πληθυντικοῖς ἀντὶ ἐνικῶν χρῆσθαι,

ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖσι ἀμυνέμεναι (β 60)

καὶ ἐφ' ἐνὸς τοῦ Πατρόκλου,

ἡμέτερος θεράπων (Π 244)·

τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ἀμόν. — πρὸς οἷς καὶ τὸ ὑμόν καὶ σφόν συζυ-

γοῦντα ὁμολογεῖ τὸ ἐντὸς πληθυντικόν. καὶ ἡ συνήθης φράσις ἀνά-

πλεός ἐστι τοῦδε τοῦ σχήματος. — καὶ οὐκ ἀπεμφαίνει ὁ λόγος· ἐμ-

περικτικὸς γάρ ἐστιν ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς τοῦ ἐνικοῦ.

Οὐχὶ οὖν καὶ ὁ δυϊκός; τί οὖν οὐχὶ δυϊκοῖς χρώμεθα ἀντὶ ἐνικῶν;

Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὁμοία· ὁ μὲν γὰρ δυϊκὸς ὡς κύριον ὄνομα κατὰ τοῦ

δύο ἐτάχθη, ὁ δὲ πληθυντικὸς κοινὸς παντὸς πλήθους καθέστηκε, καὶ

διὰ τοῦτο γενικὸς ὢν κατὰ τῶν ἰδικῶν τάσσεται. — διὸ καὶ μεμφόμεθα

τὸ δυϊκὸν κατὰ πληθυντικῶν τασσόμενον, καὶ ἔτι τὸ ἐνικόν. — πάλιν

δὴ ὁ Ἀλκμᾶν (fr. 31 Bergk³) τὸ σφεᾶς ἀντὶ ἐνικοῦ ἔταξε καὶ τὸ

σφοῖς ἀδελφιδεοῖς κᾶρα καὶ φόνον (fr. 56 Bergk³). —

Ἡσίοδος μέντοι ἐπίμεμπτός ἐστιν εἰπῶν

ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες (O. D. 58),

ἐν ᾧ ἐνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο· καὶ Καλλίμαχος·

113 μοῦσαί νιν εἰς ἐπὶ τυννὸν ἔθεντο (fr. 420 Schneider),

καὶ

ἐὸν δέ μιν οἶα γονῆα (fr. 11 Schneider)·

δέον γὰρ σφόν καὶ σφοῖς. — καὶ παρὰ ἄλλοις δὲ πλεῖστα· παρα-

πεμπτέον δὲ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλείον προάγειν τὸν λόγον. — ὑπὲρ δὲ

τοῦ Ἡσιοδείου οὔτω τινὲς ἐκδέχονται· τῆς ἀντὶ πυρὸς δοθείσης γυναι-

κὸς τέρπονται ἐὸν ἕκαστος κακὸν ἀγαπῶντες.

Αἰολεῖς ἀμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ὕμμον καὶ σφόν. Σαπφώ
(fr. 70 Ahrens, 10 Bergk³).

ἔμε τιμίαν ἐπόησαν ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι.

Ἵπὲρ δὲ τοῦ τὸ ἀμός καὶ ὕμός μὴ συγκεκριμένοι παρὰ ταῖς διαλέκτους οὐ ρητέον, ὥς τινες ὑπέλαβον, καθὸ δύο συλλαβαὶ οὐ συγκόπτονται· ἰδοὺ γὰρ τὸ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης· ἀλλὰ καθὸ μὴ βαρύνονται, τοῦ ἡμέτερος βαρυνομένου καὶ ὕμέτερος καὶ σφέτερος. χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις συνεκδεδραμηκέναι αὐτὰς κατὰ τὴν τάσιν τῆ ἐμός καὶ σφός· τὸ γὰρ σφός καὶ μονοσυλλαβοῦν ἀναγκαίως ὠξύνετο.

[Τῆς ἐμαυτοῦ πλαγίου καὶ ἔτι τῶν ὑπολειπομένων οὔτε ρητὴ ἢ εὐθεία οὔτε συστατή. καὶ ὅτι οὐ ρητὴ, τουτέστιν οὐ συνήθης, συμφανές, χωρὶς εἰ μὴ ἐν Μετοίκους Φερεκράτους ἄπαξ ἐστὶν εἰρημένη, καὶ ἴσως ἔνεκα τοῦ γελοίου. ὥς δὲ οὐκ ἐστὶ συστατή, σαφὲς ἐντεῦθεν.

— Καθότι αἱ πλαγιοὶ σύνταξιν ποιοῦνται ἐν διαβιβασμῶ προσώπων 114 πρὸς τὴν εὐθείαν, ἐμὲ Διονύσιος ἔπαισεν, ἐγὼ σοὶ ἐλάλησα, Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξεν (ἦν δὲ καὶ σύνταξις ἐν πλαγίοις μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς τοιάδε, ἐμὲ αὐτὸν ἔτυπεν οὗτος, ἐμοὶ αὐτῷ ἐλάλησεν Ἀρίσταρχος. καὶ ἡ μὲν τοιαύτη σύνταξις ἀσυνελεύστους εἶχεν εἰς σύνθεσιν τὰς ἀντωνυμίας). ἐπεὶ δὲ πολλάκις αἱ ἐκ τῶν ῥημάτων ἐνέργειαι οὐ μόνον ἐξ ἐτέρων προσώπων εἰς ἕτερα ἀπετελοῦντο, ἀλλὰ καὶ αὐτοπάθειαι τινες ἐγίνοντο, τουτέστιν ὅτε ἐν πρόσωπον τό τε δρῶν καὶ τὸ δρώμενον, ἀπετελεῖτο δισσὸν σχῆμα τῶν ἀντωνυμιῶν, τό τε σύνθετον, ὅπερ καλεῖται ἀντανακλώμενον, καὶ τὸ ἀλλοπαθές, ἐμὲ αὐτὸν ἔπαισα ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμοὶ αὐτῷ ἐλάλησα ἐμαυτῷ ἐλάλησα. ἔνθεν τὰ κατὰ διάστασιν παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἰς σύνθεσιν παραλαμβάνομεν, τοῦ τοιούτου παρεπομένου·

ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς (ψ 78).

ἴσον γάρ ἐστι τῷ ἐμαυτῆς· καὶ

ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι ἄσ' ἂν ἐμοὶ περ

αὐτῇ (ε 188).

ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῆς.

Ἐνθεν οὖν λέγω ἐπὶ τῶν πλαγίων τὸ χρειῶδες ἦν τῆς συνθέσεως. οὐ γὰρ δὴ γε ἐπὶ τῆς εὐθείας ἔτι τὸ δισσὸν παρείπετο τῆς συντάξεως, λέγω τὸ αὐτοπαθές καὶ τὸ ἐν μεταβάσει προσώπου. διὸ οὐδὲ συντετίθετο τὸ ἐγὼ αὐτός. — καὶ εἰ τοῦτο, προφανές ὅτι οὐδὲ τῆς ἐμαυτοῦ κτητικῆς εὐθεία τις καταστήσεται. — ἔπειτα ὄφειλεν οὐ μᾶλλον ἐμαυτός ὡς ἐγαυτός, εἶγε καὶ τῆς ἐμοῦ ἐστὶν ὀρθὴ ἢ ἐγὼ, μετ' ἐπιταγματικῆς τῆς αὐτός. — Ἐτι ταῖς συνθέτοις ἀντωνυμιαῖς ῥήματα σύνεστι τοῦ

αὐτοῦ προσώπου, ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμαυτῶ ἐλάλησα, καὶ δυνάμει ἢ σύνταξις τοιαύτη ἐστίν, ἐγὼ ἐμὲ ἔπαισα, ἐγὼ ἐμοὶ ἐλάλησα. καὶ φανερόν ἐστιν ὅτι ἡ σύνταξις τοῦ ῥήματος δυνάμει ἐστὶν ὀρθῆ πτώσις μετὰ πράγματος. εἰ οὖν συσταίῃ ἡ ἐμαυτός καὶ μετ' αὐτῆς ῥῆμα τοῦ αὐτοῦ προσώπου συντάσσοιτο, γένοιτ' ἂν δυνάμει δύο εὐθεΐαι. δύο δὲ εὐθεΐαι οὐδέποτε θέλουσι συντάσσεσθαι ἐν ταῖς συντάξεσι τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ πλάγιος καὶ εὐθεΐα, ἐν γε ταῖς ἐν μεταβάσει ἐχούσαις τὸ ἕτερον πρόσωπον. οὐκ ἄρα συστήσεται ἡ ἐμαυτός κατὰ τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ εἰ τοῦτό τις παραλάβοι, ὡς τὸ ἀλλήλων καὶ ἀλλήλους σύνθεσιν ἔχει ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον διαβατικήν, ἐν εὐθείᾳ καὶ 115 πλαγίῳ νοουμένην, καὶ κατὰ τοῦτο οὐδὲν κωλύσει καὶ τὴν ἐμαυτός συστήναι ἐκ πλαγίου καὶ εὐθείας, φαίημεν ἂν ὅτι ἡ ἀντιπαράθεσις οὐκ ἔστιν ὁμοία. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐξ εὐθείας καὶ πλαγίου συνέστηκε, λέγω δὴ τὸ ἀλλήλων καὶ ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῦ ἡ εὐθεΐα· δύο γὰρ εὐθεΐαι, ὡς ἔφαμεν, μετὰ ῥήματος ἀσύστατοί εἰσιν ὡς πρὸς διάβασιν δραστικὴν τοῦ τε δρῶντος καὶ τοῦ δρωμένου. ἐπὶ μέντοι τοῦ ἐμαυτός ἀντεστραμμένη ἡ σύνθεσις· πλάγιον γὰρ καὶ εὐθεΐαν ἐπινοοῦμεν συντεθειμένην.

Καὶ ἐγένετο τὸ σχῆμα ἄκλιτον. οὔτε γὰρ κατὰ τὸ τέλος κλίνεσθαι ἠδύνατο, ἐπεὶ μετὰ ῥήματος ἢ σύνταξις τῆς εὐθείας οὔσα οὐδέποτε πλάγιον ἀναδέχεται, χωρὶς εἰ μὴ ἐπὶ τῶν σεσημειωμένων συμβαμάτων καὶ παρασυμβαμάτων παρὰ τοῖς Στωικοῖς, λέγω δὲ τοῦ μέλει καὶ μεταμέλει· οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄρχον μέρος τῆς συνθέσεως, ἐπεὶ ἅπαξ τὰ συντιθέμενα ἄκλιτά ἐστιν. εἰ οὖν οὐκ ἔχει ἡ ἐμαυτός γενικὴν καὶ τὰς ὑπολειπομένας, οὐδ' ἡ γενικὴ καὶ αἱ ὑπολειπόμεναι ἔξουσιν εὐθεΐαν. — πῶς οὖν οὐχὶ βίαιον τετριμμένον σχηματισμὸν παρώσασθαι, καὶ ἀτριβῆ καὶ ἄκλιτον καὶ ἔτι ἀμφίβολον παραδέξασθαι; πάλιν γὰρ τὸ συντιθέμενον μέρος τῆς συνθέσεως ἢ γενικὴ ἐστὶν ἢ δοτικὴ ἢ αἰτιατικὴ. Ἀλλ' ἴσως τις φαίη, πῶς οὖν τὸ ἀλλήλων κλίνεται; Ὅτι ἐξ εὐθείας σύγκειται καὶ πλαγίου. εἶτα συνέβη τῇ μὲν κατ' ἀρχὴν συνθέσει κατὰ δύο τρόπους μὴ κινεῖσθαι, καὶ καθότι εὐθεΐα σὺν ῥήματι παραλαμβανομένη, καὶ ὅτι συνῆπται κατὰ σύνθεσιν· τὸ δ' ἐπὶ τέλος κλίνεσθαι πάλιν κατὰ δύο, καὶ καθότι ἐπὶ τέλος ἐστίν, ὅπερ παρέπεται παντὶ πτωτικῶ κλίσει ἀναδεχομένῳ, καὶ καθότι τῆς εὐθείας μενούσης συντάξει ῥήματος κινούμενον τὸ πλάγιον σχῆμα, ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς εὐθείας, ἐγὼ σοι δέδωκα, σύ με ἔτυπας, Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξεν.

116 Ἡ καλουμένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία καὶ προτάσσεται καὶ ὑπο-

τάσσεται,

αὐτῷ τοι μετόπισθεν (I 249)·

σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω (O 231)·

ἐπεκράτησε μέντοι τὸ τῆς ὑποτάξεως, ὃ καλεῖται ἐπιταγματικόν. ὄν
τρόπον οὖν τὸ ἐπίρρημα καὶ προτάσσεται τῷ ῥήματι καὶ ὑποτάσσεται,
ἀπὸ δὲ τῆς ἐτέρας συντάξεως, λέγω δὴ τῆς ὑποταγῆς, τὸ ὄνομα
ἔλαβε, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ προκειμένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία.
μὴ ποτε δὲ διὰ τοιοῦτόν τινα λόγον κατ' ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις ἐνὸς
τετύχηκεν ὀνόματος. ὅταν μὲν γὰρ προτάσσηται, ἀπὸ ταύτης ἐννοίας
καλεῖται ἐπιταγματικὴ, οἷον εἰ ἐφ' ἧς τάσσεται ἄλλη ἀντωνυμία, του-
τέστιν μεθ' ἧν ... πρα .ατι ... νδ ... ται ... εν
ε . τ ... τάσσεσθαι αὐτὴν δευτέραν]